

1. Tanulmány

A világ teremtése és a bűnbeesés

Szeptember 29., szombat délután

Az embernek Istent kellett tükröznie mind külsejében, mind jellemében. Egyedül Krisztus az Atya „valóságának képmása” (Zsid 1:3), de az embert Isten a maga hasonlatosságára formálta. Természete összhangban volt akaratával. Értelme fel tudott fogni mennyei dolgokat. Érzései tiszták voltak; vágyait és érzelmeit az értelme uralta. Az ember szent volt, Isten képmását boldogan, akaratára iránti tökéletes engedelmisséggel viselte. – *Pátriárkák és próféták*, 45. o.

A bűn elsötétíti az értelmünket és elhomályosítja a felfogóképességünket. Ha kitisztítjuk szívünkben a bűnt, a Jézus Krisztus arcán ragyogó Isten dicsősége ismeretének fénye, mely megvilágítja Igéjét és a természetről is visszatükröződik, teljesebben, egyre teljesebben jelenti ki: „Irgalmas és kegyelmes Isten az Úr, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.”

Az Úr világosságában látni fogjuk a világosságot, míg gondolkodásunk, szívünk és lelkünk át nem alakul szentségének másolatára. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 322. o.

Az egység megszüli az erőt, a széthúzás viszont csak gyöngít. Ha egységre jutunk egymással, és együtt fáradozunk az emberek megmentésén, akkor valóban Isten munkatársai leszünk. Akik nem akarnak összhangban dolgozni egymással, nagyon meggyalázzák az Urat. Az üdvösség ellensége örvendezve látja más-más malomban örölni őket. Az ilyenek nem táplálják, nem gondozzák a testvéri szeretetet, és szívük gyöngédségét. Ha felgördítenék a jövő függönyét, és látnák széthúzásuk következményét, bizony bűnbánatot tartanának.

A világ elégedetten szemléli a keresztények között dúló viszályt, örvendezik a hitetlenség. Isten felhívja népét, változzanak meg. Ezekben az utolsó napokban egyedüli biztonságunk, ha egyek vagyunk Krisztussal és testvéreinkkel. Ne adjuk meg Sátánnak a lehetőséget, hogy gyülekezeteink tagjaira mutatva mondassa: „Nézzétek őket! Krisztus zászlaja alatt állnak, mégis gyűlölik egymást. Nem kell tartanunk tőlük, amíg többet tusakodnak egymás, mint seregem ellen.” – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 240. o.

A valódi hit jó cselekedetekben nyilvánul meg, mert a hit gyümölcse a jó cselekedet. Ha az ember átadja Istennek akaratát és együttműködik vele, miközben Ő munkálkodik a szívében, akkor életében megvalósítja azt, amire Isten Szentlelke által készíteti, és ekként összhang lesz a szív szándéka és az élet gyakorlata között. Minden bűnt meg kell tagadni, mint olyan gyűlöletes dolgot, amely keresztre feszítette az élet és dicsőség Urát. A hívőnek azáltal kell növekednie tapasztalatokban, hogy szüntelen Krisztus dolgait cselekszi. Az akarat folytonos átadása és állandó engedelmisség által részesülünk a megigazulás áldásában. – *Szemelvények*, 1. köt., 397. o.

Szeptember 30., vasárnap

Isten a természet által szól hozzánk. Szemlélve a természet gazdag szépségeit, hallhatjuk az Ő hangját. Dicsőségét láthatjuk mindabban, amit kezével alkotott. A műveit leplezetlenül szemlélhetjük. Isten azért adta mindezt, hogy keze munkáját szemlélve tanulhassunk Őtőle.

Ezeket a kincseket szeretetének kifejezéseként adta. Elénk tárta a természet szépségeit, ahogyan egy földi atya is igyekszik mindig szép dolgokat mutatni szeretett gyermekének. Isten örömét leli abban, ha boldognak lát bennünket. Bár földünk tele van bűnnel és

romlottsággal, az Úr mégis bőséggel bocsátotta rendelkezésünkre a hasznos és szép természetet. A gyönyörűen színezett virágok az Ő szelídségéről és szeretetéről tanúskodnak, és a nagy Életadóra emlékeztetnek bennünket. – *Istennel ma*, 236. o.

A tiszta szeretet megnyilatkozási formája nagyon egyszerű, és különbözik minden más tevékenységi elvtől. Ám amint összevegyül földi indítékokkal és önző érdekekkel, megszűnik tisztának lenni. Istent inkább foglalkoztatja az, hogy mekkora szeretettel dolgozunk, mint az, hogy milyen sokat dolgozunk. A szeretet mennyei eredetű. Az emberi szívben nem születhet meg. Ez a mennyei növény ott sarjad és virágzik, ahol teljes mértékben Krisztus az úr. Ahol van szeretet, ott az életben erő és igazság van. A szeretet kizárólag csak jóra képes. Aki rendelkezik szeretettel, rendelkezik a megszentelődés gyümölcsével, és végül pedig elnyeri az örök életet. – *The Youth's Instructor*, 1898. január 13.

Krisztus az emberben a tiszta szívből fakadó szeretetet értékeli leginkább. Ezt a gyümölcsöt a keresztény fa termi meg. „Mindaz, aki szeret, az Istentől született, és ismeri az Istent.” (1Jn 4:7) Az Úr Jézus mondta: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13:34–35)

A felhőoszlopból így szólt Mózes által Izrael fiaihoz: „Ne gyűlöld a te atyádfiát szívedben; fedd meg a te felebarátodat nyilván, hogy ne viseljed az ő bűnének terhét. Bosszúálló ne légy, és haragot ne tarts a te néped fiai ellen, hanem szeressed felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr.” (3Móz 19:17–18) „Ezeket parancsolom néktek, hogy egymást szeressétek.” (Jn 15:17). (...)

Ha megmaradtok Isten szeretetében, a lélek olyan befolyás alá kerül, amely jó illat az életről az életre. Örködnöd kell a lelked fölött, mivel egyszer majd számot kell adnod. – *Istennel ma*, 360. o.

Október 1., hétfő

Miután Ádám és Éva evett a tiltott gyümölcsből, szégyen és rémület töltötte el őket. Eleinte csak az aggasztotta őket, hogyan mentegessék majd Isten előtt a bűnüket, és meneküljenek meg a rettegett halálos ítélettől. Amikor az Úr kérdőre vonta őket, Ádám felelt először. Részben Istenre, részben társára háritotta a bűnt: „Az asszony adott a fáról, akit mellém rendeltél, azért ettem.” (1Móz 1:12) Az asszony meg a kígyót hibáztatta: „A kígyó vezetett félre, azért ettem.” (1Móz 1:13) Miért teremtettél kígyót? Miért engedted meg neki, hogy bejőjön az Édenbe? Ezek a kérdések rejtőztek feleletében, amikor bűnét mentegette, és ezzel Istenre háritotta a felelősséget bukásukért. A kifogások lelkülete a hazugság atyjában fogant meg, s azóta is minduntalan felszínre tör Ádám fiaiban és lányaiban. Nem Isten Lelke ihleti az efféle bűnvallomásokat, ezért nem kedvesek Isten előtt. Az igazi megtérés arra készíti az embert, hogy maga viselje büntudatát, és kifogások, álszenteskedés nélkül beismerje bűnét. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 637. o.

Ádám élete szomorúság, megalázkodás és állandó bűnbánat volt. Amikor gyermekeit és unokáit tanította az Úr félelmére, gyakran keserű szemrehányásokat tett nekik bűnéért, amely oly sok nyomorúságot hozott utódaira. Amikor elhagyta a szép Édent, iszonyattal töltötte el a gondolat, hogy meg kell halnia. A halált borzalmas szerencsétlenségnek tekintette. Először ismerkedett meg az elmúlás szörnyű valóságával az emberi családban, mikor saját fia, Kain megölte testvérét, Ábelt. Saját törvényszegésének keserű büntudatával és fiától, Ábeltől megfosztottan tekintett gyilkos fiára. Ismerte az átkot, amelyet Isten kimondott rá. Ádám szíve megtört a bánattól. A legkeserűbb szemrehányással illette magát első nagy törvényszegéséért. Bocsánatért könyörgött Teremtőjéhez a megígért áldozat által. Mélyen

átérezte az Úr haragját a Paradicsomban elkövetett bűnéért. Látta a nagy romlottságot, amely Istent végül arra indította, hogy vízözön által megsemmisítse a föld lakóit. A halálos ítélet kimondása először olyan rettenetesnek tűnt fel előtte, de miután még élt néhány száz évet, Isten igazságosnak és irgalmasnak tetszett előtte, hogy véget vessen nyomorult életének.

Ádám szemlélte a természetben a rothadás első jeleit a lehulló falevelekben, a hervadó virágokban és mélyen gyászolt, mint ahogyan ma az emberek halottaikat gyászolják. A hervadó virágok nem okoztak neki olyan mély bánatot, mert gyengédek és kicsinyek, de a magas, sudár, hatalmas fák leveleinek lehullása, elkorhadása bemutatta előtte a szép természet általános pusztulását, amelyet Isten az ember különös áldására teremtett. – *A megváltás története*, 55. o.

Október 2., kedd

Ádám törvényszegésének következményeként a bűn bejött abba a szép világba, amelyet Isten megteremtett. Férfiak és nők egyre inkább vakmerőbben engedetlenek voltak törvénye iránt. Az Úr letekintett a megátalkodott világra, és elhatározta: meg kell mutatnia a törvényszegőknek a hatalmát. Noéval tudatta szándékát, és utasította, hogy a bárka építése közben figyelmeztesse az embereket, miközben építi a bárkát, amelyben az engedelmesek menedéket találhatnak Isten haragja elől. Százhusz éven át hirdette Noé a figyelmeztető üzenetet az özönvíz előtti világnak, de csak néhányan tartottak bűnbánatot. (...)

A lázadó fajt elsöpörte az özönvíz. Halál volt az örökrészük. A profetikus figyelmeztetés beteljesedésével – mely szerint mindazok, akik nem tartják meg a menny parancsolatait, inni fognak az özönvízből – Isten példával szemléltette igazságát.

Az özönvíz után az emberek ismét megsokasodtak a földön, és a gonoszság is megnőtt. A bálványimádás csaknem egyetemessé vált, és az Úr végül hagyta, hogy a bűneikben megátalkodott törvénytaposók kövessék gonosz útjaikat, miközben Sém leszármazottai közül kiválasztotta Ábrahámot, és megtette törvénye megőrzőjévé a jövőbeli nemzedékek számára. – *A keresztény nevelés alapjai*, 504. o.

„Erről ismer meg mindenki, – mondta Jézus – ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13:35) Mikor az embereket nem a kényszer vagy az önérdék köti egymáshoz, hanem a szeretet, akkor az életükben olyan befolyás érvényesülése mutatkozik meg, amely felette áll minden emberi befolyásnak. Ahol ez az egység megvan, az annak a bizonyítéka, hogy ott Isten képmása helyre lett állítva az emberben, és szívükben új életelvek gyökereztek meg. Ez abban is megmutatkozik, hogy az isteni természet ellenáll a gonosz levegőbeli hatalmasságoknak, és Isten kegyelme legyőzi az ember szívében lakozó önzést. – *Jézus élete*, 678. o.

Szükséges, hogy napjainkban olyan egység uralkodjon közöttünk, amely kiállja a próbatételt. Még sokat kell tanulnunk, de sokat, igen sokat felejtünk és elhagynunk. Csak Isten és a menny tévedhetetlen. Akik azt gondolják, hogy sosem kell feladniuk kedvenc nézetüket, sosem kell megváltoztatniuk véleményüket, azok csalódní fognak. Amíg saját eszméinkhez, véleményünkhöz ragaszkodunk, még pedig eltökélten, kitartóan, addig nem létezhet közöttünk az az egység, amelyért Krisztus imádkozott. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 30. o.

Ha az egyház tagjai megfogadták volna azt az intést, amit Isten ebben az üzenetben [az első angyal üzenetében] küldött, akkor elhagyták volna azokat a bűnöket, amelyek elszakították őket Istentől. Ha elfogadták volna a menny üzenetét, és szívüket az Úr előtt megalázva őszintén igyekeztek volna megállni előtte, Isten Lelke és ereje megnyilatkozott volna közöttük. Az egyház újra eljutott volna a hit és a szeretet egységére, az apostoli idők boldog állapotára, amikor a hívők „szíve-lelke egy vala”, és „az Isten beszédét bátorsággal szólják

vala”; amikor „az Úr... minden napon szaporítja vala a gyülekezetet az üdvözülőkkel.” (Csel 4:32–31; 2:47) – *A nagy küzdelem*, 379. o.

Október 3., szerda

Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan, örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és engedelmség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újította meg Isten Ábrahámval a következő ígéretben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...” (1Móz 22:18). Ez az ígéret Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Gal 3:8,16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be neki. Az Ábrahámval megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. – *Pátriárkák és próféták*, 370. o.

Ábrahámot a környező népek hatalmas fejedelmként, bölcs és tehetséges vezetőként tisztelték. Nem zárta el befolyását a szomszédai elől. A bálványimádóktól élesen elütő élete és jelleme kedvező benyomást keltett az igaz hitről. Ábrahám rendíthetetlenül hű volt Istenhez; kedvessége és jóindulata pedig bizalmat és barátságot ébresztett; a lényéből áradó nagyság tiszteletet parancsolt, és megbecsülést vívott ki.

Vallását nem őrizte értékes kincsként féltékenyen, amelyet csak tulajdonosa élvez. Az igazi vallást az ember nem tarthatja meg csak önmagának, mert ez a lelkület ellentétben áll az evangélium elveivel. Ha Krisztus lakik a szívben, lehetetlen elrejteni vagy elhomályosítani jelenlétének fényét. Ellenkezőleg, egyre ragyogóbbá válik, amint a lelket körülvevő önzés és bűn ködét napról napra széteszlatják az igazság Napjának fényes sugarai.

Isten népe az Ő képviselője a földön, és Ő azt akarja, hogy e nép minden tagja fény legyen a világ erkölcsi sötétségében. – *Isten csodálatos kegyelme*, 56. o.

Krisztus tanítványainak az a hivatásuk, hogy a világosság hordozói legyenek a menny felé vezető úton. Kiváltságuk kinyilatkoztatni az Atya irgalmasságát és jóságát az Isten félreértésének sötétjébe burkolózott világnak. Jó cselekedeteik a mennyei Atya dicsőítésére készítetik az embereket; hiszen így derül ki, hogy van Isten a mindenség trónján, akinek jelleme mind dicséretre, mind követésre méltó. A szívünkben izzó szeretet, az életünkben megmutakozó krisztusi béke és nyugalom mintegy mennybe való bepillantás a világiak számára, hogy értékelné tudják Isten országának csodálatos voltát.

Ez vezeti rá az embereket, hogy elhiggyék „az Istennek irántunk való szeretetét” (1Jn 4:16). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 41–42. o.

Október 4., csütörtök

Az Úr elkülönítette magának a hűségeseket. Mind az Ó-, mind az Újszövetség világosan és határozottan megparancsolja az Istennek szentelést és a világtól elkülönülést. Válaszfal áll – melyet maga az Úr alapozott meg – a világ dolgai és azok közt a dolgok közt, amelyeket kiválasztott e világból, és magának szentelt meg. Isten népének különleges a hivatása és jelleme, különlegesek a kilátásaik, és ezek a különösségek különböztetik meg őket a többi embertől. Isten valamennyi földi gyermeke egyetlen testet alkot kezdettől az idők végéig. Egy a fő, ő irányítja és igazgatja a testet. Azok az utasítások, melyek az ősi Izraelnek szóltak, Isten

népének szólnak ma is – különüljete el a világtól! Az egyház mindenható feje nem változott meg. A keresztények mai élete nagyon hasonlít az ősi Izrael pogányság követéséhez. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 283. o.

Krisztus azért hívott el minket a világból, hogy különleges, szent népe legyünk. „Önmagát adta értünk, hogy minden gonoszságból megváltson, megtisztítson és jótettekben buzgólkodó, választott néppé tegyen.” (Tit 2:14) Isten munkásai legyenek az ima emberei, a Szentírás szorgalmas kutatói. Éhezzék és szomjazzák az igaz tetteket, hogy mások világosságává és erejévé válhassanak. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 591. o.

Erőseknek kell lenniük a menny képviselőinek, akik ma Krisztus igaz egyházát alkotják. Feladatuk, hogy befejezzék azt a munkát, amelyet Isten az emberre bízott, és meghirdessék: a végső ítélet napja közeleg. Nekünk is meg kell küzdenünk azokkal a hatásokkal, amelyek Salamon uralkodása idején Izrael bukását okozták. Azok az erők, amelyek minden igazság ellenségei, erős sánc mögé rejtőznek. Csak Isten erejével győzhetünk. A ránk váró küzdelem önmegtagadást kíván. Arra szólít: ne bízunk önmagunkban, hanem egyedül Istenre támaszkodjunk, hogy bölcsen használjunk ki minden alkalmat a lelkek megmentésére. Az Úr áldása kíséri egyházát, amikor egységben halad előre, és bemutatja a tévelygés sötétségében vesztglő világnak a szent élet szépségét. Ez a szentség kifejezésre jut az önfeláldozás krisztusi lelkületében, az ember helyett Isten felmagasztalásában, és szerető, fáradhatatlan szolgálatban azokért, akik a megváltás igazságának áldásait annyira nélkülözik. – *Próféták és királyok*, 74. o.

Október 5., péntek

További tanulmányozásra

Pátriárkák és próféták: „A teremtés” valamint „Ábrahám elhívása” című fejezet.

2. Tanulmány

A viszály okai

Október 6., szombat délután

Nem egyszerű bölcsnek lenni Isten előtt. A bölcsesség kezdete az Úr félelme. Ez jelent nevelést a szív számára, és sokkal fontosabb a könyvekből szerzett nevelésnél. Helyes és fontos megismernünk a világot, ám ha nem törődünk az örökkévalósággal, olyan kudarc érhet, amelyből sosem állhatunk fel. Csak olyan ismeretet szerezhethetünk így, amelyet a tiltott gyümölcs elfogyasztásával szereztek őszülein. (...)

Az egyedüli igaz Isten szava tévedhetetlen. A végtelen bölcsesség, szentség, hatalom és szeretet összefonódnak, hogy tekintetünket azon mérce felé fordítsák, amellyel méri Isten a jellemet. Igéje érthetően határozza meg a mennyei törvényeket, így senkinek sem kell sötétségben járnia. Törvénye az Ő jellemének kifejeződése. Olyan mérce, amelyhez fel kell mindenkinek nőnie, ha be akar lépni Isten országába. Senkinek sem kell kétségek közt élni. (...) Isten törvénye nem lett hatályon kívül helyezve. Érvényben lesz örök korszakokon át. Krisztus halálával a törvény megerősítést nyert, a bűn pedig megmutatkozott a maga valóságában. – *In Heavenly Places*, 137. o.

Mózes által Krisztus félreérthetetlenül feltárta népe előtt Isten szándékát, és világosan meghatározta a jólétük feltételeit. (...)

Isten megígérte, hogy ha megtartják parancsolatait, a legjobb búzát adja nekik; mézet hoz elő a sziklákból, hosszú élettel ajándékozza meg őket, és megmutatja nekik szabadítását.

Ádám és Éva elvesztette az Édent, mert engedetlen volt, és Isten megátkozta az egész földet a bűn miatt. De ha Isten népe követte volna a mennyei útmutatást, a földje újra termékeny és szép lett volna. Az Úr maga tanította őket a talaj megművelésére. Együtt kellett volna működniük vele a helyreállítás munkájában. Isten irányítása mellett egész országuk szemléltető oktatást nyújtott volna a lelki igazságokról. Ahogy a föld a természet törvényeit követve feltárja kincseit, úgy kellett volna a népnek az erkölcsi törvény iránti engedelmségükkel Isten jellemvonásait visszatükröznie. Még a pogányok is elismerték volna az élő Isten szolgáinak és imádóinak felsőbbrendűségét. – *Krisztus példázatai*, 289. o.

A szeretet aranylánca kapcsolja össze a hívők szívét a Krisztus és az Atya egységének szeretetközösségével, és ez a tökéletes kapcsolat a keresztség erejének megcáfolhatatlan bizonyítékát szolgáltatja. (...)

Akkor majd az önzés gyökerestől kiszakíttatik, és a hitetlenség nem lesz többé. Nem lesz több viszály és széthúzás. Krisztussal kapcsolatban levő egyetlen emberben sem lesz többé megátalkodottság. – *That I May Know Him*, 173. o.

Az önzés és a büszkeség akadályt emel a Jézus Krisztus Lelkével egyesítő tiszta szeretet előtt. Ám ha ezt a szeretetet valós módon ápolják, a korlátolt ember egy másik korlátolt ember kezét megfogva a végtelen Istenhez közeledik. Ember emberrel egyesülve kapaszkodik a Végtelen szeretet szívébe. Az emberek közötti megszentelt szeretet szent. Ebben a nagy munkában a keresztyéni szeretet – ami minden szeretetnél magasabb, állandóbb, előzékenyebb és önzetlenebb – ápolja a keresztyéni kedvességet, jóindulatot és előzékenységet, az emberi testvériséget pedig Isten karjai által karolja fel, elismerve azt a méltóságot, amellyel felruházta Isten az embert. – *Our High Calling*, 173. o.

Október 7., vasárnap

A Biblia a Krisztus és egyháza közötti szent és állandó viszony jellegét a házasság kötelékéhez hasonlítja. Az Úr ünnepélyes szövetséggel kötötte népét önmagához. Azt ígérte, hogy Istenük lesz, ők pedig megfogadták, hogy Istenéi lesznek, és csakis az övéi. Az Úr kijelenti: „Eljegyezzek téged magamnak örökre, és pedig igazsággal és ítélettel, kegyelemmel és irgalommal jegyezzek el.” (Hós 2:18) Ezt is mondja: „Férjetekké lettem” (Jer 3:14). (...)

Az egyház Krisztussal szembeni hűtlenségét – ami abban mutatkozik meg, hogy már nem bízunk Istenében, és a Megváltó iránti ragaszkodás helyét a világ szeretete tölti be – a Szentírás a házassági fogadalom megszegéséhez hasonlítja. – *A nagy küzdelem*, 381. o.

A halálnál is erősebb az a szeretet, amellyel Isten vágyakozik földi gyermekei után. Fia feláldozásával az egész mennyet nekünk adta egyetlen ajándékban. Az Üdvözítő élete és halála, köztünk és Isten közötti közvetítése, az angyalok szolgálata, a Szentlélek esedezése, mindaz, ami által Isten bennünk hat és alkot – az elesett emberiség megváltását szolgálja.

Ó, nézzük hittel ezt az értünk hozott áldozatot! Ismerjük el annak a fáradságnak és hosszútűrésnek nagyságát, amellyel az ég az elveszett emberiséget megváltani és ismét az atyai házba visszavezetni akarja. Erősebb indítékok és hatalmasabb közvetítők nem is működhetek volna közre. Vajon a kilátásba helyezett jutalom, a menny öröme, az angyalok társasága, Isten szeretetének és Fiának boldogító közössége, továbbá szellemi erőink növekedése és nemesedése, ne indítsanak-e arra bennünket, hogy szívünk szerető szolgálatát tökéletesen és mindörökre Teremtőnknek és Megváltónknak adjuk? – *Jézushoz vezető út*, 21. o.

Isten mai népét jobban fenyegeti a veszély, hogy elfeledkeznek Istenről, és bálványimádásra hagyják vezetni magukat, mint az Úr ősi népét. Még a hitvalló szombattartók is sokféle bálványt imádnak. Isten ősi népének különösen lelkére kötötte a bálványimádástól való őrizkedést, mert ha az elvezetné őket az élő Isten szolgálatától, az Úr átka nyugodna meg rajtuk. Holott ha teljes szívből, teljes lelkükkel és minden erővel Őt szeretnék, bőségesen megáldaná kosarukat és sütőteknőjüket, és eltávolítaná közülük a betegségeket.

Áldás vagy átok áll Isten népe előtt. Áldás, ha kijönnek a világból, ha különállók lesznek, az alázatos engedelmesség ösvényét járják, és átok, ha egyesülnek a bálványimádókkal, akik lábbal tapossák a menny magasztos követelményeit. Izrael bűneinek és gonoszságainak feljegyzései tanulságul állnak előttünk. Figyelmeztetésül, hogy ha követjük példájukat a törvénytaposásban, ha eltávolodunk Istentől, oly bizonyosan elbukunk, mint ők. „Mindezek példaképpen estek rajtuk, megírtattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett.” – *Bizonyágtételek*, 1. köt., 609. o.

Október 8., hétfő

Az izraeliták összeelegyedtek a pogányokkal és „[...] eltanulták cselekedeteiket” (Zsolt 106:35). Házasságra léptek a kananeusokkal, és a bálványimádás mint pestis terjedt az országban. „És tisztelték azoknak bálványait, és törre levének azok reájok. És feláldozák fiaikat és leányaikat az ördögöknek [...] és megfertőztették a föld öldökléssel. De felgyúlt az Úr haragja népe ellen, és megutálta az ő örökségét.” (Zsolt 106:36–40).

Amíg a Józsué által vezetett nemzedék ki nem halt, a bálványimádás kevésbé terjedt el, de a szülők előkészítették gyermekeik hitehagyásának útját. Az Úr korlátozásainak figyelmen kívül hagyása a gonoszság magját vetett el, ami sok nemzedéken át termelt keserű gyümölcsöt. A héberek egyszerű szokásai testi egészséget biztosítottak számukra; de a pogányokkal való kapcsolat az étvágy és a szenvedély élvezetéhez vezetett, amely fokozatosan csökkentette a szellemi, erkölcsi és fizikai erőt. Bűneik elválasztották Izraelt Istentől: erejét visszavonta tőlük, és ők nem tudtak ellenállni ellenségeiknek. Így azoknak a

nemzeteknek lettek alattvalói, amelyeket Isten segítségével elűzhetek volna. – *Pátriárkák és próféták*, 544. o.

Némelyek nem válaszolnak azonnal a felszólításra, hogy hagyják el útjaikat és igazodjanak Isten útjához. A maguk választotta utat járják. Kitartanak a szentségtelenség útján, amelynek azonban szomorúság és pusztulás lesz a vége.

Istennek vannak választottai, akiket felhasznál a munkára, míg engedik, hogy alkalmazva legyenek akarata szerint. Ám nem használhatja fel azokat, akik embertársaik megalázására töreksenek. Testvéreim, önmagatokat alázzátok meg! Ha megalázkodtok, szent angyalok szólítanak majd meg benneteket, hogy előnyös területre küldjenek. És így nem szerény, hanem boldog tapasztalatban lesz részetek. Törekedjétek Isten tanácsai szerint járni, és akkor fogékonyvá váltok a Szentlélek készletére! – *Manuscript 47*, 1910.

Sohase szégyelljétek a hiteteket, mutassátok be az emberek és angyalok csodálatára! A világnak joga van megtudni, hogy mit várhat minden értelmes embertől. Az, aki kedves, de szilárd és határozott, igaz alapelveinek élő megtestesülése, nagy erőt jelent társai számára, és kereszténységével másokra is jó hatással van. Sokan nem ismerik fel és nem méltatják figyelemre, milyen nagy befolyást gyakorol minden ember másokra – a jó vagy a rossz irányba.

Boldogságod ebben az életben és az eljövendő, halhatatlan életben tőled függ. Mindenki vizsgálja meg, hová vezet embertársait. Az örökkévaló világ közvetlen közelében állunk – mérlegeljük komolyan, hogy milyen befolyást árasztunk másokra! – *Az én életem ma*, 120. o.

Október 9., kedd

A törzseket hosszú ideje terhelték az előző királyuk zsarnoki intézkedéseiből fakadó súlyos méltánytalanságok. Salamon uralkodásának hitehagyó évei alatti pazarlás együtt járt a nép súlyos megadóztatásával és sok megalázó szolgálat kikényszerítésével. Az új uralkodó felkenése előtt a különböző törzsek vezetői meg akarták tudni, hogy Salamon fiának szándékában áll-e ezeket a terheket csökkenteni. „...Jeroboám egész Izraellel együtt eljött, és így beszélt Roboámhoz: Apád súlyos igát rakott ráink, te azért most könnyíts azon a súlyos szolgálaton és nehéz igán, amelyet apád ráink rakott; akkor szolgálunk neked.” (...)

Roboámot elkápráztatta az a kilátás, hogy a legfőbb hatalmat gyakorolhatja. Elhatározta, hogy semmibe veszi birodalma öregeinek tanácsát, és a fiatalabbakat teszi tanácsosaivá. Így történt, hogy a kitűzött napon, amikor „elment Jeroboám az egész néppel Roboámhoz”, hogy meghallgassa, milyen irányvonalat akar követni, Roboám „...keményen válaszolt a népnek... így szólt hozzájuk: Apám nehéz igát rakott rátok, én még nehezebbé teszem igátokat. Apám ostorral tanított fegyelemre benneteket, én pedig szeges korbáccsal foglak megtanítani” (1Kir 12:12–14). – *Próféták és királyok*, 88–89. o.

Tökéld el, hogy magas és szent mértéket érsz el. Tűzd magasra a célt, cselekedjél erős elhatározással, mint Dániel, kitartón, szívósan, és az ellenség nem tud megakadályozni a mindennapi fejlődésben. A kényelmetlenségek és bonyodalmak ellenére szüntelen fejlődhetnél szellemi és erkölcsi erőben.

Senkinek sem kell tudatlannak maradni, csak ha azt választja. Ismeretekre kell szert tenni szakadatlanul; ez az értelem tápláléka. Akik Krisztus eljövetelére várunk, döntsünk határozottan, hogy nem az örök vesztesek oldalán folytatjuk az életünket, hanem a lelki előrehaladás útján győzni akarunk. Legyetek Isten emberei, álljatok a győztes oldalon!

Az ismeretek elérhetők az arra vágyók számára. Isten célja, hogy az értelem erőssé, mélyebb gondolkodásúvá, teljesebbé, világosabbá váljon. Járjatok Istennel, mint Énok; tegyétek Őt

tanácsadótokká! Akkor nem tehetsz mást, mint fejlődsz. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 104. o.

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.” (Jak 1:5)

Az az előjog áll minden hívő rendelkezésére, hogy félrevonulva előbb Istennel beszélhet, majd az Úr szócsöveként másokhoz is szólhat. Naponta világosságot és áldást kell kapnunk ahhoz, hogy másokkal is megoszthassuk a kapott áldásokat. Istennel közösségben élő férfiakra és nőkre van szükség napjainkban, akik Krisztusban maradnak, szent befolyás övezik őket, mivel szent angyalokkal munkálkodnak együtt. A műnek olyan emberekre van szüksége, akik együtt dolgoznak Krisztussal, és akik a bátorítás és az együttérzés szavai által fejezik ki Isten szeretetét. – *In Heavenly Places*, 67. o.

Október 10., szerda

„Kérlek azonban titeket atyámfiái a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok, és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben.” (1Kor 1:10) Pál apostol bizonyára nem kért volna tőlük lehetetlenséget. Az egyetértés a keresztyényi tökéletesség biztos eredménye. – *Megszentelt élet*, 85. o.

Pál nagyon jól tudta, hogy magasabb rendű keresztyényi ismeret csak állandó ima és állhatatos éberség által érhető el; amit igyekezett is mélyen lelkükbe vésni. Azonban azt is tudta, hogy a megfeszített Krisztusban elegendő erő rejlik, nemcsak megtérésükre, hanem arra is, hogy képesek legyenek a gonosz minden kísértésének ellenállni. Istenbe vetett hittel, mint harci vértzetükkel és az Ő Igéjével, mint harci fegyverzetükkel egyszersmind olyan benső erőt nyernek, amellyel az ellenség minden támadását eredményesen visszaverhetik.

A korinthusi hívőknek lelki dolgokban bensőségebb élményekre volt szükségük. Még nem értették meg teljesen, mit is jelent Isten dicsőségét szemlélni; mit jelent a jellemképzés fokain felfelé haladva átalakulni. Mindaddig az eljövendő dicsőségnek csupán első sugarait láthatták. Pál azt kívánta nekik, hogy Isten egész teljességével bírjanak, és mindig jobban megismerjék Őt, akinek eljövetele olyan, mint a hajnal pirkadása. Azt kívánta, hogy tőle tanuljanak mindvégig, amíg eljutnak a tökéletes evangéliumi hit teljes világosságához. – *Az apostolok története*, 307. o.

Krisztus meghasonlik önmagával? Nem. Az a Krisztus, aki egy emberi lélekben lakozik, nem fog összetűzésbe keveredni a másik ember lelkében lakozó Krisztussal. Meg kell tanulnunk elviselni a körülöttünk élő emberek egyedi tulajdonságait. Ha akaratunkat alávetjük Krisztus akaratának, akkor talán viszályba keveredhetünk a testvéreinkkel? Ha nézeteltérés támad, tudnunk kell, hogy ez annak a következménye, hogy nem szegeztük keresztre az énünket. Igazán csak az az ember szabad, akit Krisztus tett szabaddá. Csak úgy érzük el a tökéletességet Krisztusban, ha úgy szeretjük egymást, ahogy szeretett bennünket Krisztus. Akkor bizonyítja életünk, hogy Ő tett bennünket tökéletessé, amikor úgy szeretjük egymást, ahogy elvárja tőlünk az Úr. – *Letter* 141, 1902. szeptember 10.

Közeledik az elkeseredett összecsapás az Istenhez hűségesek és Isten törvényének megvetői között. (...) A gonoszság áradata nem söpri el a hűségeseket. Nem fogják megvetni azt, amit Isten szentnek különített el. Nem követik Izrael feledékenységének példáját. Nem feledkeznek meg, hogy mit tett Isten népéért a korokon át, és parancsainak útját fogják járni.

A vizsgán mindenki sorra kerül. Csak két tábor van. Melyik oldalán állsz? – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 120. o.

Október 11., csütörtök

A bűnös emberek csak bűnösök, és a csalás mértéke szerint, mellyel Isten szereteteit megtévesztették, és amilyen zavart okoztak a gyülekezetben, olyan lesz a büntetésük. Bűneik nem fedeztetnek be, hanem felfedtetnek Isten haragjának sötét napján.

Az önküldött követek a valóságban átkai a műnek. Őszinte lelkek a legteljesebb bizalommal viseltetnek irántuk, mert azt hiszik, hogy Isten tanácsa szerint járnak el, és a legteljesebb összhangban vannak a gyülekezettel. (...)

A gyülekezet kötelessége cselekedni és a tagokkal tudatni, hogy a gyülekezet az illetőket tanítókul nem ismeri el. Ez az egyedüli eljárás, amelyet a gyülekezet az ilyen esetekben követhet, mert a felelősség a gyülekezetet terheli.

Láttam, hogy igenis lehetséges bezárni azt az ajtót, amelyen keresztül az ellenség szeretne behatolni, hogy a nyáját zavarja és nyugtalanítsa. Megkérdeztem az angyalt, hogy ez miképpen lehetséges? Így felelt: „A gyülekezetnek Isten Igéjéhez kell menekülnie, és a gyülekezeti rend tekintetében – amit idáig elhanyagolt – megalapozódnia. Ez feltétlenül szükséges, hogy a gyülekezet hitben egységessé legyen.” (...)

Láttam, hogy a hamis tanítók ellen mi sem vagyunk nagyobb biztonságban, mint voltak a gyülekezetek az apostolok napjaiban; és ha már többet nem, de legalább óvintézkedéseket kell tenniük, hogy a gyülekezet békéjét, összhangját és egységét megőrizhessük. Példájuk előttünk van, kövessük azt. – *Tapasztalatok és látomások*, 98–101. o.

Népünkhöz szólok: Ha közel húzódtok Jézushoz, ha rendezett életetekkel és istenfélő beszéddel ékesítitek hitvallásotokat, akkor nem téved lábatok tiltott ösvényekre. Csak ha szüntelenül imádkozva virrasztotok, ha mindent úgy tesztek, mintha Isten közvetlen jelenlétében lennétek, akkor menekülhettek meg attól, hogy behódoljatok a kísértésnek, akkor remélhetitek, hogy mindvégig tiszták, szeplőtelenek és feddhetetlenek maradtok. Ha bizodalmatokban szilárdan kitartotok, útjaitok Istenben alapozódnak meg. Amit a kegyelem elkezdett, a dicsőség koronázza majd meg Isten országában. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 148. o.

Amint közeledünk a világ végéhez, a hamisságot úgy fogják az igazságba keverni, hogy csak a Szentlélek irányításával rendelkezők tudják megkülönböztetni az igazságot a hamisságtól. Teljes erőnkől igyekeznünk kell megérteni az Úr útját. Semmiképpen se forduljunk el vezetésétől, hogy emberekbe vessük bizalmunkat. Az Úr angyalait bízta meg, hogy éberen őrködjenek a benne bízók fölött. Az angyalok különleges segítők lesznek a szükség idején. Minden nap a hit teljes bizonyosságával jöjjünk az Úrhoz, és tőle várjunk bölcsességet... Akiket az Úr szava vezérel, azok biztos szemmel felismerik az igazság és a hamisság, a bűn és hamis cselekedetek közti különbséget. – *A Te Igéd igazság*, 7. köt., 907. o.

Október 1., péntek

További tanulmányozásra

Próféták és királyok: „Az ország kettészakadása” című fejezet.

Az apostolok története: „Intő, kérlelő üzenet” című fejezet.

3. Tanulmány

„Hogy mindnyájan egyek legyenek”

Október 13., szombat délután

Mikor Jézus elhagyni készült tanítványait, a legmegrendítőbb komoly imát mondta el, hogy követői mindnyájan egyek legyenek, „amint te Atyám énbennem, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek, hogy ők is egyek legyenek mibennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk. Én őbennük, és te énbennem, hogy tökéletesen egyé legyenek, hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél”. Pál apostol írja a korinthusi első levélben, hogy törekedjenek egységre. „Kérlek azonban titeket atyámfiai, a mi Urunk, Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok, és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményben.” (1Kor 1:10) – *Bizonyágtételek*, 3. köt., 446. o.

„Hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk.” (Jn 17:22)

E szavak a legékezebb bizonyítékai annak, hogy egység, jóság és szeretet fog lakozni az igazi keresztények között.

A világ Megváltóját magasztalja mindazoknak a jelleme, akik hisznek Őbenne. (...) A világra nézve csodálatos következményekkel jár azoknak az egysége, akik kereszténynek vallják magukat, és vallják, hogy a Biblia Isten Igéje. (...)

A Názáreti Jézus nevére kérlek, távolítsátok el magatok közül a lelki büszkeséget és a felsőbbrendűségi érzés szeretetét! Válgatok gyermekekhez hasonlóvá, ha szeretnétek a királyi család tagjai, a menny örökösei lenni, amikor majd a küzdelem véget ér. Újból és újból olvassátok el János evangéliuma 17. fejezetét! Az Üdvözítő Atyjához intézett imáját érdemes nap mint nap ismételtetni. Ez fogja felemelni az elesett embert. Hiszen az Úr megígérte, hogy ha megőrizzük az egységet, Isten úgy fog szeretni bennünket, ahogy Fiát szerette; a bűnös szabadulást nyer, az Úr pedig örökre felmagasztaltatik. – *Isten fiai és leányai*, 303. o.

Aki ezt az imát mondta, ma közbenjár az Atyánál a megváltott ember érdekében. Jehovának a következő szavakkal mutatja be a halandó lelket: „Az én markaimba metszettem őt” (Ésa 49:16).

A megszentelődésnek igazság által kell végbe mennie; Isten célja az, hogy egységbe legyünk Krisztussal. A keresztényeknek megszentelődésük és egységük által azt kell bizonyítaniuk a világ előtt, hogy Krisztus tökéletes szolgálatot végzett az érdekükben. Ezáltal tesznek bizonyosságot arról, hogy Isten elküldte az Ő Fiát, hogy üdvösséget szerezzen a bűnösnek. Megengeditek Krisztusnak, hogy szívetekbe véghezvigye a megszentelődést? Mindannyian tökéletesekké válhatunk Őbenne. Biztosak lehetnek, hogy az igazság megszentelődése által valóban elérhető a tökéletesség. – *The Upward Look*, 31. o.

Október 14., vasárnap

Krisztus elvégezte azt a munkát, amellyel az Atya megbízta. Megdicsőítette Istent a földön. Világosan kinyilatkoztatta az Atya nevét. Kiválasztotta és összegyűjtötte azokat, akiknek folytatni kellett a munkáját az emberek között. Róluk mondta el azután a következőket: „Az enyémekek mind a tieid és a tieid az enyémekek; és megdicsőíttetem őbennük. És nem vagyok többé e világon, de ők e világon vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.” (Jn 17:10–11) (...)

Így beszél az, akinek isteni tekintélye van. Krisztus ezekkel a szavakkal adta át kiválasztott gyülekezetét, egyházát a mennyei Atya karjaiba. Felszentelt főpapként közbenjárt népéért.

Hűséges pásztorként összegyűjtötte nyáját a Mindenható oltalma alá, az erős és biztos menedékhelyre. Reá azonban még vár egy utolsó csata megvívása Sátánnal, és Krisztus elindul, hogy találkozzon az ösellenséggel. – *Jézus élete*, 680. o.

Ez az ismeret az alapja minden igaz fejlődésnek és minden őszinte szolgálatnak. Ez az egyetlen biztos védelem a kísértések ellen; egyedül ez teszi jellemileg hasonlóvá az embert Istenhez. Az Isten és Fiának, Jézus Krisztusnak ismerete által kapja a hívő mindazt, „ami az életre és a kegyességre hasznos”.

Krisztus mondotta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:8) Jeremiás próféta pedig kijelentette: „Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával. Hanem azzal dicsekedjék, aki dicsekszik, hogy értelmes és ismer engem, hogy én vagyok az Úr, aki kegyelmet, ítéletet és igazságot gyakorlok e földön; mert ezekben telik kedvem, azt mondja az Úr.” (Jer 9:23–24) Az emberi értelem alig tudja felfogni, hogy a szellemi képességek milyen szélességét, mélységét és magasságát érheti el az, aki erre az ismeretre eljutott. – *Az apostolok története*, 530–531. o.

Jézus, az Atya dicsőségének fénye, nem tekintette nyereségnek, hogy Ő Istenhez hasonló, „hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén” (Fil 2:7). Leereszkedett a földi élet mélységeibe, és nem tiszteletet követelő királyként járt az emberek között, hanem úgy, mint aki hivatásának tekinti az embertársaiért végzett szolgálatot. (...)

Jézus „megüresíté önmagát”; cselekedeteiből sohasem ütközött ki az önző én, hanem mindent Atyja akaratának rendelt alá. Amikor földi műve a befejezéshez közeledett, elmondhatta: „Én dicsőítettelek téged e földön, elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.” (Jn 17:4) Megparancsolta: „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok.” (Mt 11:29) „Ha valaki jönni akar énutánam, tagadja meg magát.” (Mt 16:24) Űzzétek ki szívetekből az önző ént, és ne engedjétek ott tovább uralkodni! – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 14. o.

Október 15., hétfő

Jézus nem önmaga kedvére élt. Élő és égő áldozatként adta önmagát mások javára. Eljött, hogy felemelje, nemesebbé és boldogabbá tegye mindazokat, akikkel kapcsolatba került. Aki elfogadja Krisztust, elhagy minden tisztességtelen, kegyetlen és durva magatartást, hogy hozzá hasonló jóságot tanúsítson, mivel hit által Jézus lakozik a szívében. Krisztus a sötétségben világító fény, és követőinek is világosságot kell árasztaniuk. A mennyei oltáron égő tűzből kell világosságot venniük. A megszentelt jellem az igazság által nyeri el teljes ragyogását.

Krisztus a példaképünk, ám ha nem Őt szemléljük, ha nem csodáljuk jellemét, a mindennapi életünk nem fogja az Ő jellemét tükrözni. Jézus szelíd és alázatos szívű volt. Egyetlen udvariatlan gesztust sem tett, ajkát egyetlen rosszindulatú szó sem hagyta el. Az Úr nem kedveli, ha durván és irgalmatlanul viszonyulunk egymáshoz. Jellemünkből el kell távolítani az önzést. Krisztus igáját kell hordoznunk, hogy felkészülhessünk a mennyei angyalok közösségére. A világban kell lennünk, de nem a világból valóknak kell lennünk. Jézus Krisztus képviselőinek kell lennünk. Az élet Ura is eljött világunkba az Atya képviselőjeként, és ekképpen képviseljük mi is Jézust a világban. – *That I May Know Him*, 306. o.

Krisztus egyháza a világban, de nem a világból valóként éljen. Isten a hívőket meghívta egyházába, és ezzel szándéka egyetlen keresztény családot alkotni és minden nap felkészíteni arra, hogy a mennyei családhoz csatlakozzon.

Isten ekképpen egyesíti egy testbe mindazokat, akik Igéjében hisznek, és teszi ezt azért, hogy befolyásukkal áldás lehessenek a hitetlenek és a világban lévők számára. Minden megtért tag élete igazolja jellemének átalakulását, és az egész test a hit és a bátorság révén nyer erőt. (...) Az egyház Isten legforróbb szeretetének és gondoskodásának tárgya. Amennyiben a tagok engedik, általuk nyilatkoztatja ki jellemét a világnak. (...) Krisztus szelídségét gyakorolják mindazok, akik Istennel járnak és vele beszélnek. Életükben a hosszútűrés, alázat és önuralom az őszinteséggel és a szent szorgalommal egyesül. Miközben a menny felé haladnak, jellemük éles és durva sarkai eltávolíttatnak, hogy megmutatkozzon kegyességük. – *In Heavenly Places*, 283. o.

A tanítványok csak abban az esetben várhatták a Szentlélek erejét és a mennyei angyalok segítségét, ha Krisztussal egyik maradtak. Csak a mennyei hatalmak segítségével alkothattak egységes frontot a világgal szemben, és győzedelmeskedhettek abban a harcban, amelyet kénytelenek voltak a sötétség hatalmasságai ellen folytatni. Ha kitartanak az egységes munkában, mennyei követek járnak előttük és egyengetik az utat számukra. Így lelkek előkészülnek az igazság befogadására, és megnyerik őket Krisztus számára. Amíg egyik maradtak, a gyülekezet olyan „szép lesz, mint a hold, tiszta, mint a nap, rettenetes, mint a zászlós tábor” (Énekek 6:7). – *Az apostolok története*, 90. o.

Október 16., kedd

A hetednapi adventista gyülekezeteket Isten csodálatos erejének kell hatalmába venni. A tagok soraiban olyan megtérésnek kell végbemennie, melynek következtében Isten követeiként bizonyoságot tehetnek a lelket megszentelő igazságról. A tagoknak meg kell újulniuk, tisztulniuk és szentelődniük, különben Isten haragja sokkal nagyobb erővel árad ki rájuk, mint azokra, akik sosem vallották magukat szentnek.

Az igazságban megszenteltek bizonyoságot tesznek arról, hogy ez az igazság változást idézett elő az életükben, és készen állnak átköltözni a mennybe. Addig azonban nem lakozhat Krisztus a szívben, amíg az életet büszkeség, irigység és kétely uralja. Az Ő szeretete nem lakozik ilyen lélekben. A mennyei természet részesei keresztre szegeztek a gőg és önelégültség lelkületét. Krisztus Lelke lakik bennük, életük pedig megtermi a Lélek gyümölcsseit. Krisztus követői az Övéhez hasonló gondolkodásukkal jelleme erényeiről tesznek bizonyoságot. – *Lift Him Up*, 301. o.

Az Úr valódi hitű és egészséges gondolkodású embereket hív, akik felismerik a különbséget az igaz és hamis között. Legyetek résen, tanulmányozzátok és gyakoroljátok János evangéliuma 17. fejezetének tanításait, és tartsátok meg a jelen igazságba vetett élő hitet. Arra az önuralomra van szükségünk, amely képesít Krisztus imájával összhangba hoznunk szokásainkat.

Tekintélyes valaki arra utasított, hogy törekedjünk megfelelni Krisztus imájának. Tegyük János 17. fejezetét legfőbb tanulmányunk tárgyává. (...)

Isten szándéka, hogy gyermekei egységbe olvadjanak. Mert hisz arra várnak, hogy egyazon mennyben éljenek! Meghasonlik-e Krisztus önmagával? Azt hiszitek, hogy eredményességet ad népének, amíg el nem söprik a munkások útjából a gonosz gyanúsítás és viszály szemetét; amíg nem áldozzák egy akarattal szívüket, értelmünket és erejüket az Isten szemében oly szent munkának? – *Bizonyoságtételek*, 8. köt., 239–240. o.

Csak az előzékeny keresztény lelkület képes az egyház egységének megvalósítására. Sátán viszályt szíthat, de Krisztus összhangot teremthet a nézeteltérés közepette. (...) Ha ti, az egyház munkásai szeretni fogjátok Istent és embertársaitokat úgy, mint önmagatokat, akkor már nem lesz szükség különleges erőfeszítésekre, mivel az egység Krisztusban már

megvalósult. Az álhíreket meghalló fül bezárul, és többé senki sem dorgálja meg embertársát. A gyülekezet tagjai szeretetre és egységre törekcszenek, és egy nagy családhoz hasonlít közösségük. Akkor fogják majd bemutatni a világnak, hogy Isten elküldte Fiát erre a földre. Krisztus mondta: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” – *Krisztushoz hasonlóan*, 190. o.

Október 17., szerda

Sokan el fogják vetni az Úr által küldött szavakat, és emberek által kiejtett szavakat fogadnak el igazságként és világosságként. Az emberi bölcsesség elvezeti őket az önmaguk megtagadásától, a megszentelődéstől, és mindent kitalálnak, kigondolnak, ami Isten üzeneteit hatástalanná teszi. Nem támaszkodhatunk biztonságosan olyanokra, akik nem állnak szoros kapcsolatban az Úrral. Ezek emberek véleményét fogadják el, az igaz pásztor hangját viszont nem ismerik fel. Befolyásuk sokakat tévútra vezethet, bár bizonyíték bizonyítékra halmozódik szemük előtt azon igazság mellett tanúskodva, amellyel Isten népének a mai idők számára rendelkezni kell. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1147. o.

„Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az én szómrá; és léssen egy akol és egy pásztor.” (Jn 10:16)

Az igazságot tapintattal, finoman és érzéssel kell bemutatni. Olyan szívből kell fakadnia, amely meglágyult és kedvessé vált. (...) Szóljunk szelíden, amikor lelkeket próbálunk megmenteni. Isten a bölcsességét kínálja mindazoknak, akik mennyei forrásból akarják beszerezni azt. Mindenütt alkalmakat kell keresnünk, imában kell virrasztanunk, és folyton készen lennünk megválaszolni azoknak, akik számon kérnek a bennünk élő reménységre vonatkozóan, ám mindig maradjunk szelídek. (...) Szavainkat a Szentlélek fogja beoltani az emberek iránti szeretettel. Akkor lesz ereje életünkben az igazságnak, ha Krisztus kegyelmének befolyása alatt szóljuk. – *Lift Him Up*, 211. o.

Testvéreim, legyetek óvatosak munkátokban, ne támadjátok az emberek előítéleteit. Ne támadjunk más felekezeteket, mert csak harci szellemet teremt, bezárja a fület és a szívet az igazság előtt. El kell végeznünk munkánkat, amely nem rombolásból, hanem építésből áll. Nekünk ki kell javítanunk azt a rést, amit Isten törvényén ütöttek. Nemesebb munka a felépítés, az igazság feltárása; vágjon utat magának minden előítéleten keresztül, és az igazsággal szemben nyilatkoztassa ki a tévelygést. (...)

Feladatunk az igazságot szeretettel szólni; ne keverjük bele az igazságba a megtéretlen szív megszenyedetlen érzelmeit; ne beszéljünk dolgokat, amelyekből ellenségeink lelkülete árad. Minden éles támadás kettős mértékben száll vissza ránk, amikor a hatalom azok kezébe kerül, akik ártalmunkra felhasználhatják. Ismételten és ismételten azt az üzenetet kaptam, hogy egyetlen szót se szóljunk, egyetlen mondatot se nyomtassunk ki, amely ellenségeinket ellenünk lázíthatná, és szenvedélyüket felkorbácsolja. – *Evangelizálás*, 574. o.

Október 18., csütörtök

Így szól Krisztus egyik utolsó parancsa tanítványaihoz: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Engedelmeskedünk-e ennek a parancsnak, vagy megtúrunk magunkban durva, Krisztustól idegen vonásokat? Ha bármivel megbántottunk vagy megsebezünk másokat, kötelességünk megvallani vétünköt, és keresnünk a megbékélést. Csak akkor járulhatunk hittel Isten elé, ha ennek a feltételnek eleget tettünk. – *Krisztus példázatai*, 144. o.

Sokan azt gondolják, hogy lehetetlen úgy szeretni felebarátodat, mint magadat, pedig ez a kereszténység egyetlen igazi gyümölcse. Az emberek iránti szeretet azt jelenti, hogy

felöltözted Jézus Krisztust, és a láthatatlan világot szemlélve jársz és munkálkods. Ennek értelmében tehát folyamatosan Jézusra, hitünk Fejedelmére és Bevezetőjére kell tekintenünk.

(...) Az Úr leckét leckére adott, hogy minden ember elhagyhassa az önzést, és szoros, testvéri kapcsolatot alakíthasson ki embertársaival. Isten szándéka az volt, hogy a hívők szívei a kölcsönös szimpátia révén szoros egységet alkossanak, Őbenne egyek legyenek. Közösen kell örülniük Isten dicsőséges reménységében, kutatva a Jézus Krisztus érdemei által elnyerhető örök életet. Ha Krisztus a szívükben marad, a körülöttük levők számára kinyilatkoztatják a szíveket egyesítő isteni szeretetet. (...)

Ahol a szeretet eléri a tökéletességet, tiszteletben tartják a törvényt, ott már nincs helye az ének. Aki mindennél jobban szereti Istent, azért dolgozik, szenved és él, aki életét adta az emberért. Csak akkor tarthatjuk meg a törvényt, ha elsajátítjuk Krisztus feddhetetlenségét. A Megváltó mondta: „Nélkülem semmit sem cselekedhettek.” Amikor megkapjuk a mennyi ajándékot – Krisztus feddhetetlenségét –, elismerjük, hogy mennyi kegyelmében részesültünk, és az emberi erőforrásaink erőtlennek bizonyultak. – *Krisztushoz hasonlóan*, 93. o.

Az emberek iránti szeretetünk földi kinyilatkoztatása Isten iránti szeretetünknek. Az emberek iránti szeretetet azért kellett Istennek belénk plántálni, hogy egy családnak a tagjaivá tegyen bennünket. A dicsőség Királya így lett eggyé velünk. Mikor búcsúszavai beteljesednek: „Szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket” (Jn 15:12), amikor majd úgy szeretjük ezt a világot, ahogy Krisztus szerette, számunkra akkor fejeződött be Krisztus küldetése. A menny számára akkor vagyunk csak alkalmasak, amikor a menny már a szívünkben van. – *Jézus élete*, 641. o.

Aki szívébe fogadta Krisztust, a vallását tetteivel bizonyítja. Jelleme megtisztul, finomodik, nemesebbé és tökéletesebbé válik. A hittételek tisztasága kapcsolódik szent, igaz életmóddal; az isteni szabályok szent cselekedetekkel.

Akik a megszentelődés áldásait óhajtják, előbb meg kell tanulniuk, hogy mit jelent az önfeláldozás. (...) „Ha valaki jöni akar én utánam” – mondja Jézus –, „tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét és kövessen engem.” (Mt 16:24) Az embertársaink iránti szeretetünk mutatja Isten iránti szeretetünket. A türelmes szolgálat szerez a léleknek nyugalmat. Alázatos, szorgalmas és hűséges munka növeli Isten gyermekei jólétét. A Mindenható támogatja és erősíti azt, aki Krisztus útján akar haladni. – *Az apostolok története*, 560. o.

Október 19., péntek

További tanulmányozásra

A nagy küzdelem: „Isten változhatatlan törvénye” című fejezet.

4. Tanulmány

Az egység titka

Október 20., szombat délután

Megváltónk imádkozik, hogy a tanítványai egyek legyenek, amint Ő és az Atya is egy, és a hívők egysége a bizonyossága: Ő küldött el bennünket, hogy hordjuk kegyelmének bizonyítékait.

Szent közelségbe kell jutnunk a világ Megváltójával. Legyünk eggyé Krisztussal, amiképpen Ő is egy az Atyával! Milyen csodálatos változást tapasztal Isten népe, amikor egységbe jut Isten Fiával! Rendeljük alá ízlésünket, hajlamainkat, becsvágyunkat, szenvedélyeinket Isten akaratának, és hozzuk összhangba Krisztus lelkületével. Az Úr kész elvégezni ezt a munkát mindazokért, akik hisznek Őbenne. Életük és magaviseletük gyakoroljon átformáló hatást a világon. Krisztus lelkülete hassa át a követői életét, hogy úgy szóljanak és cselekedjenek, mint Jézus. Megváltónk így szól: „Azt a dicsőséget, amelyet Te nékem adtál, én nekik adtam.” – *Az én életem ma*, 252. o.

Az ősi Izrael bűne az volt, hogy semmibe vették Isten kinyilatkoztatott akaratát, és a maguk útján jártak, amerre meg nem szentelt szívük vezette őket. A lábuk nyomát gyorsan követi Isten mai népe, pedig ugyanolyan rosszállással tekint rájuk az Úr.

Sohasem nehéz azt tenni, amit szeretünk – de a keresztet akkor vesszük fel, ha a hajlamainkkal ellentétes irányba haladunk. Krisztus imádkozott, hogy tanítványai egyek legyenek, ahogyan Ő is egy az Atyával. Ez az egység Jézus megbízólevele a világ felé, hogy Isten küldte őket. Ha lemondunk nyakasságunkról, akkor egyek leszünk a Megváltóval. Imádkozzunk és fáradozzunk azért mindnyájan komolyan, hogy amennyire csak lehetséges, eleget tegyünk a gyülekezet egységéért elmondott krisztusi imának! – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 93–94. o.

Törekedj jellemed tökéletesítésére, és mindent Isten dicsőségére tegyél – akár látják és értékelik az emberek, akár nem, mivel te az Úré vagy, aki saját élete árán váltott meg téged. Légy hűséges a legkisebb és a legnagyobb dolgokban egyaránt! Tanuld meg szólni és cselekedni az igazságot mindenkor! Rendeld alá és add át szívedet teljesen Istennek! Ha kegyelme irányít, akkor cselekedni fogod a kedvesség kicsiny tetteit. Végezd el mindazt, amit elvégezhetsz, a kicsiny kötelességeket sem elhanyagolva, és engedd, hogy napfény ragyogja be életedet és jellemedet. Hintsd szét a szeretet és áldás ajándékait! Tetteid kihatnak az örökkévalóságra. Életed munkájának eredményét megláthatod majd a mennyben, az örökkévaló korszakokon át, mivel kedves Isten előtt. – *Az én életem ma*, 219. o.

Október 21., vasárnap

Isten minden embert üdvözíteni szeretne, mivel egyetlen Fia által lefizette a megváltás árát. Akik elvesznek, azért vesznek el, mert nem akarnak Isten fiaivá válni Jézus Krisztus által. Az embert a büszkesége akadályozza meg attól, hogy elfogadja az üdvössége érdekében tett lépéseket. Isten előtt az ember nem saját érdemei által nyer elfogadást, hanem kizárólag Krisztus kegyelme, valamint a belé vetett hit által. A pillanatnyi boldogság érzését vagy tetteit ne tartsuk az isteni kiválasztás bizonyítékainak, mivel a választottak csak Krisztustól kapják az elhívást. – *Our High Calling*, 78. o.

A föld alapjainak lefektetése előtt döntés született arról, hogy mindazok Isten gyermekeivé válhatnak, akik a bővülködő kegyelem megragadása által engedelmesek lesznek, és jellemük szentté, szeplőtelenné válik Isten előtt. (...)

Ha teljesen hisszük, hogy örökbefogadás által Istené lettünk, már most a menny előízét élvezhetjük... Isten közelségében járunk, és édes közösséget ápolunk vele. Közelről megismerjük együtt érző és gyöngéd lényét, és szívünk összetörik, meglágyul a nekünk adott szeretet gondolatára. Igazán érezzük a lelkünkben lakozó Krisztust. Mi is Őbenne vagyunk, és otthon érezzük magunkat mellette... Tapasztalatból ismerjük Isten szeretetét, ezért megpihenünk benne. Semmilyen szó sem írhatja le ezt a minden ismeretet meghaladó szeretetet. Egyek vagyunk Krisztussal. Életünk el van rejtve vele Istenben. Bizonyosságunk van afelől, hogy amikor Ő, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt mi is megjelenünk dicsőségben. Mivel erős bizodalunk van benne, atyánknak nevezhetjük Istent. – *Isten csodálatos kegyelme*, 54. o.

Isten mindent megtett annak érdekében, hogy Sátán ne keresztelje az ember teremtésével való célját. Miután Ádám és Éva – engedetlenség által – halált hozott a világba, Krisztus drága áldozatot hozott az emberekért. Nagyobb értékhez jutottak annál, mint ami eredetileg az övéké volt. Isten az egész mennyet adta oda Krisztussal, egyszülött Fiával, a világ Megváltójával.

Krisztus elfogadásával az ember értékessé válik. Áldozata életet és világosságot hoz mindazoknak, akik személyes Megváltójuknak tekintik Krisztust. Isten szeretete Jézus Krisztuson keresztül az Ő teste minden tagjának szívében szétárad, és magával viszi az Atya törvényének életerejét. Ekképpen Isten az emberrel, az ember pedig Istennel lakozhat. – *Szemelvények*, 1. köt., 299. o.

Október 22., hétfő

Akik hisznek, azoknak Krisztus a biztos alap. Erre az élő kőre egyaránt építhetnek zsidók és pogányok. Elég nagy mindenki számára és elég erős, hogy az egész világ súlyát és terhét viselje. Ezt a tényt Pál maga is világosan felismerte. Mielőtt tanítói működését befejezte, a pogányok közül megtért hívők egyik csoportjához fordult, akik szilárdan kitartottak az evangéliumi igazság iránti szeretetükben. Így írt nekik: „Ti, kik felépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus.” (Eféz 2:19–20). – *Az apostolok története*, 175. o.

[Péter] elsorolta a pogányokkal való találkozásuk eseményeit e szavakkal: „Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszállt a Szentlélek öreájuk, miképpen miránk is kezdetben. Megemlékeztem pedig az Úrnak ama mondásáról, amint mondta: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni. Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik, mint nekünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna?”

Amikor a tanítványok hallották a beszámolót, megnyugodtak és meggyőződtek róla, hogy Péter eljárása Isten tervének közvetlen beteljesedése volt, és hogy régi előítéletüknek és elzárkózottságuknak végleg el kell tűnnie Krisztus evangéliuma által. „Ezeknek hallatára aztán megnyugodtak, és dicsőítették az Istent, mondván: Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre!” – *A megváltás története*, 290–291. o.

Miként Krisztus kiküldte tanítványait, úgy küldi ki ma gyülekezetének tagjait. Ugyanaz a hatalom, amellyel az apostolok rendelkeztek, számukra is létezik. Ha Isten az erősségük, akkor együttműködik velük, és munkájukban nem lesz hiábavaló. Ismerjék fel, hogy arra a műre, amelyben munkálkodnak, Isten nyomta rá pecsétjét. (...) Nekünk is parancsolja az Úr, hogy menjünk ki, és hirdessük azokat az ígéket, amelyeket szánkba ad; ajkunkon érezzük szent kezének érintését.

Krisztus szent kötelességet bízott egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, amelyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelme kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik a világgal megismertetik lelkületét és jellemét. A világnak pedig legnagyobb szükséglete, hogy az Üdvözítő szeretete emberek által megnyilvánuljon. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztatja a kereszténység erejét.

A gyülekezet az Úr eszköze az igazság hirdetésére. Isten bízta meg, hogy különleges munkát végezzen. Ha minden parancsolatát teljesíti, és hű marad hozzá, akkor az isteni kegyelem bősége árad reá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli Izrael Istenét, a poklok kapui sem vehetnek rajta diadalmat. – *Az apostolok története*, 599–600. o.

Október 23., kedd

Krisztus népet vezérel, és hoz a hit egységére, hogy egyek legyenek, amint Ő is egy az Atyával. Fel kell adniuk véleménykülönbségeiket, hogy mind egyek legyenek a testülettel, egységesen gondolkodjanak, és egyformán ítéljenek. „Kérlek titeket, atyámfiai, Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképpen szóljatok, és ne legyenek köztetek szakadások, de legyetek teljesen egyek ugyanazon értelemben és ugyanazon véleményen.” (1Kor 1:10) „A békességes türésnek és vigasztalásnak Istene adja néktek, hogy ugyanazon indulat legyen bennetek egymás iránt, Krisztus Jézus szerint: Hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent, s a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját.” (Róma 15:5–6) „Teljesítsétek be az én örömet, hogy egyenlő indulattal legyetek, ugyanazon szeretettel viseltetvén, egy érzésben, egyugyanazon indulattal lévén.” (Fil 2:2) – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 324. o.

Noha Isten mindenkinek személyesen kiszabta munkáját és egyénileg felelős Istennek, ám nem követhetjük saját független ítélkezésünket tekintet nélkül hittestvéreink nézeteire és érzelmeire. Ilyen eljárás csak zűrzavart okozna a gyülekezetben. Igaz, hogy a lelkészeknek kötelességük hittestvéreik véleményét tiszteletben tartani, ám egymáshoz való viszonyukat, az általuk tanított hittételeket mérjék a törvény és a bizonyságtétel próbakövéhez. Így ha mindannyian elfogadják a tanítást, akkor nem lehetnek eltérések közöttük. Néhányan hajlamosak a rendtelenségre és elsodródni a hit nagy mérföldköveitől, ámde Isten befolyásolja igehirdetőit, hogy lélekben és tantételekben egyek legyenek. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 30. o.

Krisztus elhívott, hogy legyetek az Ő követői, hogy kövessétek önfeláldozó, lemondó életét; hogy viseljétek szívetekben a bukott emberiség megváltásának nagyszerű művét. Nincs kellő fogalmatok róla, hogy Isten milyen munka végzését várja el tőletek. Krisztus a példaképünk. Az a fogyatkozásotok, hogy nem él szívetekben a szeretet. Ez a kristálytisza és szent elv különbözteti meg a keresztény jellemét és viselkedését a világiak jellemétől és viselkedésétől. Az isteni szeretetnek hatalmas, tisztító hatása van. Ez csakis a megújult szívekben található, és onnan magától értetődően áramlik ki embertársaikra.

„Szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” Krisztus példát mutatott nekünk a tiszta, önzetlen szeretetre. Eddig még nem ismertétek fel a mennyei kiválóságban lévő hiányosságokat, noha e nélkül minden jó szándékotok, buzgalmatok – még ha annyira lángoló lenne is, hogy vagyontokat a szegények táplálására, testeteket pedig a tűzre adnátok – mit sem jelent. Olyan szeretetre van szükségetek, mely türelmes, nem gerjed haragra, mindent eltűr, mindent hisz, mindent remél, mindent elvisel. A szeretet lelkülete nélkül senki sem lehet Krisztushoz hasonló. Ha ez az életerős elv él a lelkünkben, sosem lehetünk olyanok, mint a világ. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 169. o.

Október 24., szerda

Isten azt akarja, hogy népe egységes legyen a keresztyén testvériség legszorosabb kötelékében. A gyülekezet jólétéhez elengedhetetlen megbízunk testvéreinkben. A hitünket érintő válság idején egyesült erővel kell cselekednünk. Egyetlen meggondolatlan lépés, egyetlen esztelen tett olyan nehézségekbe és próbákba taszíthatja a gyülekezetet, amelyből évek alatt sem lábál ki. A gyülekezetnek egyetlen hitetlen tagja olyan előnyhöz juttathatja hatalmas ellenfelünket, mely az egész gyülekezet növekedésére kihathat, aminek következtében sok ember elveszhet. Jézus azt akarja, hogy követői hallgassanak egymásra. Akkor Isten fel tudja használni őket, hogy megmentsek egymást, mert az egyik talán nem ismeri fel a veszélyt, melyet a másik szeme gyorsan felmér. De aki nem ismerte fel, ám bizalommal engedelmeskedik a figyelmeztetésnek, súlyos bajokból és próbákból menekülhet meg. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 446. o.

Járj alázatosan Isten előtt, ismerd el Mesterednek! Nagy nyomorúságot vonsz magadra, ha nem vagy képes meglátni másokban a tiednél magasabb rendű és hasznosabb képességeket. (...)

Ha irgalmas Istenünk ajándékai és áldásai nem léteznének, örökre elvesztünk volna. Ezért tehát senki se hangoztassa saját dicséretét, feltételezett bölcsességét. Akkor lenne valamelyest jogos az öndicséret, ha valaki képes lenne önmaga előállítani a talentumait. Az ember azonban semmivel sem rendelkezik, ami önmagától származik. Ne tanúsítsuk a bölcsesség hiányát az énünk felmagasztalásával. Mélyen és alázattal hajoljunk annak lábai elé, aki talentumokat bízott ránk. Használjuk és gyarapítsuk ezeket az ajándékokat visszaadva az Adományozónak kamatostól. (...)

Szent kötelességünk minden talentumot helyesen felhasználni. Akiket Isten sáfárokká hívott el, tanulmányozzák komolyan a Szentírást, hogy az igazságokat bemutathassák másoknak is, és az Úr megváltottait a helyes útra vezethessék. Tanításunk és példánk által kell másokat is kiképeznünk Krisztus kegyelme által, hogy minden tekintetben engedelmesek legyenek Isten törvénye iránt, és felöltözzék Krisztus igazságát... „Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.” (Jel 22:14) – *Istennel ma*, 195. o.

Isten az örök igazság magasztos alapzatán vezeti ki népét a világból: Isten parancsain és Jézus hitén. Az Úr megfegyelmezi, felkészíti népét. Nem fognak csoportokra szakadozni, hogy az egyik ebben higgyen, a másik egészen másban, teljesen szembenálló nézetekkel, hogy mind függetlenítse magát a testülettől. Az ajándékok és vezető készségek segítségével, melyeket a gyülekezetbe helyezett, mindnyájan eljutnak a hit egységére. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 446. o.

Október 25., csütörtök

A szeretettel és iránta odaadással teli szívből fakadó dicsérő énekek megdicsőítik Istent. Mikor a megszentelt életű hívők összegyűlnek, beszélgetésük nem mások gyarlóságairól folyik, és nem panaszról, zúgolódásról szól. Jóindulat, szeretet, a tökéletesség köteleke öleli körül őket. Isten és embertársaik szeretete természetes módon árad belőlük a testvéri együttérzés, szeretet és megbecsülés szavaiban. Isten békéje uralkodik szívükben. Szavaik nem hiábavalók, üresek és semmitmondók, hanem nyugalmat árasztanak és építik egymást. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 509. o.

Az Úr Jézus képviselője, a Szentlélek által munkálkodik. Krisztus a Lélek által önt lelki életet az ember lelkébe, felébreszti életenergiáit a jóra, megtisztítja az erkölcsi szennytől és felkészíti országára. Jézus nagy áldásokat és gazdag ajándékokat készít gyermekeinek. Ő

csodálatos, végtelen bölcsességű és hatalmas tanácsos, ha elismerjük a Lélek erejét, és engedjük magunkat vezérelni, amíg eljutunk a tökéletességre. Micsoda gondolat! Krisztusban „lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, és ti Őbenne vagytok beteljesedve” (Kol 2:9–10).

Az emberi szív nem ismerheti meg a boldogságot, ha nem engedi magát vezetetni Isten Lelkétől. A megújult szívet a Szentlélek hasonlóná teszi Jézus Krisztushoz, példaképéhez. E befolyása révén az Istennel szembeni ellenségeskedés hitté és szeretetté, a büszkeség pedig alázattá változik. A lélek felfogja az igazság szépségét, és Krisztus megdicsőül a jellem tökéletesbítése révén. Amikor ezek a változások bekövetkeznek, az angyalok csodálatos éneke felcsendül, Isten és Krisztus pedig örül a mennyei képmásra elváltott lelkeknek. – *Our High Calling*, 152. o.

Minden családot szent kör övez, amelyet töretlenül meg kell őrizni. Ebbe a szent körbe senki másnak nincs joga belépni. Se a férj, se a feleség ne részesítsen senki mást abban a bizalomban, amellyel csakis egymásnak tartoznak!

Inkább ti nyújtsatok szeretetet, mintsem követeljétek! Ápoljátok azt magatokban, ami a legnemesebb, és gyorsan lássátok meg egymás jó tulajdonságait! Az a tudat, hogy értékelnek, csodálatos ösztönzést és örömet ad. Megértés és megbecsülés a tökéletesség elérésére bátorít; és maga a szeretet is fokozódik, miközben nemesebb célokra sarkall.

Se a férj, se a feleség ne olvassa be egyéniségét a másikéba! Mindenki személy szerint viszonyul Istenhez. Mindenki tőle kérdezze meg: „Mi a helyes?” „Mi a helytelen?” „Hogyan tölthetem be legjobban az életem célját?” Szereteted bőséggel áradjon felé, aki életét adta érted! Legyen Krisztus mindenben az első, az utolsó és a legfontosabb! Ahogy szívetekben mélyül és erősödik a Krisztus iránti szeretet, egymást is tisztultabban és jobban fogjátok szeretni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 361. o.

Aki sohasem tapasztalta személyesen Krisztus gyöngéd, megnyerő szeretetét, az nem vezethet másokat az élet forrásához. Ez a szeretet kényszerítő hatalom, amely arra indítja az embert, hogy társalgásában és másokért való tevékenykedésében egyaránt a Megváltót nyilvánítsa ki. Jézus munkatársainak fáradozásait csak úgy koronázhatja siker, ha ismerik az Üdvözítőt. Ehhez azonban mindenekelőtt szeretetét kell ismerniük. A menny aszerint ítéli meg használhatóságukat, tudnak-e úgy szeretni, ahogyan Jézus szeretett, és munkálkodnak-e úgy, ahogyan Ő munkálkodott. – *Az apostolok története*, 550. o.

Október 26., péntek

További tanulmányozásra

Bizonyságtételek 9. kötet: „Az egység lelkülete” című fejezet.

5. Tanulmány

Egység az apostoli egyházban

Október 27., szombat délután

Krisztus gondoskodott róla, hogy gyülekezete átalakult testület legyen, amelyet a menny fénye világosít meg, és Immánuel dicsőségével bír. Szándéka az, hogy a világosság és a béke lelki légköre vegyen körül minden keresztényt. Nincs korlátja az ember használhatóságának, ha énjét félretéve, helyet készít szívében a Szentlélek munkájának, és teljesen Istennek szenteli életét.

Mi volt a Szentlélek kitöltésének eredménye pünkösöd napján? A feltámadott Üdvözítőről szóló örömhír eljutott a világ végső határáig. A tanítványok szíve túláradt a jóakarattól. Mindez oly teljes, oly mély, oly nagy horderejű volt, hogy ez kényszerítette őket elmenni a föld végső határáig – hirdetve az evangéliumot. (...) Amint hirdették az igazságot, az emberek szíve behódolt az üzenet hatalmának. A gyülekezet mindenfelől megtérteket látott beseregleni. Visszaeső bűnösök tértek meg. Bűnösök csatlakoztak a keresztényekhez a drága igazgyöngy keresésében. (...) Minden keresztény a testvérében látta a szeretet és jóakarati isteni mását. Egyetlen érdek uralkodott. A versengés egyetlen tárgya nyelte el a többit: a hívők egyedüli nagyravágyása az volt, hogy kinyilvánítsák Krisztus jellemét, és országának növekedéséért fáradozzanak. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 19. o.

A Szentlélek kitöltése után a tanítványok szétszéledtek, hogy hirdessék a feltámadt Üdvözítőt. Egyetlen vágyuk a lelkek megmentése volt. A szentek édes közösségének örvendeztek. Gyöngédek, figyelmesek, igénytelenek voltak. Bármilyen áldozatra készek az igazságért. Amint naponta érintkeztek, kimutatták a szeretetet, amelyre Krisztus utasította őket. Önzetlen szavakkal és tettekkel igyekeztek feléleszteni a szeretetet mások szívében is.

A hívőknek mindig táplálni kellett a szeretetet, amely a Szentlélek kiárasztása után az apostolok szívét betöltötte. Készséges engedelmességgel kellett gyakorolniuk az új parancsolatot: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Olyan szorosán kellett egyesülniük Krisztussal, hogy elérjék követelményeinek mértékét. Magasztalniuk kellett az Üdvözítő hatalmát, aki igazságosságával igazzá teheti őket. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 241. o.

A türelem olyan növény, amely gondos ápolás mellett gyorsan növekszik. Ha alaposan megismertük magunkat, és Istentől kérünk segítséget szilárd elhatározásunkhoz, akkor győzhetünk, tökéletessé lehetünk mindenben, és sohasem fogunk ingadozni.

A türelem a béke és szeretet balzsamával ajándékozza meg a családot. A türelem összefogásra törekszik a gyülekezetben, a családban és a társadalomban. Erre a kegyelmi ajándékokra nagy szükségünk van. – *Az én életem ma*, 97. o.

Október 28., vasárnap

Mikor a tanítványok visszatértek Jeruzsálembe, az emberek csodálkozással tekintettek rájuk. Krisztus kihallgatása és keresztre feszítése után azt gondolhatták, hogy tanítványai lehangoltak és megszegyenültek lesznek. Azt remélték, hogy arcukon majd meglátják szomorúságuk és vereségük kifejeződését. Ehelyett csak boldogság és diadal sugárzott lényükből. Arcuk valami földön túli boldogságtól tündöklött. Nem fátyolozta be többé arcukat megcsalt reménység, hanem tele voltak Isten iránti dicsérrel és hálaadással. (...)

A tanítványok többé nem éreztek semmiféle bizalmatlanságot a jövővel kapcsolatban. Tudták, hogy Jézus a mennyben van, és azt is, hogy rokonszenve, részvéte még mindig velük van. Tudták, hogy Isten trónjánál van egy barátjuk. Azért buzgón terjesztették Isten elé kéréseiket

Jézus nevében. Félelemmel vegyes tisztelettel és csodálattal mondták el imádságaikat, Krisztus nekik adott ígéretére hivatkozva: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja néktek. Mostanáig semmit sem kértetek az Atyától az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy a ti örömötök teljes legyen.” (Jn 16:23–24) Hitkezüket egyre magasabbra és magasabbra terjesztették ki. (...) Pünkösöd az öröm teljességét hozta el számukra a Vigasztaló jelenlétében, éppen úgy, ahogy Krisztus megígérte. – *Jézus élete*, 832–833. o.

Az ima új jelentőséget nyert, hiszen Megváltójukkal érintkeztek. Új, örömteli érzéssel, és imájuk meghallgatásába vetett szilárd meggyőződéssel gyűltek a felső szobába, s igényelték az Üdvözítő ígéretét. Hiszen Ő mondta: „Kérjétek és adatik nektek, hogy örömetek teljes legyen.” Jézus nevében imádkoztak tehát.

Örömmel kellett hirdetniük: Krisztust emberi voltában, a fájdalmak férfiaként; Krisztust megaláztatásában, amint a gonosz kezek megragadják és megfeszítik Krisztust a feltámadottat és mennybementet, aki az Atya jelenlétében az embert képviseli; Krisztust, aki eljön hatalommal és nagy dicsőséggel az ég felhőiben. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1054. o.

Nekünk is ugyanolyan komolyan kell könyörögnünk a Szentlélekért, mint a tanítványok tették pünkösöd napján. Ha nekik szükségük volt a Szentlélekre, akkor mi még inkább rászorulunk a segítségére. (...) Isten Lelke és hatalma nélkül hiába is fáradozunk az igazság terjesztéséért.

Az tesz képessé bennünket Krisztus hirdetésére, ha Őröla elmélkedünk, gyakoroljuk a hitünket, és saját magunk tapasztaljuk megmentő kegyelmét. Ha tőle tanulunk, Ő lesz a beszédtemánk, és a szívünkben élő szeretet meg fogja érinteni az emberek szívét. Akkor majd nem hideg, élettelen elméletként hirdetjük az igazságot, hanem a Lélek bizonyosága segítségével. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 158. o.

Október 29., hétfő

Figyeljünk fel, hogy Isten csak azután töltötte ki Lelkét, miután a tanítványok eljutottak a tökéletes egységre; mikor nem törekedtek többé a legmagasabb polcra. Egyesítették akarataikat. Félretettek minden nézeteltérést. A Lélek kitöltése után ugyanezt a bizonyságtételt halljuk róluk. Figyeljünk fel a szavakra: „A hívők sokaságának a szíve-lelke egy volt.” (Csel 4:32) Annak Lelke éltette a hívők egész gyülekezetét, aki meghalt, hogy a bűnösök élhessenek.

A tanítványok nem maguknak kérték az áldást. Felelősség terhe nehezedett rájuk. El kellett juttatniuk az örömhírt a világ végéig, ehhez igényelték a Jézus által ígért erő adományát. A Szentlélek kitöltése akkor következett be, és egyetlen nap alatt ezrek tértek meg.

Ma is így lehetne. A keresztények tegyenek félre minden széthúzást, és adják át magukat Istennek, hogy menthessék az elveszettet. Kérjék hittel a megígért áldást, s az meg is érkezik. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 20–21. o.

Isten szeretne hasonló áldásokban részesíteni bennünket, ha az áldást buzgón kérjük.

A Szentlélek kitöltése után nem zárult be a mennyei tárház. Mi is megkaphatjuk áldásainak teljességét... Lelki tunyaságunk, közönyünk és tudatlanságunk miatt nincs bennünk az Ő ereje. Hagyjunk fel a külsőségekkel és az élettelen állapotunkkal! – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1889. június 4.

Mindazoknak, akik Krisztus nevét vallják, várniuk, örködniük és imádkozniuk kell egy szívvel, egy lélekkel. El kell simítaniuk minden nézeteltérést, hogy egység és egymás iránti gyengéd szeretet hassa át az egész közösséget. Akkor erős, komoly hittel mondott imáink

együttesen juthatnak el mennyei Atyánkhoz. Akkor türelemmel várhatjuk és remélhetjük ígéreteinek beteljesítését.

(...) Isten azonban tudja, hogyan és mikor válaszoljon imáinkra. A feladatunk az, hogy kapcsolatba hozzuk magunkat az isteni csatornával. Isten felelősséget vállal a feladatért. Ő kitartó ígéretében. A nagy és fontos dolog részünkről az, hogy egy szívvel és egy lélekkel legyünk, eltávolítva minden irigységet, rosszindulatot, hogy mint alázatos imádkozók örködjünk, vigyázzunk és várjunk. Jézus a mi képviselőnk és egyházunk feje, értünk is kész megtenni azt, amit megtett imádkozó és örködő tanítványaiért pünkösöd napján. – *A megváltás története*, 246–247. o.

Isten új életet lehelhet minden lélekbe, aki őszintén akar szolgálni; az oltárról vett égő parázssal pedig megérintheti az ajkait, és képessé teheti az ékesszólásra. Az isteni Ige csodálatos igazságainak hirdetése érdekében ezrek hangjait fogja így felkenni az Úr. Feloldódik az akadozó nyelv, a visszahúzódó személy pedig erőt nyer, hogy bátran tegyen bizonyosságot az igazságról. Az Úr segítse népét, tisztítsa meg lelkük templomát minden szennytől, őrizze meg velük szoros kapcsolatát, hogy majd a megfelelő időben részesülhessenek a késői esőből. – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1886. július 20.

Október 30., kedd

Krisztus és népe között élő, valós és különleges egységnek kell létezni, mint amilyen az Atya és a Fiú között van. Az egység a Szentlélek bennünk lakozásának a gyümölcse. Isten igaz gyermekei megismertetik a világgal a Krisztussal és testvéreikkel ápolt egységüket. Akinek a szívében Krisztus lakozik, megtermi a testvéri szeretet gyümölcsét. Felismeri, hogy Isten családtagjaként kötelessége ápolni, táplálni és gyarapítani a szeretetet és a keresztyén egységet mind lelkületében, mind szavaiban és tetteiben.

Isten gyermekének, a királyi család tagjának lenni sokkal többet jelent annál, amit egyesek elképzelnek. Akiket Isten gyermekeinek tekint, azok Krisztus szeretetéhez hasonló érzelmeket táplálnak egymás iránt. Egyetlen cél vezérli őket – Jézus Krisztus megfelelő képviselete a világban. Szeretetük és egységük által mennyei elhívásról tesznek bizonyosságot. Nemes szeretetükkel és azzal, hogy lemondanak önmagukról, a körülöttük élőknek azt mutatják be, hogy a Megváltó hűséges követői. „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” (Jn 13:35) – *Isten fiai és leányai*, 301. o.

Légy előzékeny, gyöngéd szívű, megbocsátó mások iránt. Éned hadd tűnjön el Jézus szeretetében, hogy Megváltódnak szerezz tisztességet, így eleget tégy a rád bízott feladatnak. Mily keveset tudsz azon szegény lelkek súlyos próbáiról, akiket a sötétség láncba vertek, akikből hiányzik az eltökéltség és erkölcsi erő. Törekedj bepillantást nyerni mások gyöngeségébe. Segítsd az ínségeseket, fessítsd meg magadat, és hagyd, hogy Jézus uralkodjon rajtad, hogy így meg tudd valósítani életedben az igazság elveit. Akkor majd áldás leszel, mint soha azelőtt a gyülekezeted, de a környezeted számára is. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 133. o.

Az apostolok Krisztus kegyelme által lettek azzá, amivé. Őszinte odaadás és alázatos, komoly ima vonta őket szoros közösségbe Krisztussal. Együtt ültek vele mennyei helyeken. Az apostolok tudatában voltak nagy adósságuknak. Komoly, állhatatos imával elnyerték a Szentlélek adományát, majd a lélekmentés felelőségének súlyával terhelve lelkesen nekivágtak, hogy kiterjesszék a kereszt diadalait. Munkájuk nyomán számos lélek tért a sötétségből a világosságra, és sok gyülekezet alakult. – *Bizonyságtételek*, 7. köt., 32. o.

Krisztus minden egyes követőjéhez szólnak a szavak: „Elmenvén széles e világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtnak.” (Mk 16:15) Akit felszenteltek Krisztus életére, azt felszentelték embertársaik megmentésének munkájára is. Bennük is az a vágy éljen az elveszett megmentésére, mint ami Krisztusban élt. Nem mindenki töltheti be ugyanazt a helyet, de mindenki számára van hely és munka. Aki elnyerte Isten áldásait, tevékeny szolgálattal viszonzza. Országának fejlesztésének érdekében csatasorba kell állítanunk minden ajándékot. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 16. o.

Október 31., szerda

A hívők jótékonykodó és önfeláldozó példaadásával szemben azonban kirívó ellentét volt Anániás és Safira eljárása. Az ihletett író előadása szerint ez az esemény sötét folt az első gyülekezet történetében. (...) Meggyőződés hatotta át az összes jelenlevőket, és Anániás és Safira megfogadta, hogy bizonyos birtok eladásának árát az Úrnak szentelik.

Később azonban Anániás és Safira megszorította a Szentlelket, amennyiben kapzsiság fogta el őket. Ígéretüket megbánták. Csakhamar eloszlott annak az áldásnak éltető befolyása, amely szívüket hő vágygal töltötte el, hogy Krisztusért nagy dolgot cselekedjenek. Úgy érezték, hogy elhamarkodták a döntést, és elhatározásukat még meg kell gondolniuk. (...) Szégyellték azonban kapzsiságukat a testvérek előtt felfedni; az ünnepélyesen Istennek tett fogadalmat sem akarták visszavonni. Elhatározták, hogy látszólag az egész összeget beadják a közös pénztárba, azonban annak nagy részét mégis megtartják maguknak. Így akarták biztosítani eltartásukat a közös vagyonból, és egyszersem élvezni testvéreik nagy szeretetét. – *Az apostolok története*, 71–72. o.

Az önzés és irigység bűne ellen Isten gyógyírja a folytonos, magunkat megtagadó jótékonykodás és adakozás gyakorlása. Isten azért vezette be a rendszeres adakozást, hogy fenntartsa művét, enyhítse a szenvedők és ínségesek nyomorúságát is. Azért rendelte el, hogy az adományozás szokássá váljon, hogy ellensúlyozza az önzés veszélyes és csalóka bűnét. A folyamatos adakozás halálra éhezeti az irigységet. (...)

Isten rendszeres adakozásra rendelt terve sorvasztja az irigységet, és erősíti a jótékonykodást. (...) Az Úr jól ismeri fenyegető veszélyünket, ezért olyan védelemmel kerített körül, mely megakadályozza romlásunkat. Elvárja, hogy ne fáradjunk bele a jócselekedetekbe, és a jótettek szokásának hatalma megtörje az ellenkező irányú szokás erejét. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 548. o.

Amilyen mértékben Krisztus szeretete tölti be szívünket, és uralkodik életünkön, olyan arányban győzzük le az irigységet, az önzést, a könnyű élet szeretetét. S akkor az lesz az örömünk, ha teljesíteni tudjuk Krisztus akaratát, az Ő szolgáinak mondjuk magunkat. Akkor boldogságunk arányos lesz önzetlen, Jézus szeretete által sarkallt cselekedeteinkkel.

(...) Aki az ínségesnek ad, mások áldására van, de maga is nagyobb mértékben áldást nyer. Isten az ember segítsége nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmentését. De tudta, hogy az ember nem lenne boldog, ha nem venne részt a nagyszerű mentésben, ahol művelni tudná magában a lemondást és jótékonykodást.

Hogy az ember ne veszítse el a jótékonykodás áldott eredményeit, Megváltónk tervbe vette, hogy munkatársául fogadja őt. (...) Krisztus a képviselőjében küldi el szegényeit. (...) S engedelmessé az igyekezetünkért és jótékonykodásunkért elhangzó felhívásnak, annak képmására változunk el, aki szegény lett értünk. Adományainkkal mások áldására vagyunk, s így valódi, romolhatatlan kincset gyűjtünk. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 382. o.

November 1., csütörtök

A szegények Isten örökségei. Krisztus az életét adta értük. Felhívja mindazokat, akiket sáfáraiként választott, hogy nagylelkűen adakozzanak a rendelkezésükre bocsátott javakból, segítsék a szegényeket, és támogassák művét a földön. Az Úr tárháza kimeríthetetlen. Ezen a földön embereket választott kincstárnokaivá. Kötelességük az Ő szolgálatára felhasználni mindazt, amit kaptak. – *Manuscript 146*, 1903.

Minden gyülekezetben lennie kellene szegények kincstárának. Így mindenki hálaáldozatot ajánlhat fel hetente vagy havonta, ahogyan megfelelő. Ez az áldozat a hálánkat fejezné ki az egészség, az élelmünk és kényelmes ruházatunk ajándékáért. Ki-ki Istentől kapott javaival arányban félretehetne a szegények, az ínséget szenvedők részére. (...) Ne feledkezzünk el a szegényekről! Mondjátok le kényelmetek, sőt fényűzések egy részéről, hogy segíteni tudjátok azokat, akiknek csak a legszűkösebb ruházat és étel jutott! Amit értük teszel, Jézusért teszed. Az Üdvözítő azonosítja magát a szenvedő emberiséggel. (...) Adakozzatok rendszeresen, minden héten annyit, amennyit az Úr napján a mennyi jegyzőkönyvben szeretnétek látni! – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 150. o.

Ennek az igazságnak az alapelve: a kereszténység alapelve. Ezt bármilyen módon megváltoztatni: csúszás. Az a vallás, amely arra tanítja híveit, hogy kevésbé értékeljen lelkeket – akiket Krisztus annyira értékelt, hogy érettségét életét áldozta –, az olyan vallás, amely érzéketlen az emberek ínsége, szenvedése és jogai iránt: így nem lehet igaz vallás. Ha a szegények, szenvedők és bűnösök jogaival nem törődünk, Krisztus árulóivá vagyunk. Olyan sokan veszik fel nevét, de életükkel mégis megtagadják jellemét: ezért olyan erőtlenség a kereszténység, és nincs hatása e világon. Az ilyen magatartás csak káromolja és megszenteltetlenséget okoz az Úr nevét. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 136. o.

November 2., péntek

További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Pünkösöd” című fejezet.

6. Tanulmány

Az egység képei

November 3., szombat délután

Ha nem lenne gyülekezeti fegyelem és vezetés, a közösség részekre forgácsolódna, képtelen lenne megmaradni egységes testületnek. Akadnak függetlenedő egyének, akik állítják, hogy nekik van igazuk, hogy Isten különleges módon tanítja és vezeti őket. Mindnek megvan a maga elmélete, a rá jellemző nézetei, s mind azt állítja, hogy ezek megegyeznek Isten szavával. Mindnek más-más az elmélete és hite, mégis azt állítják, hogy Istentől nyertek rendkívüli világosságot. Ezek mind a közösségekből szakítanak ki híveket; mind külön gyülekezetet a maguk elképzelése szerint. Lehetetlen, hogy mindnek igaza lenne. Ennek ellenére is hangoztatják, hogy az Úr vezeti őket. (...)

Üdvözítőnk azzal az ígérettel fejezi be utasításait, hogy ha ketten vagy hárman egy szívvel kérnek valamit, az Úr megadja kérésüket. Krisztus rámutat, hogy az adott cél elérésénél is egységet kell alkotniuk a többiekkel. Az Úr nagy hangsúlyt fektet a közös imára, az egységes célkitűzésre. (...) Előbb meg kell egyezniük, hogy mit kérnek, és miért imádkoznak. Nem egyetlen ember gondolatai és működése ez, mert egyetlen embert könnyű megcsalni, hanem legyen a könyörgés több ember őszinte kívánsága. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 428–429. o.

Senki se képzelje, hogy nincs szüksége ütésekre, fenytésre. Nincs olyan személy, nincs olyan nemzet, mely szokásai és gondolatai terén tökéletes lenne. Egymástól kell tanulniuk. Ezért Isten azt akarja, hogy a nemzetiségek összekeveredjenek, egyesüljenek ítéletükben és szándékukban. Akkor a Jézusban élő egység testet fog ölteni. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 180. o.

Időszerű, hogy minden őszinte keresztény élő összeköttetésben álljon Istennel. A világot az ellenség elárasztja bölcseletekkel, és csak akkor vagyunk biztonságban, ha a nagy Tanítótól tanuljuk meg az igazság leckéit. Az ünnepélyes, komoly mű, amellyel foglalkozunk, erős egyesített igyekezetet kíván mennyei vezetés alatt.

Az Úr azt kívánja, hogy munkásai együttesen tanácskozzanak, ne járjanak el egymástól függetlenül. A nép lelkészei és vezetői, ha összegyűlnek, sokat imádkozzanak. Ez lesz segítségük, buzdítójuk, bátorítójuk. Összeköti szívüket-lelküket, egységet és békességet teremt, és egyénenként erősíti igyekezetüket. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 485. o.

A menny és a szent angyalok azon fáradoznak, hogy egységet teremtsenek, egyetlen testületen belül hozzák létre az egységes hitet. Sátán ellenzi ezt, és eltökélten igyekszik szétzilálni, megosztani, és különféle nézeteket behozni, hogy Krisztus imája ne valósuljon meg. (...) Jézus azt tervezte, hogy népének hite egységes legyen. Ha az egyik elmegy, és ezt hirdeti, és valaki más, aki nem ért vele egyet, mást hirdet, hogyan lehetnek egyek, akik szavukra hisznek? – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 326. o.

November 4., vasárnap

Krisztus nem ismer semmi olyan faji, nemzeti vagy rangbeli sajátosságot, amely feltétele volna annak, hogy valaki országának tagjává válhasson. Királyságába való felvétel nem a gazdagság vagy valamilyen nagyszerű örökség függvénye. Ennek az országnak azok az alattvalói, akik Lélektől születtek. Krisztus a lelki sajátosságokat tartja szem előtt. Országá nem e világból való. Alattvalói az isteni természet részesei, akik „megmenekültek a romlottságtól, amely kívánság által van e világban”. Ezt Isten kegyelme tette lehetővé számukra. (...)

(...) Jézusra tekintve és rendeléseinek engedelmeskedve növekednek Isten és az általa elküldött Krisztus ismeretében. Jellemük így változik el fokról fokra az Ő hasonlatosságára, míg olyannyira elkülönülnek a világtól, hogy ez mondható el róluk: „Ti pedig választott nemzet, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket, akik hajdan nem nép voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik nem kegyelmezettek voltatok, most pedig kegyelmezettek vagytok.” (1Pt 2:9–10) – *Isten csodálatos kegyelme*, 52. o.

Mózesen keresztül Isten a leghatározottabban, félreérthetetlenül elénk tárta szándékát és jólétük feltételeit. „Mert az Úrnak, a te Istenednek szent népe vagy te; téged választott az Úr, a te Istened, hogy saját népe légy néki, minden nép közül e föld színén... És hogy megtudjad, hogy az Úr, a te Istened, ő az Isten, a hívséges Isten, aki megtartja a szövetséget és az irgalmasságot ezer íziglen azok iránt, akik őt szeretik, és az ő parancsolatait megtartják... Ha pedig engedelmeskedtek e végzéseknél, és megtartjátok, és teljesítitek azokat: az Úr, a te Istened is megtartja néked a szövetséget és irgalmasságot, amely felől megesküdött a te atyáidnak. És szeretni fog téged, és megáld téged, és megsokasít téged... Áldottabb léssz minden népnél.” (5Móz 7:6–14) – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 222. o.

Az egyház Isten elrendelt eszköze emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy hirdessék nagy dicsőségét. Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a „mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt” (Eféz 3:10) Isten felmérhetetlen szeretetét. – *Az apostolok története*, 9. o.

Isten népe mégse feledje, hogy csak annyiban élhet Isten dicsőségére a földön, amennyiben hiszi és megvalósítja az evangélium elveit. Csak amennyire az Ő szolgálatára szentelik Isten-adta képességeiket, annyiban örvendeznek majd az ígért teljességének és erejének, melynek alapján szolgálni hívta el gyülekezetét. Amennyiben azok, akik állítják, hogy hisznek Krisztusban, mint Megváltójukban, csak az alacsony földi mértéket ütik meg, akkor a gyülekezet nem hozza meg az Isten által elvárt gazdag aratást. Azt fogják írni a gyülekezetéről szóló jelentésre, hogy: híjjával találtuk őket. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 14. o.

November 5., hétfő

El kell határoznunk, hogy Krisztus családjához csatlakozunk, és kedves gyermekeként kell követnünk Őt. Ha már Isten a fiaivá fogadott, akkor talán ne tegyünk tisztességet Atyánknak és lelki rokonainknak? (...)

Kötelességünk töretlenül szembe helyezkedni lelkünk ellenségével, ugyanakkor kitárni szívünket a Szentlélek ereje és befolyása előtt. Azt akarjuk, hogy Sátán sötétsége kint maradjon, a menny világossága pedig beáradjon a lelkünkbe. Azt akarjuk, hogy érzékenyé váljunk a szent befolyások előtt, hogy Jézus még a leghalkabb suttogással is megérintse a szívünket... Akkor majd Isten akaratát szívesen teljesítjük, Krisztus pedig az Atya és az angyalok előtt úgy mutathat be, mint akik Őbenne maradtunk. – *That I May Know Him*, 361. o.

A zsidó templomot a hegyből bányászott faragott kövekből építették, és minden követ a megfelelő helyre készítettek el, faragták, csiszolták, kipróbálták, mielőtt Jeruzsálembé szállították volna. Mikor az összes követ az építkezéshez hozták, az épületet kalapácsok zaja nélkül állították össze. Ez az épület Isten lelki templomát példázza, mely minden nemzetből,

nyelvből és népből, minden osztályú emberek sokaságából áll össze. Ezek nem élettelen anyagok, nem kalapáccsal és vésővel faragták meg, hanem élő kövek, amelyeket az igazság termelt ki a világból, és a mesterépítész, a templom Ura, most faragja és csiszolja, illeszti helyükre őket lelki templomában. Amikor a templom elkészül, tökéletes lesz minden részletében, angyalok és emberek csodálják majd, mert építője az Isten. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 180. o.

„Más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” (IKor 3:11) „Ezen a kősziklán – mondotta Jézus – építem fel az én anyaszentegyházamat.” (Mt 16:18) Isten jelenlétében, az összes mennyei lény színe előtt, a pokol láthatatlan hadserege előtt alapította Krisztus egyházát az élő sziklára. A Szikla Ő maga – saját teste, mely megtörtetett és megsebesített. Az ilyen alapra épített egyházon a pokol kapui sem vesznek diadalmat.

Mily gyöngének tűnt az egyház, amikor Jézus e szavakat kijelentette! Maroknyi volt a hívők csapata, akik ellen az ördögök meg a gonosz lelkek minden hatalma irányult, Krisztus követőinek mégsem kellett félniük. Erejük Sziklájára építkeztek, senki meg nem dönthette őket. – *Jézus élete*, 413. o.

Meg kell tanulnunk az egymás iránti hűséget, és az acél szilárdságához hasonlóan kell kiállnunk hittestvéreink védelmében. Nézzetek saját hibáitokra! Ajánlatosabb egy hibát felfedezni önmagatokban, mint tízet a testvéretek életében! Ne feledjétek, hogy Krisztus imádkozott a testvéreiért, hogy egyek legyenek, ahogyan Ő is egy az Atyával. Amennyiben rajtatok áll, igyekezzetek testvéreitekkel a krisztusi mérték – az Ő és az Atya közötti egység – szerinti egyetértésére. – *In Heavenly Places*, 178. o.

November 6., kedd

Isten célja örök időktől fogva az volt, hogy kezdve a legfényesebb szeráftól egészen az emberig, minden teremtett lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakozhat. A bűn miatt azonban az ember megszűnt Isten temploma lenni. Az emberi szív a gonosztságtól beszennyezve már nem tükrözte a mennyei dicsőséget. Fiának testet öltésével azonban a mennyei terv mégis megvalósult. A Mindenható az emberben lakozik, az ember pedig a megváltó kegyelem révén újra az Ő templomává válik.

Isten úgy rendelkezett, hogy a jeruzsálemi templom az emberiség magasztos sorsának állandó bizonyságtevése legyen. A zsidók azonban nem értették meg ennek az épületnek a rendeltetését, pedig büszkeséggel tekintettek rá. Nem engedelmessé váltak a Szentlélek szent templomaivá. A jeruzsálemi templom pitvarában a szentségtelen kalmárkodás zshivaja teljes valójában tükrözte a szívük templomának állapotát... Amikor Jézus megtisztította a templomot az árusoktól és a vásárlóktól, lényegében bejelentette azon küldetését, hogy megtisztítja az emberi szívet a bűn szennyétől... az önző kívánságoktól és a lelket megrontó helytelen szokásoktól. – *The Faith I Live By*, 191. o.

Isten az egyszülött Fiát adta megváltásunk érdekében. Az Ő alkotásai vagyunk és képviselői a világ előtt. Elvárja, hogy életünk tisztaságával és a drága kincs megszerzése érdekében tett komoly erőfeszítéseinkkel bemutassuk a világnak, hogy mi is az ember igazi értéke. Jellemünknek a szeretet által munkálkodó hit segítségével el kell változnia a mennyei képmásra. A jellem Isten kegyelme által nyer szépséget, nemes vonásokat és szentséget. Aki bölcsen szolgálja az Urat, sikerrel jár. Megváltónk mondta: „Aki hisz énbenem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.” – *Lift Him Up*, 48. o.

Népének ereje Istennel egyszülött Fián keresztüli egységben és az egymással való egységben rejlik. A fa egyetlen levele sem pontosan olyan, mint a többi. Két ember gondolkodása sem lehet egyforma. Ennek ellenére az egység lehetséges a sokféleségben. Krisztus a gyökerünk, és akit ebbe a tőkébe oltottak, az Krisztus gyümölcseit termi. Jellemének jó illata fog megnyilvánulni beszédmodorukban, vendégszeretetükben, nyájasságukban, keresztény előzékenységben és mennyei udvariasságban.

Nézd a szőnyeg szőtt virágait, és figyeld meg a különböző színű szálakat. Nem mind piros, nem mind zöld, nem mind kék. A minta tökéletesítésére különböző színeket szőnek. Így van ez Isten mintájával is. Céllal helyez minket valahova, ahol meg kell tanulnunk egyéneként élni. Nem mindnyájan vagyunk alkalmasak ugyanarra a munkára, mégis mindenki munkáját Isten tervezte, hogy célja megvalósuljon. – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1083. o.

November 7., szerda

Az Úr bőségesen gondot viselt arról, hogy szeretetét bőséges, ingyenes kegyelemként kapjuk, mint jelen életünk örökrészét, hogy Krisztussal együtt hordozva az Ő igáját, ugyanezt a kegyelmet másokra tudjuk árasztani. Jézus az emberi természetünk minden részén keresztül a tiszta és megszentelt krisztusi szeretet átható erejét közvetíti. Amikor ez a szeretet nyilvánul meg a jellemben, akkor mindenki számára láthatóvá teszi, hogy kivel vagyunk kapcsolatban, és lehetséges Istennek, a „dicsőség ama reménységének” kifermálódni a belső emberben. Látni fogják, hogy Isten úgy szerette az engedelmeseket, ahogyan Jézus Krisztust szereti, és ennél kevesebb nem elégíti ki Isten értünk való vágyakozását. Amint az ember szívében, elméjében és lelkében Krisztussal eggyé válik, az Atya úgy fogja szeretni a lelket, mint aki Krisztus része, aki Krisztus testének tagja, akinek Ő maga a dicső feje. – *A keresztény nevelés alapjai*, 466. o.

Pál a gyülekezetet az emberi testtel hasonlítja össze; találóan szemlélteti azt a szoros és bensőséges viszonyt, amely Krisztus gyülekezetének tagjait kell összekötnie. „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok. (...)

Pál azután bensőséges szavakkal – amelyek azóta is mind a mai napig férfiakat és nőket lelkesítettek és bátorítottak – tárta fel annak a mély szeretetnek a fontosságát, amelyet Jézus követőinek is ápolniuk kell: „Ha embereknek, vagy angyaloknak nyelven szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.” (...)

Bármilyen hangzatos is hitvallomásunk, mégsem vagyunk Jézus őszinte tanítványai, ha szívünk nincs telve Isten és embertársaink iránti szeretettel. Még ha volna is nagy hitünk és hatalmunk csodák művelésére, de hitünk szeretet nélkül teljesen értéktelen lenne. – *Az apostolok története*, 317–318. o.

Krisztus minden igazi követője gyümölcsöt terem az Ő dicsőségére. Élete igazolja, hogy Isten Lelke elvégezte benne a munkát, és megteremte a megszentelődés gyümölcsét. Élete tiszta és nemes. Szentségének igazi gyümölcsei pedig a jó cselekedetek. De aki nem terem gyümölcsöt, lényegében arról tesz bizonyosságot, hogy nincs tapasztalata Isten munkájában. Nincs kapcsolatban a Szőlőtővel. Jézus mondta: „Maradjatok én bennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:4–5) – *Tanácsok a szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 266–267. o.

November 8., csütörtök

Krisztus kapcsolata népével a pásztor és a nyáj kapcsolatával van szemléltetve. Az Úr látta, hogy juhaira a bűnbeesés nyomán biztos halál vár. Ezért elhagyta Atyja házának dicsőségét és pásztorrá lett, hogy megmenthesse eltévedt, veszendő juhait. Kellemes hangjával hívta az akolba őket, a biztonságot nyújtó helyre, ahová nem törhet be tolvaj, és ahol a hideg szél elől menedéket lelnek. Gondoskodását folyamatosan kifejezte juhai iránt. Megerősítette a gyengéket, táplálta a betegeket, a kisbárányokat pedig karjába vette. Juhai szeretik Őt. Előttük jár, hallják a hangját és követik Őt... Jézus mondta: „Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért... Én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim.” – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 122–123. o.

Hány eltévedt juhót kerestetek meg és hoztatok vissza az akolba kedves, megbocsátó és szeretetteljes szívvel? Az eltévedt juhoknak mondott bátorító szavak mennyi fájdalmat, nyugtalanságot és kellemetlenséget okoztak nektek? ... A reménység, a bátorítás és a megbocsátás szavait szóltátok?

(...) Vajon még nem érkezett el az ideje, hogy a gyakorlatban is megéljük a keresztnységet, hitünk megvallását? Micsoda jóindulatot, együttérzést és szelíd irgalmat tanúsított Jézus a szenvedő emberiség iránt! Az a szív, amely együtt dobban az Ő végtelen szeretetével, irgalmat tanúsít a szükségben levők iránt... Minden szenvedő léleknek joga van mások megértésére, és akiket átítatott Krisztus irgalommal, szelídséggel és jósággal telt szeretete, minden ilyen irányú felhívásra válaszolnak... A léleknek, aki törekszik megtudni tévelygésének okát, és szeretne visszatérni Istenhez, szüksége van a Krisztus szelídségével, irgalmával és szeretetével telt szívű emberek segítségére. – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1894. október 16.

„Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek.” (Jn 10:10) Szükségünk van erre az életre, és szükségünk van erre a bővülködésre. Isten életet lehel minden önmagáról lemondó lélekbe, aki Krisztusban szeretne élni. Ehhez azonban teljes önmegtagadásra van szükség. Ellenkező esetben magunkban hordozzuk a boldogságunkat megrontó gonosztságot. Azonban, ha az ént keresztre feszítjük, a Szentlélek megerősít, Krisztus pedig bennünk lakozik. – *Our High Calling*, 21. o.

November 9., péntek

További tanulmányozásra

Jézus élete: „A jó Pásztor” című fejezet.

Tanácsok a gyülekezetnek: „A földi gyülekezet” című fejezet.

7. Tanulmány

Amikor nézeteltérések támadnak

November 10., szombat délután

Az egységet a Krisztusban hívők közötti egyenlőség szavatolja. A nézeteltérések, viták és összeférhetetlenség oka az elszakadás Krisztustól. Ő az a központ, amely felé kellene vonzódnunk mindannyian, mivel minél közelebb vagyunk a központhoz, annál közelebb leszünk egymáshoz érzelmeinkben, megértésben, szeretetben, és elváltozunk Jézus jellemére és képmására. Isten nem személyválogató...

(...) A teremtés révén minden ember egyetlen családból származik, a megváltás révén pedig egyek vagyunk mindannyian. Krisztus eljött, hogy a válaszfalakat lerombolja... hogy minden ember szabadon járulhasson Isten elé. Az Ő szeretete annyira széles, mély és teljes, hogy mindenhová eljut. – *That I May Know Him*, 99. o.

Isten választott magának egy népet, és a keresztyény nevet adta nekik. Ez egy királyi név, amelyet azok viselhetnek, akik Krisztushoz csatlakoznak... Péter mondja: „Ha pedig mint keresztyén szenved [valaki], ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent.” (...)

Isten népe bárcsak hinne az Úrnak, és elfogadná a rendelkezésére bocsátott ismeretek csodálatos tárházát!

A legmagasztosabb és legszentebb példa áll a szemünk előtt. Jézus nem vétkezett sem gondolkodásban, sem szavakban, sem tettekben. Minden, amit tett, tökéletes volt. És most figyelmünket arra az útra tereli, amelyen Ő is járt, majd így szól: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem.” – *Lift Him Up*, 291. o.

Az elesettek felemelésével, a lesújtottak megvigasztalásával a menny megdicsőül. Ezt a munkát azok végzik, akiknek szívében Krisztus lakik. Jézus vallása mindig áldást áraszt. Ahova eljut, mindenütt fény jár a nyomában. (...)

A szenvedő emberiség kiáltását minden valláskülönbséget félretéve meg kell hallanunk. Ahol a valláskülönbség keserű érzéseket kelt, személyes szolgálattal sok jót tehetünk. A szeretettel végzett szolgálat eloszlatja az előítéletet, és lelkeket nyer meg Istennek. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

A megváltás munkája abban állt, hogy emberi létet adjon Krisztusnak, hogy az elbukott emberiség egygyé válhasson az istenséggel. Jézus egyrészt azért vette fel az emberi természetet, hogy az emberek egygyé lehessenek vele, miként Ő is egy az Atyával, hogy Isten úgy szerethesse őket, mint egyszülött Fiát; másrészt pedig azért, hogy az emberek isteni természet részeseivé lehessenek, és életük teljessé váljon Őbenne.

Isten egyszülött Fia által küldött Szentlélek egységbe hozza az ember testét és lelkét, majd Krisztus tökéletes, isten-emberi természetét alakítja ki benne. A szőlőtő és a szőlővesszők ezt a kapcsolatot jelképezik. A halandó ember összekapcsolódik Krisztussal. Az emberi természet hit által hasonlóvá lesz Krisztus természetéhez. Krisztusban egygyé leszünk Istennel. – *Szemelvények*, 1. köt., 250–251. o.

November 11., vasárnap

„Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok szaporodtak, támadott a görög zsidók közt panaszolkodás a héber ellen, hogy az ő közülük való özvegyasszonyok mellőztetnek a mindennapi szolgálatban.” (...) Közöttük támadt zúgolódás, hogy a görög özvegyeket nem látják el olyan bőkezűen, mint az ínségben lévő héber személyeket. Minden ilyen részlehlás

sértő lett volna Istenre, és azonnali rendszabályokat hoztak volna, hogy helyreállítsák a békét és a rendet.

A Szentlélek az apostolokat felmentette a szegények gondozásának munkája és más hasonló terhek hordozása alól, úgyhogy szabadon hirdethették Krisztust. (...)

A gyülekezet eszerint hét férfiút választott, akik teljesek voltak a hitben és a Szentlélek bölcsességében, hogy ellássák feladatukat. Először Istvánt választották meg, aki születésére és vallására nézve zsidó volt, de beszélt görögül, és ismerte a görögök szokásait és életmódját. (...) Ezen kiválasztással mindnyájan egyetértettek, így az elégedetlenséget és zúgolódást lecsillapították. – *A megváltás története*, 259–260. o.

Az Apostolok cselekedete 6. fejezete rámutat, hogy amikor a gyülekezetben különböző szolgálatokra választottak ki férfiakat, előbb az Úr elé vitték az ügyet, és buzgó imában kérték a mennyei vezetést. Az özvegyeket és árvákat a gyülekezet hozzájárulásával kellett támogatni. Ezeket a szükségleteket speciális adományok révén kellett betölteni. A tizedet az Úrnak kellett szentelni, és kizárólag a lelkeszi szolgálat támogatására lehetett felhasználni. Választaniuk kellett férfiakat, akik gondoskodtak a szegényekről, felügyelték a rendelkezésre álló készletek megfelelő szétosztását, hogy senki se nélkülözzön...

Isten gazdag áldásokat ígért népének, ám nem állt szándékában, hogy gyermekei ne ismerjék meg a szegénységet is. Kijelentette, hogy az országban mindig lesznek szegények. Isten népe között mindig lesz olyan, akinek megértésre, jóindulatra és szelídségre lesz szüksége. Mint napjainkban, akkor is voltak emberek, akiket nehézségek, betegségek és veszteségek értek; viszont amíg követték Isten rendeléseit, népe között nem volt koldus vagy éhező. – *Jótekonyság*, 275–276. o.

Viseljük szívünkön mások fájdalmát, nehézségét, baját! Osztózzunk nagyok és kicsinyek, gazdagok és szegények örömeiben és gondjában! „Ingyen vettétek – mondja Krisztus –, ingyen adjátok.” (Mt 10:8) A környezetünkben élnek nyomorult, megpróbált emberek, akiknek szükségük van megértő szavakra és tettekre. Mindenütt vannak özvegyek, akik segítségre és együttérzésre szorulnak; árvák, akikért Krisztus felelőssé teszi követőit. Nagyon sokszor érzéketlenül elmegyünk mellettük. Lehet, hogy kopottak, faragatlanok, és látszólag semmi kedves vonás nincs bennük. Akkor is Isten tulajdonai. Áron vette meg őket, és éppoly értékesek szemében, mint mi. Ők is Isten nagy családjához tartoznak, és a keresztyének Isten sáfaraiként felelősek értük. „Vérüket a te kezedből kívánom meg” – mondja Isten. – *Krisztus példázatai*, 386. o.

November 12., hétfő

Péter még nem hirdette az evangéliumot a pogányoknak. Sokan közülük érdeklődéssel hallgatták az igazságot, amelyet tanított. A közbeszó válaszfal azonban, amelyet Krisztus ledöntött halála által, még mindig ott élt az apostolok elméjében, és kizárta a pogányokat az evangélium kiváltságaiból. A görög zsidók elfogadták az apostolok munkáit, és sokan közülük elfogadták Jézus hitét, de Kornélius megtérésének kellett lennie az első fontos megtérésnek a pogányok között.

Az égből leereszkedő lepedőnek és tartalmának látomása révén Péternek le kellett vetközni a pogányok iránti előítéletét, és meg kellett érteni, hogy Krisztus által a pogányok is részeseivé lettek a zsidó nép áldásainak, kiváltságainak és velük egyenlő jótéteményben kell részesülniük. Némelyek azt állítják, hogy ez a látomás azt jelenti, hogy Isten feloldotta a tisztátalan állatok fogyasztásának tilalmát, és azért a disznóhús megehető. Ez egy nagyon korlátolt és teljesen téves magyarázat, ami határozottan ellentétben áll a látomásnak a Szentírás szerinti értelmével és jelentőségével. – *A megváltás története*, 284–285. o.

Kornélius történetéből megtanulhatjuk, hogy Isten mindenkit kész vezetni, aki hagyja magát vezetni. Az Úr hatott Kornéliusra és imára készítette az Ő szolgáját is. Felkészítette az igazság világosságának befogadására, és egy olyan ember által nyújtott világosságot neki, aki már rendelkezett mennyei világossággal... Az Úr ismerte Kornélius minden cselekedetét. Az egész menny látta ennek a kegyes századosnak az irgalmas tetteit és az imáit.

Ugyanígy van ez ma is. Az Úr látja mindazokat, akik Őt keresik. Törődik minden segítségre szoruló lélekkel, és senkit sem hagy a tévelygések ködébe veszte, hanem lépésről lépésre vezeti el a Szentírás lapjairól fénylő igazság teljes világosságára. – *In Heavenly Places*, 322. o.

Embertársaitok közül némelyek durvák és udvariatlanok, nektek azonban emiatt nem kellene kevésbé udvariasnak lennetek. Aki becsüli önmagát, legyen nagyon figyelmes, nehogy tönkre tegye mások önbecsülését. Erre a szabályra különös figyelmet kell fordítani. Nem tudhatjuk, milyen terve van Istennek ezekkel a látszólag javíthatatlan emberekkel. Hajdanán az Úr elfogadott kevésbé jó vagy kellemes lelkületű embereket is, és nagy munkára hívta el őket. Az Ő Lelke dolgozott a szívükben, és felruházta őket nagy dolgok elvégzésére. Ezekben a faragatlan, durva kövekben Isten értéket látott, amely képes kiállni a vihar, a hőség és a nyomás próbáját is.

Legyetek minden emberrel udvariasak, mert ezzel Isten iránti irgalomról tesztek bizonyosságot. Dicsőítétek jóságáért. Ezáltal lesztek az Ő tanúi, és készültök fel az angyalokkal való közösségre. Tanuljatok meg ebben a világban úgy viselkedni, ahogy majd kell Krisztus mennyei családjában. – *Krisztushoz hasonlóan*, 18. o.

1

November 13., kedd

Péternek minden pillanatban fenntartásai voltak elhívásával kapcsolatosan, ellenkezni azonban már nem merésztelt... Amikor a jelenlevők [Kornélius és rokonai valamint barátai] figyelmét a bűnös egyedüli reménységére, Jézusra terelte, valójában akkor értette meg a kapott látomás jelentőségét, és szívében lánggra lobbant az általa bemutatott igazság utáni vágy...

Amikor a júdeai atyafiaknak tudomására jutott, hogy Péter bement egy pogány házába és ott prédikált, igencsak elcsodálkoztak, sőt haragra gerjedtek. Attól féltek, hogy az általuk túl nagy merészségnek tartott magatartás az apostol tanításaira negatív hatással lesz. – *Conflict and Courage*, 335. o.

„Mikor pedig én elkezdtem szólni, leszálla a Szent Lélek ő reájuk, miképpen mi reánk is kezdetben. Megemlékezém pedig az Úrnak ama mondásáról, amint mondá: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni. Ha tehát az Isten hasonló ajándékát adta nekik, mint nekünk is, kik hittünk az Úr Jézus Krisztusban, kicsoda voltam én, hogy az Istent eltilthattam volna?”

Amikor ezt az atyafiak meghallották, elhallgattak. Meggyőződtek arról, hogy Péter eljárása csak Isten tervét valósította meg, és hogy előítéletük, valamint elzárkózásuk az evangélium szellemének ellentmond. Dicsőítették Istent és így szóltak: „Eszerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre.”

Így tehát minden további vita nélkül szakítottak a régi előítéletekkel, és véget vetettek az évszázadok óta fennálló elzárkózásnak, amivel egyszersmind utat nyitottak az evangélium hirdetésének a pogányok között. – *Az apostolok története*, 141–142. o.

Miután az üldözés következtében a tanítványok elmenekültek Jeruzsálemből, az evangélium nagyon gyorsan terjedt szét a Palesztina határain túl fekvő vidékeken. Sok kis hívő csoport

alakult a fontos központokban. A tanítványok közül egyesek „eljutának Fóniciáig, Ciprusig és Antiókhiaig, prédikálván az igét”. – *Az apostolok története*, 155. o.

Jézus arra vágyott, hogy felfedje az igazság mély titkait, amelyek korszakok óta el voltak rejtve, és így a pogányok a zsidók örökösársai lehessenek, „részesei az ő ígéretének Krisztusban az evangélium által” (Eféz 3:6). Ezt az igazságot a tanítványok lassan tanulták meg, az isteni Tanító egyik leckét a másik után adta nekik. A kapernaumi százados hitének megjutalmazásával, az evangélium prédikálásával Sikár lakóinak Ő már bizonyítékát adta, hogy nem osztozik a zsidók türelmetlenségében. A samaritánusok azonban valamennyire ismerték Istent, és a százados jóindulatú volt Izraellel. Ezért Jézus kapcsolatot teremtett a tanítványok és egy pogány között, akit úgy tekintettek, hogy semmiben sem áll népe fölött, amiért jóindulatot várhatna tőle. Jézus példát adott arra, hogyan kell az ilyen embert kezelni. A tanítványok azt gondolták, túlságosan szabadon osztogatja kegyelmi ajándékait. Megmutatta, hogy szeretete nem fajra vagy nemzetre korlátozódik. – *Jézus élete*, 402. o.

November 14., szerda

Egyes júdeai zsidók általános zavart keltettek a hívő pogányok között azért, hogy a körülméltetés kérdését szorgalmazták. Nagy bizonyossággal állították, hogy senki sem üdvözülhet a körülméltetés és a ceremóniális (szertartási) törvény megtartása nélkül.

Ez fontos kérdés volt, amely nagymértékben érintette az egyházat. (...) A kérdés sok vitát okozott, és megbontotta a gyülekezet összhangját, míg végül az antiókhiai gyülekezet attól félt, hogy a közöttük levő szakadás a kérdés további megvitatására vezetne, azért elhatározták, hogy Pált és Barnabást néhány Antiókhiaiból való felelős férfiúval elküldik Jeruzsálembe, hogy az ügyet az apostolok és vének elé tárják. (...)

A zsidók büszkék voltak Isten által kijelölt szolgálatukra. Kijelentették, hogy mivel Isten egyszer leszögezte a héber istenszolgálat módját, lehetetlen, hogy valamikor felhatalmazást adjon annak megváltoztatására. Eldöntötték, hogy a keresztényeknek csatlakozniuk kell a zsidó törvényekhez és szertartásokhoz. Nehezen tudták felismerni a célját annak, amit Krisztus eltörölt halála által. Nehezen tudták felfogni, hogy a ceremóniális áldozatok csak Isten fiának halálát ábrázolták előre, amelyben az árnykép találkozott a valósággal, és érvénytelenné tette az Istentől elrendelt ceremóniákat (szertartásokat) és a zsidó vallás áldozatait. – *A megváltás története*, 304–305. o.

Azt hiszik sokan, hogy Izrael korszaka egy Krisztus nélküli, megtéretlenséggel és hitetlenséggel tele sötét időszak volt. Azt a téves tanítást képviselik, hogy Izrael gyermekeinek vallása lényegében külsőségekből és ceremóniákból állt, amelybe azonban nem fért bele a Krisztusba vetett hit. Ámde abban az időszakban is Krisztus által nyertek üdvösséget az emberek, mint ahogyan ma is... Krisztusra mutattak az áldozatok és a jelképek, amelyeknek a rendszere addig maradt fent, mígnem a jelkép találkozott magával Jézussal, amikor eljött földünkre. A zsidók az eljövendő Üdvözítőnek örülhettek. Mi pedig örülhetünk a már eljött és újra eljövendő Üdvözítőnek... Krisztus vére elégséges számunkra, mint ahogyan elégséges volt az ősi Izrael számára is. – *That I May Know Him*, 101. o.

Ha egy testvér tévtanokat hirdet, tanít, akkor a felelős tisztségeket betöltő vezetőknek tudniuk kell erről. Ha pedig igazságot tanít, akkor álljanak mellé. Mindannyian tudjunk arról, amit körülünkben tanítanak. (...) Mindannyiunkra hárul az a kötelezettség, hogy megértsük, amit Isten küld számunkra. Ő adott irányvonalat, amelynek alapján minden tantételt megvizsgálhatunk. „A tanításra és bizonyágtételre hallgassatok: Akik nem ekként szólnak, azoknak nincs hajnaluk!” Ám ha e próbakő szerint megáll, ne legyetek annyira telve

előítélettel, hogy azért nem ismeritek el a tételt, mert eszméitekkel nem egyezik. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 110. o.

November 15., csütörtök

Az őskeresztyén gyülekezetekben fenntartott rend képesítette őket, hogy fegyelmezetten és szilárdan, Isten fegyverzetével felövezve haladjanak előre. A hívők csoportjai, noha nagy területeken voltak szétszórva, valamennyien egy test tagjait képezték. Egy akarattal és egyetértésben munkálkodtak. Ha valamelyik helyi gyülekezetben – mint később Antiókiában és egyebütt – nézeteltérések keletkeztek, ez nem okozott szakadást közöttük, mert a legfőbb tanácsstestület, amely a különböző helyi gyülekezetek küldötteiből alakult, volt hivatva a viszályt elsimítani. E testület felelősségteljes irányítása pedig az apostolok és vének feladata volt. Ily módon sikerült szembeszállniuk Sátán mesterkedéseivel; a messze fekvő gyülekezeteket megóvni, és egységes eljárásukkal az ellenség terveit megghiúsítani.

„Mert az Isten nem a visszavonásnak, hanem a békességnek Istene; miként a szentek minden gyülekezetében.” (1Kor 16:33–34) Azt kívánja, hogy mint akkor, úgy most is, a gyülekezeti ügyek intézésénél rend és rendszer uralkodjék. Művét alaposan és pontosan kell vezetni, hogy tetszésének pecsétjét rányomhassa. Keresztény keresténnyel és gyülekezet gyülekezettel kapcsolódjon össze. Az emberi eszköznek együtt kell működni az istenivel. Minden erőt alá kell rendelni a Szentléleknek, de valamennyi együttesen hirdesse a világnak Isten kegyelmi üzenetét. – *Az apostolok története*, 95–96. o.

Jakab igyekezett megértetni a testvérekkel, hogy a pogányokkal szemben különösen óvatosaknak kell lenniük, mert életükben az Istenhez való megtérésük által, amúgy is nagy változás áll be. Semmiféle zavaró vagy vitás kérdéssel – különösen, ha azok csak másodrendűek – ne nyugtalanítsák őket, nehogy elkedvetlenedjenek Krisztus követésében.

Azonban a megtért pogányok kerüljenek minden olyan szokást vagy szertartást, amely a kereszténységgel össze nem egyeztethető. Ezért az apostolok és vének megegyeztek abban, hogy levélben oktatják ki a pogányokat, hogy tartózkodjanak a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fülva holt állatok élvezetétől és a paráznaságtól. Ehelyett azonban figyelmeztetni kell őket, hogy tartsák be a törvényt és szent életet éljenek. Az apostolok ezen kívül biztosították őket, hogy azok a férfiak, akik a körülmetélkedés kötelező voltát hirdették, erre tőlük felhatalmazást nem kaptak. (...)

A megtért pogányok között az egyetemes gyűlésnek ez a széles látókörű és nagy horderejű határozata feltétlen bizalmat keltett, és Isten művének javára szolgált. – *Az apostolok története*, 195, 197. o.

November 16., péntek

További tanulmányozásra

Az apostolok története: „Az igazságot szomjazó lélek” valamint „Zsidó és pogány” című fejezetek.

8. Tanulmány

Egység a hitben

November 17., szombat délután

Nehezen találni két egyforma személyt. Az élőlények és a természet világában különbözőség uralkodik. Egység a különbözőségben Isten gyermekei között – a szeretet és a jóindulat megnyilatkozása a temperamentumbeli különbségek ellenére – ez az, amiért Isten elküldte Fiát, hogy üdvösséget hozzon a bűnös embernek.

A Jézus és követői között levő egység egyik fél személyiségét, egyéniségét sem teszi tönkre. Egyek gondolatban, célban és jellemben, de nem egyek személyiségben. Amikor az ember közösséget vállal Isten Lelkével, a mennyei természet részesévé válik. Krisztus élő kapcsolatot teremt az ember és önmaga valamint Isten között. A Szentlélek emberi elmére gyakorolt hatása révén az ember tökéletességet nyer Jézus Krisztusban. Az egység Krisztussal lényegében egységet teremt az emberek között is. Ez az egység a legékezzőbb bizonyítéka ezen a világon Krisztus fenségének és erényeinek, valamint bünt eltörlő hatalmának. – *Isten fiai és leányai*, 294. o.

Isten választott népének egysége ijesztően megrendült, Isten gyógyírt javasol. Ez a gyógyír nem csupán a sok más hatás közül az egyik, és nem is áll azonos szinten velük. Az összes földi befolyás fölött áll: javít, felemel, nemesít. Az örömhír munkáját végzők legyenek emelkedettek és megszenteltek, mert Isten nagyszerű elveivel foglalkoznak. Krisztussal húznak egyazon ígát, és így Isten munkatársai. Így kívánja az Úr összekapcsolni követőit, hogy jóra törő hatalom legyenek, mind megtegye a maga kötelességét, és mégis valamennyien egyaránt ápolják az Istenre utaltság szent elvét. – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 241. o.

Senkinek sincs oka azt állítani, hogy már nincs felfedezésre váró igazság, és hogy tévedhetetlen magyarázatunk van minden bibliai kijelentésre vonatkozóan. Pusztán az, hogy bizonyos tanokat népünk hosszú éveken át igazságként tartott meg, még nem bizonyítja, hogy tanításaink tévedhetetlenek. Az idő tévedéseinket igazsággá változtatja, mert az igazságnak helyesnek, igaznak kell lennie. Az alapos tanulmányozás, kutatás egyetlen igazi tanításnak sem okoz veszteséget.

Veszélyes időket élünk, és nem helyes alapos vizsgálat nélkül valamit igazságként elfogadni; de nem is engedhetjük meg magunknak, hogy elutasítsunk bármit, ami Isten Lelkének gyümölcseit hordozza. Ehelyett fogadjuk el a tanítást, az alázatosságot és a szelídséget. Egyesek ellenállnak mindennek, ami nem egyezik meg az elképzeléseikkel, ezzel azonban a Krisztust elutasító zsidókhöz hasonlóan örök érdekeik ellen fordulnak. – *Counsels to Writers and Editors*, 35–36. o.

November 18., vasárnap

Krisztus eljött, hogy megmutassa, mit tud megtenni Istennel együttműködve, és hogy mire vagyunk képesek. Emberi testben kiment a pusztába, hogy az ellenség megkísértse. Tudja tehát, mit jelent éhezni, szomjazni. Ismeri a test gyengeségeit és betegségeit. Ő is minden ponton kísértést szenvedett hozzánk hasonlóan.

Üdvözítőnk megfizette a váltságot. Senkinek sem elkerülhetetlen, hogy a Sátán rabja legyen. Krisztus áll előttünk isteni példaképként, mindenható segítónkként. Olyan áron vett meg, melyet lehetetlen felmérnünk. Ki tudná lemérni a mentő szeretet jóságát és irgalmasságát? – *A Te Igéd igazság*, 6. köt., 1074. o.

Annak, aki valamikor Isten gyermekévé lesz, el kell fogadnia azt az igazságot, hogy a bűnbánatot és bűnbocsánatot nem kevesebb, mint Krisztus engesztelő áldozata által nyerheti el. Ebben megbizonyosodva a bűnösnek erőfeszítéseket kell tennie az érte végzett munkával összhangban, és fáradhatatlan esedezésekkel a kegyelem trónjához kell folyamodnia, hogy Isten megújító ereje lelkébe térhessen. Az Úr csak a bűnbánó embernek bocsát meg, de azt, akinek megbocsát, először bűnbánatra indítja. Isten biztosította a feltételeket – Krisztus örökkévaló igazsága minden hívő lélek számláján megjelenik. – *Szemelvények*, 1. köt., 393. o.

Most a harctéren vagyunk...

Legyen a Szentírás, Isten Igéje tanulmányozásunk tárgya...

Aki hisz, Krisztustól hatalmat kap, hogy Isten gyermekévé válhasson. Akik a mennyei család tagjainak nevezik magukat, Őérette, a bűnökért hozott áldozatért fognak élni. Miközben törekszenek megismerni az igazságot, a lábuk biztos alapon áll. És ezt az alapot nem tudja meggingatni sem víz, sem vihar. – *Istennel ma*, 260. o.

Krisztus a mi Üdvözítőnk, akiben teljes tökéletesség lakozik, és aki bűnné lett az elbukott emberiségért. Nem ismerte meg a bűnt, mivel nem vétkezett, viszont magára vette az egész világ bűnösségének rettentő terhét. Engesztelő áldozat lett értünk, hogy mindazok, akik befogadják Őt, Isten gyermekei lehessenek. A keresztre az emberért lett felállítva. Krisztus felemeltetett a keresztre, mivel ezt tervezte a menny annak érdekében, hogy a megtérő lélekben tudatosuljon bűnössége. A kereszten Krisztus mindeneket magához akart vonzani. Meghalt, mint az egyetlen reménysugár azok számára, akiket bűneik miatt lelkiismeretfurdalás gyötör. A Szentlélek révén egy új értelmi és lelki elvet mutatott be az embernek, mely szerint a mennyyel egyesülve egyesülhet magával Istennel. – *The Upward Look*, 191. o.

Fel sem fogjuk, mekkora áldásokat kaptunk. Szenvedhetett-e többet Jézus? Nyerhetett volna-e nekünk gazdagabb áldásokat? Még a legkeményebb szívnek is meg kellene lágyulnia, meggondolva, hogy értünk hagyta el a menny boldogságát és dicsőségét, értünk szenvedett gyalázatot és nyomort, kegyetlen kínzást és borzalmas halált. (...) Képtelenek vagyunk felmérni, mennyivel súlyosabbak lennének bajaink, ha Jézus fel nem emelt volna, átölelve bennünket az együttérzés és a szeretet karjaival. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 316. o.

November 19., hétfő

Krisztus visszajövetelének ígérését a tanítványoknak mindenkor élénken emlékezetükben kellett tartani. Ez a Jézus, akit láttak felszállni a mennybe, ismét el fog jönni, hogy magához vegye mindazokat, akik itt az Ő szolgálatára szentelték magukat. Ugyanaz a hang fogja őket üdvözölni a mennyek országában, mely ezt mondta nekik: „Ímé, én tiveletek vagyok mindennap, a világ végezetéig.” (...)

Akik szerették és várták Őt, azokat dicsőséggel, tisztességgel és halhatatlansággal koronázza meg. Akkor a megholt igazak feltámadnak sírjaikból, és az élő igazakkal elragadtatnak az Úr elé a felhőkbe. (...) Hallani fogják Jézus hangját, mely kedvesebben hangzik bármely zenénél, amit valaha is hallottak, amint mondja: Küzdelmetek véget ért. „Jertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta!” (Mt 25:34) – *Az apostolok története*, 33–34. o.

Jézus úgy jön el, ahogy felment a mennybe, csak hogy sokkal nagyobb dicsőségben. Az Atya dicsőségével és az angyalok kíséretével jön el. A homlokába fűródő töviskorona helyett szent homlokát fényes korona díszíti majd... Nem egyszerű ruhát, hanem vakítóan hófehér palástot visel. Jézus jön! De nem azért, hogy csak egy ideig uralkodjon. Feltámasztja majd a halott

igazakat, az élőket pedig elváltoztatja halhatatlan dicsőségre, hogy a mennyei Királlyal együtt uralkodjanak. – *The Faith I Live By*, 351. o.

Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel, a maga és az Atya dicsőségével. Útján a szent angyalok kísérik. Miközben az egész világot sötétség borítja, szentjeinek lakhelyén világosság lesz, ők megragadják a második advent első fénysugarát. A makulátlan tiszta fény tündöklő lényéből sugárzik, és mindazok imádják Krisztust, a Megváltót, akik Őt szolgálták. Míg a gonoszok menekülnek, követői Krisztus közelségében örvendeznek.

Ekkor veszik át megígért örökségüket azok, akiket Krisztus megváltott az emberek közül. Így teljesedik szó szerint Isten Izraellel való szándéka. Ember nem hiúsíthatja meg Isten tervét. Miközben Sátán végzi gonosz munkáját, az Úr szándéka biztosan halad a megvalósulás felé. Így volt ez Izrael házával is a megosztott birodalom történelmében. Így van ez ma is a lelki Izraelben. – *Próféták és királyok*, 720. o.

A Megváltó hű követői minden korban az Úr eljövételében reménykedtek. „Ismét eljövök” – mondta Jézus búcsúzóul az Olajfák-hegyén, és ez az ígélet fénybe borította tanítványai előtt a jövőt. Öröm és reménység költözött a szívükbe, amit a fájdalom nem tudott elfojtani, sem a megpróbáltatás megfakítani. Szenvedés és üldözés közepette „a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunknak dicsőséges megjelenése” volt a „boldog reménység”. – *A nagy küzdelem*, 302. o.

November 20., kedd

Jézus a mi Védőügyvédünk, Főpapunk és Közbenjárónk. Olyan helyzetben vagyunk, mint az izraeliták a nagy engesztelési napon. Mikor a főpap bement a Szentek Szentjébe, ami azt a helyet jelképezte, ahol jelenleg Főpapunk esedezik érettünk, és az engesztelő vért ráhíntette a kegyelem trónusára, a pitvarban egyetlen engesztelő áldozatot sem mutattak már be. Míg a pap közbenjárt Isten előtt, mindannyian megalázott szívvel és bűnbánattal könyörögtek bocsánatért...

... Még a legélesebb emberi elme sem foghatja fel Istent, még a legékebb szavak sem képesek leírni Őt...

Az embernek egyetlen Védőügyvédje, egyetlen Közbenjárója van, aki megbocsáthatja vétkeit. Hát ne teljen meg szívünk hálával Jézusért, aki engesztelő áldozatként adta magát a bűneinkért? Összpontosítsatok arra a szeretetre, amit tanúsított irántunk az Atya! Fel sem mérhetjük ezt a szeretetet, mivel nincs hozzá fogható mértékegység. Hát megmérhető a végtelen? Csak annyit tehetünk, hogy rámutatunk a Golgotára, az öröktől fogva megöletett Bárányra. – *Signs of the Times*, 1899. június 28.

Remélhetünk, örvendezhetünk. Közbenjárónk a mennyei szenthelyen könyörög értünk. Bocsánatot és békét nyerünk érdemeiért. Meghalt, hogy lemoshassa bűneinket, igazságos tetteibe öltöztethessen, és alkalmassá tehessen a mennyei életre, ahol majd örökké világosságban lakhatunk. Kedves testvérem, ha Sátán reménytelenséggel, lehangoltsággal, kétségekkel akarja átítatni gondolkodásodat, állj ellene sugallatainak! Beszélj neki Jézus vérééről, amely megtisztít minden bűntől. Egyedül nem menekülhetsz a kísértő hatalmától, de reszket és visszavonul, ha hivatkozol a drága vér érdemeire. Hálásan fogadod-e a Jézustól kapott áldásokat? Elveszed-e az üdvösség feléd nyújtott poharát, segítségül hívod-e az Úr nevét? (...) A legmélyebb érdeklődéssel követi előrehaladásodat a mennyei ösvényen, látja buzgó igyekezetet, figyelemmel követi eleséseidet és gyógyulásaidat, reményeidet és félelmeidet, csatáidat és győzelmeidet. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 316. o.

Gyermeki hittel járuljunk mennyei Atyánk elé, és mondjuk el minden szükségletünket. Ő mindig kész megbocsátani és segíteni. A mennyei bölcsesség tárháza kimeríthetetlen, és Isten arra bátorít, hogy merítsünk belőle. A lelki áldások utáni vágyunkat a következő szavak írják le: „Mint a szarvas kívánczik a folyóvizekre, úgy kívánczik az én lelkem hozzád, ó, Isten!” (Zsolt 42:2) Mélységes lelki éhséget kell éreznünk a menny gazdag áldásai után. (..)

Ó, bárcsak égne bennünk a vágy gyakorlati módon megismerni Istent, a Magasságos trónusa elé járulni, kinyújtani a hit karját, és tehetetlen lelkünket az Ő erős karjába helyezni, hogy megmenthessen! Szerető jósága drágább az életnél. – *Isten fiai és leányai*, 123. o.

November 21., szerda

Mivel a szombat az emberért rendeltetett, az Úr napja. Krisztusé, mert „minden őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Jn 1:3). Mivel Ő teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el, mint a teremtés emlékünnepe. A szombat rá mutat tehát, Teremtőjére és Megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel. Izraelről szólva ezt mondja: „Adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20:12) A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkinek megadatik, akit Krisztus megszentel – szentté teszem őket. A szombat mindenkinek megadatik, mint az Ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izraelének. – *Jézus élete*, 288. o.

A szombat az ember javára és Isten dicsőségére adatott...

A szombat a következőképpen örök jel Isten és népe között: mindazok, akik megtartják a szombatot, e nap megünneplésével arról tesznek bizonyosságot, hogy az élő Istent, a menny és a föld Teremtőjét imádják. A szombat tehát addig jel Isten és népe között, míg lesz egy nép, aki néki szolgál ezen a földön. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 267. o.

A természet szépsége az embert a bűntől és a világ vonzasköréből a tisztasághoz, a békességhez és Istenhez vezeti. (...)

Krisztusnak pontosan az a célja a példázatokkal, mint a szombattal. Isten emléket emelt teremtői hatalmának, és azt az embernek adta, hogy meglássa Őt keze munkáiban. A szombat arra tanít, hogy a Teremtő dicsőségét teremtett műveiben szemléljük. Jézus ugyanezt akarja. Ezért merítette mélységes tanításait a természet szépségéből. Tanulmányozzuk a természetbe írt tanításokat a szent nyugalomnapon jobban, mint bármely más napon! Tanulmányozzuk a Megváltó példázatait ott, ahol elmondta őket: a mezőn, a berekben, a szabad ég alatt, a pázsiton és a virágok között. Amikor kimegyünk a természetbe, Krisztus valóságossá teszi jelenlétét számunkra, és figyelmünket a maga békességére és szeretetére irányítja. – *Krisztus példázatai*, 24. o.

November 22., csütörtök

A halhatatlanságot, amit Isten az engedelmisség feltételével ígért, a törvényszegő ember eljátszotta. Ádám nem örökíthette át utódaira azt, ami neki sem volt. Az elbukott ember számára semmi remény nem lett volna, ha Isten – Fia odaáldozásával – nem tette volna elérhetővé a halhatatlanságot. Míg „a halál minden emberre elhatott, mivelhogymindenek vétkeztek”, Krisztus „világosságra hozta ...az életet és halhatatlanságot az evangélium által” (Róm 5:12; 2Tim 1:10). Az ember egyedül Krisztus által lehet halhatatlan. Jézus mondta: „Aki hisz a Fiúban, örök, élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet.” (Jn 3:36) Mindenki részesülhet ebben a felbecsülhetetlen áldásban, ha teljesíti a feltételeket. Mindazok,

„akik a jó cselekedetekben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és halhatatlanságot keresnek”, elnyerik az „örök élet”-et (Róm 2:7). – *A nagy küzdelem*, 533. o.

Az első feltámadáskor az Életadó hangos szóval hívja majd elő megváltottait, de a győzelem órájáig, az utolsó trombitaszóig, a nagy sereg örök győzelméig a szentek biztonságban alszanak, mint gondosan őrzött drágakövek, akiket Isten név szerint ismer. Végül pedig a Megváltó életre kelti őket, mivel Ővele éltek és lakoztak, és a mennyei természet részeseivé váltak. – *Letter 65*, 1894. január 1.

Az Életadó eljön a sír závárainak feltörésére. A foglyokat előhívja, és így szól majd: „Én vagyok a feltámadás és az élet.” Ott áll a feltámadott sokaság. Utolsó gondolatuk a halál, annak fájdalmai és a sír voltak, de most így kiáltanak: „Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) Utolsó érzéseik a halál sajdulásai voltak...

Azonban amikor felébrednek, nincs többé fájdalom. „Sír, hol a diadalmad?” Még itt állnak, s miközben Isten felölti rájuk a halhatatlanság vonásait, felemelkednek a levegőbe az Úrral való találkozáshoz. Isten városának kapui megnyílnak, majd az igazságot megtartó nemzetek belépnek azokon. – *Szemelvények*, 3. köt., 431. o.

A föld rázkódása, a villámok cikázása és az ég zengése közepette hívja elő Isten Fia az alvó szenteket... A halál tömlöcéből lépnek elő hervadhatatlan dicsőségben. (...)

Az élő igazak „nagy hirtelen, egy szempillantásban” elváltoznak. Isten szava nyomán megdicsőülnek. Isten halhatatlanná teszi őket, és a feltámadt szentekkel együtt elragadja őket az Úr elé a levegőbe.

A Megváltó, mielőtt belép Isten városába, átadja követőinek győzelmük szimbólumait, és rájuk helyezi királyságuk jeleit... Jézus a dicsőség koronáját saját jobbájával helyezi a győzők fejére. Mindenkinek van koronája, rajta az új neve (Jel 2:17), és ez a felirat áll: „Szentség az Úrnak.” Jézus minden kézbe győzelmi koronát és csillogó hárfát tesz. Amikor a parancsnok angyalok megadják a hangot, az üdvözültek ujjai ügyesen futnak végig a hárfa húrjain, és sokszínű dallamot csálnak ki belőlük. Minden szív leírhatatlan örömmámorban úszik, és minden száj hálás dicséretre nyílik. – *Isten csodálatos kegyelme*, 357. o.

9. Tanulmány

A legnagyobb bizonyíték

November 24., szombat délután

A megszentelődött szeretet terjed, nem maradhat csupán a házban vagy a gyülekezetben, hanem a veszendő lelkek megmentésére törekszik. Amikor a szív megtapasztalja az Üdvözítő szeretetét és a bűnbocsánatot, a többi keresztyén szívéhez kezd kötődni. Az igazi hívők egységet alkotnak, és közösen munkálkodnak a veszendő lelkekért. (...)

Amikor majd a gyülekezetek eleget tesznek küldetésüknek, a Megváltó élő és munkálkodó eszközeivé válnak. A keresztyén szeretet megnyilvánulása mély lelkesedéssel tölti be a lelket, hogy még buzgóbban dolgozzon azért, aki életét adta az emberiség megmentése érdekében. Krisztus követői jóságosak és csak jót cselekednek, ezért lelkükből kizárták az önzést. Számukra semmi sem túl nagy áldozat. Látják a megmunkálásra váró szőlőt, és tudják, hogy a mennyei kegyelem révén fel kell készülniük a türelmes, kitartó munkára alkalmas és alkalmatlan időben e határtalan nagy területen. Győzelmet győzelemre aratnak, tapasztalatot tapasztalat után szereznek, és a legkomolyabb erőfeszítéseket képesek megtenni széles e világon, hogy lelkeket nyerjenek Krisztusnak. Legjobb tudásuk szerint használják fel a megszerzett tapasztalatot, és tapasztalatuk folyamatosan gyarapodik; szívüket pedig Krisztus szeretete lágyítja meg. – *Egészségügyi missziómunka*, 417–418. o.

Magasztos a hitvallásunk. Mint szombattartó adventisták, valljuk, hogy engedelmeskedünk Isten minden parancsának, hogy várva várjuk Üdvözítőnk eljövetelét. Az Úr a figyelmeztetés lehető legkomolyabb intelmét bízta maroknyi hűségeseire. Szavainkkal és tetteinkkel kellene bizonyítanunk, hogy tudomásul vesszük a ránk hárított súlyos felelősséget. Oly tisztán fénylnek világosságunk, hogy az emberek észrevegyék, a mindennapi életünkkel az Atyát dicsőítjük meg; hogy kapcsolatban állunk a mennyel, és Jézus Krisztus örökostársai vagyunk, hogy mikor megjelenik hatalommal és nagy dicsőséggel, olyanok leszünk, mint Ő.

Éljünk egyéni felelősségünk tudatában, hiszen a látható gyülekezet tagjai vagyunk, az Úr szőlőjének pedig munkásai. Ne várjuk, hogy testvéreink segítsenek az úton, mert ők is olyan esendők, mint mi magunk, hiszen drága Megváltónk meghívott, hogy Őhöz csatlakozzunk, egyesítsük gyöngeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat bölcsességével, érdemtelenységünket érdemeivel. Egyikünk sem foglalhat el semleges álláspontot; vagy Krisztus mellett esik latba jó hatásunk, vagy pedig ellene. Vagy Krisztus tevékeny eszközei vagyunk, vagy az ellenségé. Vagy Jézussal gyűjtünk, vagy szétszórunk. A valódi megtérés gyökeres változást jelent. Gondolkodásunk egész beállítottságát, szívünk hajlamát kell sarkon fordítanunk, életünknek pedig meg kell újulnia Krisztusban.

Isten népet vezet ki a világból, hogy tökéletes egységben az örök igazság alapzatán álljanak. – *Bizonyítételek*, 4. köt., 16–17. o.

November 25., vasárnap

„Meg sem gondoljátok, hogy jobb nekünk, hogy egy ember haljon meg a népért, és az egész nép el ne vesszen. Ezt pedig nem magától mondta: hanem mivelhogy abban az esztendőben főpap vala, jövendőt monda, hogy Jézus meg fog halni a népért; és nemcsak a népért, hanem azért is, hogy az Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse.” (Jn 11:50–52)

A fenti kijelentést olyasvalaki mondta, aki nem értette e szavak jelentőségét. Egyszerűen figyelmen kívül hagyta az áldozatok és adományok szentségének ismeretét. Szavai azonban többet jelentettek annál, amit megértett ő és a társai. Elítélően szólt arról, aki az áldozatot jelképezte, és akinek a halála szükségtelemmé fogja tenni a jelképeket és árnyakat. Észre sem vette, hogy ő maga jelentette ki: Krisztus fogja betölteni azt a célt, amely alapján

elrendeltetett az áldozatok és adományok rendszere. – *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1900. június 12.

Nem elégséges hinni valamit Krisztusról; Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, amelyből hasznunk származhat, személyes Megváltóként fogadni el Őt, és érdemeit a miénknek tenni. Sokan egyfajta véleménynek tekintik a hitet. A megmentő hit egyezség; akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, amely által a lélek győzedelmes hatalommá válik. – *Isten csodálatos kegyelme*, 140. o.

Azzal, hogy alávetette magát a keresztségi rendeletnek, Krisztus a bűnös igazi megtérésének egyik legfontosabb lépésére mutatott rá. Neki nem voltak bűnei, de mivel úgy döntött, hogy az ember helyébe lép, a bűnös ember vétkei Őrá lettek áthelyezve...

(...) Minden élő ember bűnös... Az igazi megtérés a bűnből, a Jézus Krisztus érdemeibe vetett hit és a keresztség az Ő halálában, melynek során a bűnös egy új életre jön fel a vízből – ezek képezik az első lépéseket az újjászületésben, amiről Krisztus azt mondta Nikodémusnak, hogy ha üdvözülni akar, meg kell ismernie ezt a folyamatot. Jézus szavai nem csak Nikodémushoz, hanem minden férfihoz, nőhöz és gyermekhez szóltak, akik majd élni fognak ezen a világon... Csak akkor vagyunk biztonságban, ha Krisztus példáját követjük. – *The Youth's Instructor*, 1874. február 1.

Isten kegyelme az élő hit csatornáján át áradhat lelkünkbe, és nekünk módunkban áll ezt a hitet gyakorolni.

Az igaz hit igényli, majd megragadja a megígért áldásokat, még mielőtt azok megvalósulnának vagy érezhetők volnának. Küldjük imáinkat hittel a mennyei szentek szentjébe; ragadjuk meg hittel a megígért áldásokat, és tartsuk magunkénak. Higgyük, hogy el is nyerjük az áldásokat, mert hittel már megragadtuk azokat, és azok már tulajdonukat képezik e szöveg értelmében: „Mindaz, amit imáitokban kértek, ha hiszitek, hogy elnyeritek azokat, megadatik néktek.” Itt hitre, egyszerű hitre van szükség, mellyel elhisszük, hogy az áldásokat elnyerjük, még mielőtt láthatnánk azokat. – *Tapasztalatok és látomások*, 72. o.

November 26., hétfő

Mennyei világosságra van szükségünk. Minden egyén a befolyás középpontjába törekszik helyezni magát, és amíg Isten nem tesz valamit népéért, azok nem fogják meglátni, hogy a lélek egyedüli biztonsága az Istennek való alávetettség. Akkor Isten átalakító kegyelme az emberi szíven eddig nem ismert egységhez fog vezetni, mert akik hasonlóvá váltak Krisztushoz, összhangban lesznek egymással. A Szentlélek egységet teremt. (...)

„Mert Ő a mi békességünk, ki egyé tette mind a két nemzetséget, és lerontotta a közbevetett választófalat, ... hogy ama kettőt egy új emberré teremse Ő magában, békességet szerezvén” (Eféz 2:14–16).

Krisztus az az összekötő láncszem és aranykapocs, aki összeköti a hívőket Istenben. Nem szabad, hogy ebben a hatalmas próbaidőben elkülönülés legyen! Isten népéről így szól a Szentírás: „Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, kik felépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkö maga Jézus Krisztus, akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevedik szent templommá az Úrban.” (Eféz 2:19–21) Isten gyermekei egységes egészet képeznek Krisztusban, aki a figyelem középpontjába helyezi keresztyét. Mindazok, akik hisznek, egyek Őbenne. – *Szemelvények*, 3. köt., 20–21. o.

Bátorítom egyházunk tagjait, hogy vessenek véget a kritizálásnak és a rosszindulatú beszédeknek; komoly imádságban járuljanak Isten elé, és könyörögjenek erőért, hogy segítséget nyújthassanak a tévelygőknek. Fogják meg egymás kezét és Krisztus kezét. Tanulmányozzák János evangéliuma 17. fejezetét, amely megtanít arra, hogyan imádkozzunk, és hogyan éljünk imaéletet Krisztusban. Ő a Vigasztaló, aki a szívükben marad, hogy örömük teljes legyen. A szavai az élet kenyerét fogják jelenteni számukra, és az így nyert erő révén segítséget kapnak egy olyan jellem kialakítására, amely dicsőséget szerez Istennek. És így tökéletes keresztény közösségben fognak élni. Életük pedig megtermi a gyümölcsöt, amely sosem marad el, ha az igazságot követik. (...)

Legyen kevesebb jelentéktelen dolgokért folyó vita, és több komoly tanulmányozás arra vonatkozóan, amit jelent Krisztus imádsága mindazokért, akik hisznek az Ő nevében. Imádkoznunk kell az egységért, és úgy kell élnünk, hogy Isten válaszolhasson imáinkra. (...)

A tökéletes egység Krisztussal és egymással elengedhetetlen a szentek tökéletessége szempontjából. Jézus hit általi jelenléte a hívők szívében lényegében erejüket és életüket jelenti, ami meghozza az egységet Istennel. „Te énbennem.” A Krisztus általi egység Istennel tökéletessé teszi az egyházat. – *Krisztushoz hasonlóan*, 190. o.

November 27., kedd

Szeretni a lelkeket, akikért Krisztus meghalt – ez az ÉN keresztre feszítését jelenti. Aki Isten gyermeke, az ettől kezdve egy szemnek tekinti magát a világ megmentésére lebecsült láncban. Egy Krisztussal az Ő kegyelmi tervében, s vele jár, hogy megkeresse és megmentse, aki elveszett. A keresztény embernek mindig észben kell tartania, hogy Istennek szentelte magát, és jellemével Krisztust kell bemutatnia a világnak. Az önfeláldozásnak, szeretetnek és együttérzésnek – melyek Krisztus életében megnyilvánultak – újra meg kell jelenniük Isten munkásának életében. – *Jézus élete*, 417. o.

Azoknak, akik az Istentől származó bölcsességet akarják elnyerni, balgákká kell válniuk e világ bűnös ismeretében, hogy bölcsökké legyenek. Be kell csukniuk a szemüket, hogy ne lássanak, és ne tanuljanak gonoszt. Be kell zárniuk a fülüket, hogy ne hallják meg a gonoszt, és ne nyerjék el azt az ismeretet, amely beszennyezné tiszta gondolkodásukat és cselekedetüket. Vigyázniuk kell a nyelvükre is, hogy ne szóljanak romlott beszédet, nehogy álnokságot találjanak a szájukban. – *Boldog otthon*, 404. o.

Legnagyobb szükségletünk: az erő – a magasabb rendű, tisztább és nemesebb életre. Túl sokat foglalkozunk e világgal, és túl keveset Isten országával.

(...) Jézus az erő forrása; az élet kútfeje. Elvezet Igéjéhez; a bűntől beteg lélek gyógyítására az élet fájáról nyújt leveleket. Odavezet Isten trónjához, és olyan imát helyez ajkunkra, amely által szoros összeköttetésbe jutunk vele. Érettünk megmozgatja a menny összes hatalmát. Minden léptünkkel érintkezésbe jutunk kiapadhatatlan erejével.

Isten nem korlátozza azok növekedését és fejlődését, akik sóvárognak „akaratának megismerésével minden lelki bölcsességben és értelemben” (Kol 1:9). Megerősödnék ima, éberség, ismeret és értelemben való növekedés által dicsőséges hatalmának minden erejével. Így készülnek fel, hogy másokért munkálkodjanak. Az Üdvözítő azt kívánja, hogy megtisztult és megszentelt emberek legyenek a segítő társai. – *Az apostolok története*, 478. o.

Gyengédségtől meglágyult szívvel szólják az igazság szavait. Krisztus gyengédségével bánjunk a tévelygőkkel. Ha azok, akikért fáradozol, nem mindjárt értik meg az igazságot, ne bíráljuk, és ne kárhoztassuk őket. Ne feledjük, hogy Krisztus szelídségét, gyengédségét és szeretetét kell képviselnünk. (...)

Ne képzeljük, hogy súlyos próbákat viselünk el, éles küzdelmet állunk ki, amikor népszerűtlen igazságot képviselünk. Gondolj Jézusra, arra, amit neki kellett elviselni, és maradj csendben. Ha jogtalanul is bánnak veled és hamisan vádolnak, akkor se panaszkodj. Ne hagyja el ajkadat a zúgolódás szava. Ne hagyd, hogy szemrehányó és elégedetlen gondolat szülessen a fejedben. „Járjatok egyenesen, magatokat a pogányok között jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket, mint gonosztévőket, a jócselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.” (1Pt 2:12) – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 120. o.

November 28., szerda

Az Úr nem bízta az emberekre azt a terhet, hogy élők vagy holtak tévedéseit és vétkeit újjáélesszék. Terve az, hogy munkásai a jelenvaló igazságot hirdessék. Ne beszéljetelek élő testvéreitek tévedéseiről, és hallgassatok a holtak vétkeire vonatkozóan. Tévedéseiknek ott a helye, ahová Isten helyezte – a tenger mélyén. A bizonyságtévők minél kevesebbet beszélnek Isten szolgáinak tévedéseiről és vétkeiről, annál jobbat tesznek saját lelküknek, illetve azon lelkeknek, akiket Krisztus a vérén váltott meg. – *The Retirement Years*, 27. o.

Fiának feláldozása által Isten megmutatta, milyen nagyra becsül minden egyes lelket; senkinek sem szabad megvetően beszélni a felebarátjáról. Embertársaink hibáit és gyengeségeit megláthatjuk ugyan, az Úr azonban azok ellenére tulajdonának tekint minden egyes lelket, elsősorban a teremtés folytán, majd pedig Krisztus megváltó vére által. Isten minden embert saját képmására alkotott, tehát a legalacsonyabb sorsúakkal is tisztelettel és szeretettel bánjunk! Isten felelősségre von bennünket minden egyes megvető szóért, amellyel olyan embereket kárhoztatunk, akikért Krisztus életét áldozta. – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 56. o.

Apró ügyek teszik próbára a jellemet. Isten arcára a naponta végzett örömteli és gyöngéd lemondás csalja ki a mosolyt. Ne magunknak, másoknak éljünk. A magunkról megfélemedéssel és a mások iránti figyelmességgel kellene áldássá lennünk. Gondosan ápoljuk magunkban a szeretetet, a hosszútűrést és az állhatatosságot. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 647. o.

Akik valóban az igazság kedvéért szeretik az igazságot, azok Isten dicsőségét szem előtt tartva folytatták volna útjukat és hagyták volna, hogy az igazság fénye ragyogjon mindenek elé. (...)

Feltámad haragja (...) azok ellen, akik megtartják Isten parancsait és ragaszkodnak Jézus bizonyságtételéhez. Ez mégse tegye türelmetlenné és csüggedtté a hűséges hívőket. Az ilyen dolgoknak úgy kell hatniuk, hogy az igazi hívők még éberebbek, még óvatosabbak, még buzgóbban imádkozók legyenek – gyöngédebbek, szánakozóbbak, szeretetteljesebbek azok iránt, akik súlyos hibába esnek az örökkévaló dolgokkal kapcsolatban. Amint Krisztus is elviselte, és továbbra is viseli tévedéseinket, hálátlanságunkat, erőtlen szeretetünket, úgy kell nekünk is elviselnünk azokat, akik próbára teszik a türelmünket. A lemondó és önfeláldozó Jézus követői legyenek olyanok, mint Urunk. Aki keresztény, az legyen szeretetteljes és türelmes. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 110. o.

November 29., csütörtök

Isten népének legyenek gyakori találkozói, ahol őszintén és buzgón imádkoznak. Az elmét folyamatos imalelkületben kell tartani. Otthon és a gyülekezetben is buzgó imák hangozzanak el azokért, akik az Ige prédikálására szentelték életüket. A hívők úgy könyörögjenek, ahogyan a tanítványok Krisztus mennybemenetele után.

Az egész világot át kellene szőnie az imára odaszentelt, buzgó keresztények nagy láncának. Mindenki alázattal imádkozzon. Gyűljenek össze a szomszédok, és könyörögjenek Szentlélekért. Akik nem tudnak kimenni a házból, gyűjtsék maguk köré gyermekeiket, és tanítsák őket közös imádkozásra. (...)

A munkában nincs nagyobb szükségünk, mint megtapasztalni az Istennel való kommunikáció gyakorlati eredményeit. Ima-találkozókat kellene tartanunk, és kérnünk kellene az Urat, nyisson utat, hogy az igazság behatolhasson még olyan erődökbe is, ahol Sátán trónol, és eloszlassa az árnyakat, amelyekkel a kísértő próbálja elborítani az emberek útját. Ígéretet kaptunk: „Mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.” (Jak 5:16) – *In Heavenly Places*, 93. o.

Nagyon nagy szükség van az imára – olyan imára, amelyet Dávid mondott, mikor így kiáltott „Ahogy a szarvas a forrás vizére kívánczik, úgy vágyakozik a lelkem utánad, Uram.” „Törvényed után vágyakozom.” „Vágyom szabadításodra.” „Lelkem eleped a vágytól, mert folyvást törvényed után vágyakozik.” Ez a küzdő ima lelkülete, amilyen a zsoltáros királyé volt.

(...) Krisztusról mondták: „Majd halálfélelem vett erőt rajta, és még állhatatosabban imádkozott.” Milyen ellentéte ennek a menny fenségese által könyörgött közbenjárásnak a gyöngye és hideg imák, melyeket Istennek ajánlanak. Sokan megelegednek a száj szolgálatával, és alig akad, aki őszintén, komolyan, szeretettel vágyik Isten után.

(...) Hiszen az igazi ima munkába állítja a lélek erőit, és kihat az életre. Aki így kitárja Isten előtt a szükségleteit, az érzi, hogy az ég alatt minden más mennyire üres.

(...) A vallásnak a szív kiürítésével és megtisztításával kell kezdődnie, és a mindennapos imával kell táplálnunk. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 534–535. o.

A gyülekezetnek munkába kell állnia! Isten Lelke nem jöhet el addig, amíg az út el nem készül számára. Komoly önvizsgálatot kellene tartani! Egyesült és kitartó imádkozásra, valamint hit által az Isten ígéreteire hivatkozásra van szükség. Ne a testünkre öltünk gyászruhát, mint a régi időkben, hanem a lelkünket alázzuk meg mélységesen! Semmi okunk nincs az öndicséretre és önelégültségre. Alázzuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt! Ő meg fogja vigasztalni és áldani az őszinte keresőket.

A munka előttünk áll. Be akarunk-e kapcsolódni? Gyorsan kell dolgoznunk, határozott lépésekkel előre haladnunk! Fel kell készülnünk az Úr nagy napjára! Nincs vesztegetni való időnk, hogy önző célokra fordíthatnánk. A világot figyelmeztetni kell! Mit teszünk egyénileg azért, hogy mások elé tárjuk a világosságot? Isten minden emberre munkát bízott. Mindenkinek van feladata, amit nem hagyhatunk figyelmen kívül, ha nem akarjuk elveszíteni lelkünket. – *Szemelvények*, 1. köt., 126. o.

November 30., péntek

További tanulmányozásra

Evangelizálás: „Egység a különbözőségekből” című fejezet.

10. Tanulmány

Egység és megromlott kapcsolatok

December 1., szombat délután

Krisztus az elveszett emberiség megváltásáért megüresítette és feláldozta magát, ezért mérték nélkül kapta a Szentlelket. Így aztán minden követője ugyanezt fogja tapasztalni, aki teljesen átadja magát neki, hogy a szívében Jézus lakozzon. Urunk megparancsolta nekünk: „Teljesedjetek be Szentlélekkel” (Eféz 5:18); ez a parancsolat egyúttal olyan ígéret, amely önmagában hordja a beteljesülését. Az Atyának úgy tetszett, hogy „benne lakozzék az istenségnek egész teljessége”, és „ti öbenne vagytok beteljesedve” (Kol 2:9–10). – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 20. o.

Habár a Megváltó itt a földön konfliktusok között élt, mégis élete telve volt békével. Miközben bőszen ellenségei folyamatosan üldözték, Ő így szólt: „És aki küldött engem, énvelem van. Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek.” A sátáni harag egyetlen vihara sem tudta megzavarni tökéletes közösséget Istennel. Ezért mondta: „Az én békességemet adom néktek.”

Akik hisznek Krisztusban, a lelküket Őrá bízják, és életüket az Ő vezetése alá helyezik, békét és nyugalmat lelnek. Semmi sem fogja megszorítani őket, ha Jézus jelenléte örvendeztet meg az életüket. A tökéletes nyugalom a tökéletes elfogadásban rejlik. Az Úr mondta: „Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel tebenned bízok.” – *Krisztushoz hasonlóan*, 268. o.

Jézus Krisztus vallása növekedést jelent; azt jelenti, hogy egyre feljebb vágyódsz, egy szentebb és magasabb életre. Ha a keresztény szívet megérintette a Megváltó jellemének szépsége, a gyakorlatba ülteti mindazt, amit tanult Krisztus iskolájában. A krisztusi iskola bölcs tanulóinak kell lennünk, mint akik készek minden nap tőle tanulni.

Sosem érjük el a jellembeli tökéletességet, amíg nem halljuk meg Isten hangját, és nem engedelmességek tanácsának. Ez a tanács nem csupán azokra alkalmazandó, akik nem okoztak kellemetlenséget testvéreiknek, hanem azokra is érvényes, akik meg lettek sebezve, akik pénzügyi igazságtalanságok vagy kritikák, esetleg félreértések miatt szenvedtek. Ezek az emberek ne engedjék, hogy a gyűlölet fészket rakjon a szívükbe, és a rosszindulatú érzelmek felébredjenek, amikor azzal találkoznak, aki ezeket a sebeket okozta. – *Isten fiai és leányai*, 91. o.

Rendkívül fontos, hogy az ifjúság megértse: Krisztus népének egyé kell válnia, mivel ez az egység köti az embereket Istenhez a szeretet aranykötelével, és minden tagot arra kötelez, hogy embertársáért dolgozzon. Üdvösségünk szerzője és parancsnokunk azért halt meg az emberiségért, hogy az emberek egyé váljanak vele és egymással. Az emberi család tagjaiként egyetlen hatalmas egésznek vagyunk a részei. Egyetlen lélek sem lehet a többitől független. Isten családjában nem lehet pártviszály, mivel minden egyes tag jóléte az egész boldogságát jelenti. Ember és ember között nem épülhetnek válaszfalak. Krisztusnak, mint nagy központnak mindent egységbe kell rendeznie. – *A keresztény nevelés alapjai*, 479. o.

December 2., vasárnap

Márk felajánlotta, hogy elkíséri Pált és Barnabást a misszióútra. Isteni előjognak érezte, és minden vágya az volt, hogy az evangélium ügyére szentelje életét. (...)

Kimerítő volt az utazás; nehézségekkel, nélkülözéssel szembesültek, minden irányból veszélyek leselkedtek (...), azonban Pál és Barnabás megtanult Isten erejében bízni. (...)

A félelem miatt elcsüggedt Márk egy ideig tétovázott teljes szívvel az Úr munkájára szentelni az életét. Nem volt szokva a nehézségekhez, elkeserítették az utazás veszélyei és a nélkülözések. (...) Még nem tanult meg bátran szembenézni a veszéllyel, üldözéssel és ellenszeggüléssel. Amint egyre több nehézség bukkant fel, Márk megrettent, a bátorságát elveszítette, és nem volt hajlandó továbbmenni, ezért visszatért Jeruzsálembe.

Visszalépése arra készítette Pált, hogy egy időre ítélkezően, sőt szigorral vélekedjen róla. – *Conflict and Courage*, 348. o.

Pál római segítőtársai között sokan voltak régebbi barátai és munkatársai közül. Így Lukács, „ama szeretett orvos”, aki kísérője volt jeruzsálemi útján, és megosztotta vele a kétévi cézárei fogságot. Mellette volt a veszélyes római hajóúton, és még mindig nála időzött. Timótheus szintén hozzájárult sorsa könnyítéséhez. Tikhikus is, „a szeretett atyafi és hív szolga és szolgatárs az Úrban” nemes lelkűen az apostol mellett állt. Azon kívül Démás és Márkus szintén vele volt. (...)

Márk az évek folyamán megerősödött keresztyéni tapasztalataiban. Miközben Krisztus életét és halálát behatóbban tanulmányozta, tisztább és világosabb fogalmakat nyert az Üdvözítő küldetéséről, nehézségeiről és küzdelmeiről. Amikor azután Jézus kezének és lábának sebhelyein feltárultak előtte az emberiségért hozott áldozat jelei, és felismerte, hogy milyen messzemenő volt önmegtagadása az elveszettek, a pusztulásra ítélték megmentéséért, elhatározta, hogy követi a Mestert az önfeláldozás útján. Mialatt megosztotta Pállal a fogolysorsot, jobban felismerte, mint valaha, mily mérhetetlen nyereség Krisztust bírni! Mily örök veszteség a világot megnyerni, és ezért elveszteni a lelket, amelynek megváltásáért Krisztus a vérét ontotta. Márk ezután is bölcs és szeretett segítőtársa maradt az apostolnak; állhatatosan kitartott a legnagyobb kísértések és nehézségek közepette is. – *Az apostolok története*, 454–455. o.

Ha testvéred vétkezik, bocsáss meg neki! Amikor bűnét meg akarja neked vallani, ne mondd, hogy nem hiszel alázatosságában, sem bűnvallomása őszinteségében! (...)

Hiszen mi is Isten ingyen kegyelmének köszönhetünk mindent! Gyermekai vagyunk, mert kegyelemből szövetségre lépett velünk. A Megváltó kegyelemből váltott meg és teremtett újjá minket. Kegyelemből tett örökös társaivá. Ismertessük meg ezt a kegyelmet másokkal is! (...)

Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga nem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott neki, szíve együtt dobban a végtelen Szeretet szívével. A bűnös lelkét átjárja az Úr könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. – *Krisztus példázatai*, 249–251. o.

December 3., hétfő

A pogány rabszolga, Onésimus vétett ura, Filemon ellen, és Rómába menekült. A szegény szökött szolgát a jószívű Pál igyekezett kiemelni a szegénységből és nehézségből, utána pedig azért küzdött, hogy az igazság világosságát lobbantsa lángra elsötétült elméjében. Onésimus hallgatott az élet Igéjére, megvallotta bűneit, és elfogadta Krisztus vallását. (...) Pál azt tanácsolta, hogy azonnal térjen vissza Filemonhoz, kérjen bocsánatot, és készítsen terveket a jövőre nézve. (...)

Az apostol nem tartotta hivatásának önkényesen felborítani a társadalmi rendet. Ha ezzel próbálkozik, akkor az evangélium sikerét akadályozza meg. Azonban mégis olyan elveket mutatott be, amelyekkel közvetlenül a rabszolgatartás gyökereire sújtott, és amelyek a gyakorlatba ültetésnél minden bizonnyal aláaknázták volna az egész rendszert. (...) Amikor a rabszolga megtért, Krisztus testének tagjává vált, és ebben a minőségében testvérként kellett

kezeleni és szeretni, mint aki örökostársa rabszolgatartójának, de Isten áldásainak és az evangéliumi előjogoknak is. – *Conflict and Courage*, 350. o.

Pál önszántából vállalta át Onésimus adósságát, hogy a bűnöst a büntetés szégyenétől megszabadítsa, és így újból örvendhessen kiváltságainak, amelyeket eljátszott. (...)

Mily kifejező szemléltetése ez Krisztus szeretetének a megtérő bűnös iránt! A gazdáját megkárosító szolgának nincs semmije, amivel tartozását jóvátegye. A bűnös, aki Istent fosztotta meg az évek hosszú során elmulasztott szolgálatától, szintén nem tudja megtéríteni tartozását. Azonban Jézus a bűnös és Isten közé lép és mondja: én megfizetek! Engedd el a bűnös tartozását, én fogok helyette szenvedni. – *Az apostolok története*, 458. o.

Az emberi kapcsolataink legyenek kellemesek. Ha jót cselekszünk, akkor a lelkünk és Isten Lelke közösen tesz bizonyosságot arról, hogy az emberi gondolkodás a mennyei gondolkodás irányítása alatt áll. (...) Isten Igéje számos bizonyítékkal szolgál, amelynek nyomán levonhatjuk a következtetést, hogy valóban Isten fiai és leányai vagyunk. (...) Az Atya iránti igazi szeretet velejárója a valós és tiszteletteljes bizalom. És aki Istent szereti, szeretni fogja atyjafiát is. – *Isten fiai és leányai*, 198. o.

Az igazi kegyesség azt jelenti, hogy szeretjük és segítjük egymást, és Jézus vallása jelen van az életünkben. Különleges csatornáknak kell lennünk, amelyeken keresztül Krisztus szeretete árad azokra, akiknek segítségre van szükségük. (...) Az segít a legtöbbet Istennek, aki a legközelebb kerül a mennyei törvény iránti engedelmességhez. Az Úr azt fogadja el munkatársának, aki Krisztust követi, az Ő jóságát, együttérzését és emberek iránti szeretetét keresi. (...)

Amikor Isten népének tagjai betelnek egymás iránti alázattal és jósággal, megértik, hogy az Úr felettük lengetett zászlaja nem más, mint az Ő szeretete, és így az isteni gyümölcs édes lesz ajkuknak. A menny a földön fog kezdődni. Itt a földön hoznak létre egy olyan mennyországot, amely felkészíti őket az igazi mennyre. – *In Heavenly Places*, 287. o.

December 4., kedd

Az adományok minden fajtájára szükség van, hogy tökéletes testvériséget alkossunk az emberiség között. Krisztus gyülekezete különböző képességű, más-más tehetséggel megáldott férfiakból és nőkből áll, minden társadalmi osztályból. Istennek sosem volt szándéka, hogy az emberi büszkeség feloszlassa, tönkregye azt, amit Ő bölcsen elrendezett: a különböző lelkek és tehetségek egybeszerkesztését tökéletes egésszé. Az Úr nagy munkáját végezve sehol, senki ne nyilatkozzon lekicsinylően senkiről, akár magasabb, akár alacsonyabb rendű emberi eszközökről van szó. Mindenkinek – ha különböző mértékben is – része van az igazság terjesztésében. – *Az evangélium szolgálói*, 331. o.

Isten terve szerint az emberek egymásért lettek teremtve. Az Úr mindenkire talentumokat bízott, amelyekkel egymást segítve haladnak a helyes úton. Képességeinket az egymásért végzett önzetlen szolgálattal gyarapíthatjuk.

Mintegy gépezet különböző alkatrészei, úgy kapcsolódnak egymáshoz, és együtt a nagy központhoz. A különbözőségben egységnek kell lennie. Isten egyházának egyetlen tagja sem érhet el sikereket függetlenül. Mindenkinek az Úr felügyelete alatt kell dolgozni; mindenki használja fel az Úr munkájára kapott képességeit, és így szolgálja a tökéletes egységet. – *In Heavenly Places*, 287. o.

Micsoda különbözőség van a természetben! Mindennek megvan a maga különleges működési területe; mégis együtt szolgálja minden a teljes egységet. Jézus Krisztus egy az Atyával, és a

nagy központból kiindulva ennek a csodálatos egységnek ki kell terjednie minden embercsoportra és képességre. Tisztelnünk kell egymás talentumait; együtt kell dolgoznunk jószágban, önzetlen gondolatokban és cselekedetekben, mivel Krisztus Lelke élő és ható ügynökként mindenütt jelen van. (...) Nem a hangzatos tettek teremtik meg az egységet, hanem a Szentlélek jellemre gyakorolt hatása. – *Our High Calling*, 169. o.

A keresztény egység nagy erő. Hatalmas módon nyilvánítja ki, hogy akik ilyen közösségben élnek, Isten gyermekei. Ellenállhatatlan hatást gyakorol a világra, hogy az ember a saját természetében részesévé lehet az isteni természetnek, „kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van e világon” (2Pt 1:4). Eggyé kell lennünk testvéreinkkel és Krisztussal, általa pedig Istennel. Akkor elmondhatják rólunk: „Ti pedig beteljesedtetek Őbenne” (Eféz 3:19).

(...) Isten arra hív bennünket, hogy vegyük a Szentlelket, és jöjjünk össze egységben és testvéri szeretetben, hogy egy célért küzdjünk.

Semmi sem gyengíti annyira a gyülekezetet, mint a széthúzás és a viszály. Semmi sem harcol annyira Krisztus és az igazság ellen, mint ez a lelkület. (...)

Akinek szívében Jézus lakozik, felismeri a testvére szívében lakozó Üdvözítőt. Krisztus sohasem harcol Krisztus ellen. Megváltónk sohasem érvényesíti befolyását Megváltónk ellen. A keresztényeknek el kell végezniük a munkájukat, bármi legyen is az, az egész test tökéletesítése érdekében, a Szentlélek egységében. – *Az én életem ma*, 276. o.

December 5., szerda

Krisztushoz hasonlóan meg kell bocsátanunk ellenségeinknek; keresnünk kell az alkalmat, hogy szeretetünket fejezhessük ki azok iránt, akik megbesztek, és jót tegyünk velük. (...) Ha rosszakaróink kitartanak gonosz útjaikon, (...) törekednünk kell a bibliai elv alapján megbékélni testvéreinkkel, mivel erre tanított Krisztus. Ha elutasítják a megbékélés lehetőségét, akkor ne beszéljünk másoknak róluk, ne keltsük rossz hírüket, hanem hagyjuk az ügyet az Úrra, aki igazságos és minden embert igazságosan ítél. (...) Az ifjak állíthatják, hogy nagyon szeretik Isten ügyét, de míg nem békülnek meg társaikkal, az Úrral sem békültek meg. Ezek az önző érzelmek távol tartják Isten áldásait a szívtől és az otthonainktól. Engedjük, hogy Krisztus szeretete árássa el a szívünket, és változtassa meg a jellemünket, különben nem lehetünk Isten gyermekei! – *Isten fiai és leányai*, 91. o.

Minden ember Krisztus szeretetének és érdeklődésének a tárgya. Az életét adta azért, hogy visszavezethesse az embert Istenhez. Ahogy a pásztor gondot visel nyájának juhairól, úgy gondoskodik Ő is a bűnös, tehetetlen emberről, akit Sátán mesterien szőtt hálói pusztulással fenyegetnek.

A Megváltó példát mutat arra, hogyan szolgáljunk a megkísértett és tévedő embereknek. Nekünk is az általa tanúsított érdeklődéssel, gyengédséggel és türelemmel kell másokkal bánnunk. „Amint én szerettelek titeket – mondja –, úgy szeressétek ti is egymást.” (Jn 13:34) Ha Krisztus bennünk lakik, akkor az Ő önzetlen szeretetét tanúsítjuk mindenki iránt, akivel dolgozunk van. Amikor együttérzést és segítséget igénylő embereket látunk, nem azt kérdezzük: „Megérdemlik-e?”, hanem azt, hogy „hogyan lehetek hasznukra?” – *A nagy Orvos lábnyomán*, 162. o.

Sokszor úgy érezzük, hogy igazságtalan bánásmódban részesültünk, igazságtalanságokat mondtak rólunk, és helytelen fényben mutattak be másoknak. Ilyen megpróbáltatások között gondosan kell vigyáznunk a lelkületünkre és a nyelvünkre. Krisztus szeretetére van szükségünk, hogy ne ápoljuk a meg nem bocsátás lelkületét. Nehogy azt higgyük, hogy ha az ellenünk vétkezők nem vallják meg a vétkeiket, akkor nekünk jogunkban áll elutasítani a megbocsátást. Ne halmozzuk fel a haragot, ne tartogassuk a szívünkben egészen addig, amíg a

szerintünk vétkező megalázza magát és megvallja bűnét. (...) Akármilyen súlyos a rajtunk ejtett seb, ne tartsunk haragot, és ne sajnáltassuk magunkat a bennünket ért igazságtalanság miatt, hanem amint reméljük, hogy Isten ellen követett vétkeink megbocsáttatnak, úgy kell nekünk is megbocsátanunk az ellenünk vétkezőknek. (...) Amikor bántás ér, nagy a kísértés, hogy viszonozzuk, ezzel azonban csak azt mutatjuk meg, hogy ugyanolyan gonoszak vagyunk, mint a bennünket bántók. Ha ilyen késértés közelít, csendben imádkozzatok, hogy Isten részesítsen kegyelmébe, és zárva tudjátok tartani ajkatokat. – *Isten fiai és leányai*, 147. o.

December 6., csütörtök

Urunk arra tanít, hogy a hívők közötti nehézségeket a gyülekezeten belül kell elrendezni. Nem szabad kitergetni olyan emberek előtt, akik nem félik Istent. Ha egy hívő ellen a testvére vétkezik, ne forduljon bírósághoz, hanem járja végig a Krisztus által kijelölt utat. Bosszúállás helyett igyekezzen megmenteni a testvérét. Isten védi azok érdekeit, akik szeretik és félik Őt. Bátran rábízhatjuk ügyünket az igazságosan ítélőre.

Nagyon sokszor a sértettet ingerli az ellene újra meg újra vétkező ismételt bűnvallomása, és úgy gondolja, hogy már épp elégszer megbocsátott. A Megváltó azonban világosan megmondta, hogy miként kell a vétkezőkkel bánni: „Ha ... a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt; és ha megtér, bocsáss meg neki.” (Lk 17:3) – *Krisztus példázatai*, 249. o.

Testvérnő, ha bánt, hogy embertársad vagy barátod rosszat tesz – a maga lelki kárára –, ha vétkezik ellened testvéred, kövesd a Biblia szabályát! (...) Mikor ahhoz fordulsz, akit hibásnak tartasz, ügyelj, hogy szelíden és alázatos szívvel szólj. (...) Lehetetlen másképp jobb belátásra bírni a tévelygőt, mint a szelídség, gyöngédség és szeretet szellemében. Ügyelj a modorodra. Kerüld el az oly tekintetet vagy mozdulatot, szót vagy hanghordozást, amely büszkeség vagy önelégültség ízű. Őrizkedj az olyan szótól vagy tekintettől, amely téged dicsőítene vagy a te jószágodat és igaz tetteidet szegezné szembe a hibáikkal. (...) Legfőképp pedig ne legyen benned gyűlölet vagy rosszakarat, keserűség vagy sértődöttség. A szerető szívből csakis nyájasság és gyöngédség áradhat. (...) Ne feledd, hogy a feddés sikere jórészt attól a lelkülettől függ, amellyel végzik. Ne hanyagold el a buzgó imát, hogy alázatos szívű lehess, hogy Isten angyalai menjenek előtted, és készítsék elő azok szívét, akiket meg akarsz közelíteni. Könyörödj, hogy annyira lágyítsák meg szívedet mennyei, áldásos hatásokkal, hogy igyekezeted eredményes legyen. Ha jó eredménnyel jársz, ne magadnak tudd be. Csakis Istent dicsőítsd. Az Úr maga végezte el az egészet. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 52. o.

Az Isten Lelke által megújított minden egyes lélek ne csak Istent szeresse, hanem a testvérét is; és ha testvére vétkezett, a tévelygés útjára lépett, az evangéliumi terv alapján kell kezelni őt. Minden megtett lépés az Isten Igéjének előírásai szerint történjen. „Ti lelkiek, igazítsátok útba az olyant szelídségnek lelkével, ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is” (Gal 6:1) – tanácsol az apostol. (...)

Vigyázz, hogyan kezeled Krisztus megváltó vérének nagy árát! Szükség lesz a gonosz tettek elítélésére, de aki erre a munkára vállalkozik, meg kell bizonyosodnia afelől, hogy a gonosz tettek őt nem szakították el Krisztustól. Legyen lelki ember, aki a szelídség lelkületével emeli fel embertársát. – *Istennel ma*, 152. o.

December 7., péntek

További tanulmányozásra

Az evangélium szolgái: „Isten előtt nem számít a tekintély” című fejezet.

Az apostolok története: „Rómában” című fejezet.

11. Tanulmány

Egység az imádatban

December 8., szombat délután

Magasztaljuk Istent többet „kegyelméért, és az emberek fiai iránt való csodadolgaiért” (Zsolt 107:8). Az imáink és áhítataink ne csupán kérésből álljanak! A gondolataink ne csupán saját szükségleteinkre irányuljanak, hanem gondoljunk azokra a jótéteményekre is, amelyeket elvettünk. Túl sokat sohasem imádkozunk, de hálánkkal gyakran takarékoskodunk. Napról napra részesedünk Isten kegyelmének ajándékaiban, és mégis mily kevés hálát tanúsítunk iránta, mily keveset magasztaljuk és dicsőítjük azért, amit velünk cselekedett. (...)

Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. (...) Azt akarja, hogy gyermekei vigaszt merítsenek, és inkább örömmel, mint teherrel tekintsek az Ő szolgálatát. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve, hűségesen és becsületesen járassanak el minden dologban. (...)

Szívünk az imának, a hálaadásnak szárnyain jöhet közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják, és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent, és amikor kifejezzük szívünk háláját, az istentiszteletünk mindinkább hasonló lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23) – mondja az Úr. Lépünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsőenekkel (Ésa 51:3). – *Jézushoz vezető út*, 102–103. o.

Tegyük érdekessé az összejöveteleinket. Engedjük, hogy átjárja azokat a menny légköre. Ne tartsunk hosszú, száraz beszédeket és formai imákat, csak hogy az időt húzzuk. (...) Ez az Istennek tetsző istentisztelet. A szolgálat legyen érdekes, vonzó, és ne silányuljon száraz formassággá. Élünk Krisztusért percről percre, óráról órára, napról napra. Akkor majd bennünk él Jézus. Ha összejövünk, az Ő szeretete buzog majd szívünkben, mint a sivatagi forrás, felfrissítve mindeneket, és arra készítetve a halálba menőket, hogy készséggel igyanak az élet vizéből. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 609. o.

Amikor Isten Lelke birtokba veszi a szívünket, akkor átformálja a jellemünket. Bűnös gondolatainkat és gonosz cselekedeteinket elhagyjuk; szeretet, alázatosság és béke foglalja el a harag, irigység és viszály helyét. Öröm lép a bánat helyébe, és arcunk a menny boldogságát tükrözi vissza. (...)

Egyedül az Istentől származó hit vezet Istenhez. Hogy valóban Őt szolgáljuk, újjá kell születnünk az isteni Lélek által. Megtisztítja szívünket, megújítja elménket, és képessé tesz arra, hogy megismerjük és szeressük Istent. Készséges engedelmességre vezet Teremtőnk iránt. Ez az igazi istentisztelet, amely a Szentlélek munkálkodásának gyümölcse. Minden őszinte imát a Szentlélek sugall, és az ilyen imát elfogadja Isten. Bárhol közeledik az Úrhoz egy ember, ott megnyilvánul a Szentlélek munkálkodása, és mennyei Atyánk kijelenti magát annak az embernek, mert Ő ilyen követőket keres. Várja, hogy fiaivá és leányaivá fogadhasson bennünket. – *Az én életem ma*, 46. o.

December 9., vasárnap

[Isten] Azt kívánja, hogy a Megváltó fenntartó hatalma által mindenki diadalmaskodjon. A zsoltáros mondja: „Adjátok az Úrnak, ti fejedelmeknek fiai, adjátok az Úrnak tiszteletet és dicsőítést! Adjátok az Úrnak neve tiszteletét, imádjátok az Urat szent ékességben.” (Zsolt 29:1–2) (...)

Isten földi és mennyei egyháza egyazon gyülekezetet alkot. A földi hívők és a soha el nem bukott mennyei lények egyetlen gyülekezetet képeznek. A szentek földi istentiszteletét

minden mennyei értelmes lény szívében viseli. A menny belső udvaraiban figyelnek a föld külső udvaraiban elhangzó bizonyágtételekre. A földön imádkozók dicséretét és hálaadását átveszik a mennyei karok. Dicséret és hálaadás hangzik a menny udvaraiban, mert Krisztus nem hiába halt meg Ádám elbukott fiaiórt. – *Bizonyágtételek*, 6. köt., 365–366. o.

Krisztus szentségét dicsőséges tulajdonságainak glóriája képezi. „Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten.” (Jel 4:8) Tanulmányozzátok Isten jellemét. Jézust szemlélve keressétek Őt hittel és imában, és akkor hozzá hasonlóvá válhattok. – *Tanácsok szülőknek, tanítóknak és tanulóknak*, 326. o.

Az egész természet az élő Isten csodálatos műveiről tesz bizonyágot. A természet Istentől, mindenképpen Teremtőjétől kapott tankönyvünk. Isten nevét ne adjuk egyetlen természetbeli dologhoz sem, mivel csupán Isten jellemének a kifejezői, isteni alkotások, de egyik sem Isten. A teremtés műve révén megérthetjük szeretetét, hatalmát és dicsőségét, ám fennáll a veszélye, hogy az emberek a Teremtő helyett a természetet kezdik imádni.

(...) Az isteni hatalom folyamatos kinyilatkoztatásaképpen kapja az emberiség a csodatevő erőt, amely által mindenképpen felett és mindeneken túl láthatja mindazt, amit tett az, aki megteremtette az embert és a természet szépségeit. – *Istennel ma*, 268. o.

Lehet az imaházunk szerény, de ez nem azt jelenti, hogy nem részesül isteni elismerésben. Ha lélekben és igazságban imádkozunk valamint szent ékességben (Zsolt 29:2), akkor számunkra az imaház maga lesz a menny kapuja. Ha ismételtetik Isten csodálatos műveinek tanulmányait, ha énekkel és imával fejezik ki a szív háláját, mennyei anyagok csatlakoznak a dicsőítő énekhez és az Isten iránti hálához. Ez a magatartás távol tartja Sátán hatalmát. Eltávolítja a zúgolódást és elégedetlenséget, így Sátán teret veszít.

Isten arra tanít, hogy gyűljünk az Ő házába, és a tökéletes szeretet tulajdonságait ápoljuk. A föld lakói ezáltal felkészülnek arra a lakhelyre, amit Krisztus készít az Őt szeretőknek, oda, ahol szombatról szombatra és hónapról hónapra összegyűlnek majd a Szentélynél, hogy a hála és dicséret legmagasztosabb himnusza zengjen a királyi széken ülő, az örökkévaló Bárány iránt. – *In Heavenly Places*, 288. o.

December 10., hétfő

Sátán ma is hízelgással ámítja el az embert, mint annak idején Évát az Édenben. Vágyat ébreszt benne a tiltott tudomány és az önfelmagasztalás után. Ezek a bűnök okozták bukását, és ezekkel akarja az embert is megrontani. „Olyanok lesztek, mint az Isten – mondja –: jónak és gonosznak tudói.” (1Móz 3:5) A spiritizmus azt tanítja, hogy „az ember fejlődő teremtmény, akinek születése óta az a rendeltetése, hogy fejlődjön az istenség felé, egészen az örökkévalóságig”. (...) Egy spiritizista tanító ezt állította, amikor „lelki öntudat”-ra ébredt: „Embertársaim, mindnyájan el nem bukott félistenek voltatok.” Egy másik szerint: „Minden igaz és tökéletes lény tulajdonképpen Krisztus.” – *A nagy küzdelem*, 554. o.

A kitűzött nap elérkezett és óriási néptömeg gyűlt egybe, amikor a királynak jelentették, hogy a három héber férfiú, akiket az összes bábéli tisztviselők fölé helyezett, vonakodik a képet imádni. (...) A király megharagudott és megparancsolta, hogy a három embert vezessék elé, és megfenyegette őket, hogy ha az engedelmséget megtagadják, akkor tüzes kemencébe vetteti őket.

A király minden fenyegetése hiábavaló volt. E nemes férfiakat semmi áron sem tudta arra rábírtani, hogy a mindenség Urához hűtlenek legyenek. Atyáik történetéből megtanulták, hogy az Isten iránti engedetlenség szégyent, szerencsétlenséget és bukást von maga után; és az istenfélelem nemcsak a bölcsesség kezdete, hanem az igazi jólétnek és boldogságnak alapját

képezi. Nyugodtan néztek az izzó kemencére és a bálványimádó néptömegre. Istenben bíztak és tudták, hogy most sem fogja őket cserbenhagyni. Tehát tiszteletteljesen, de határozottan felelték: „Legyen tudodra, ó király, hogy mi a te isteneidnek nem szolgálunk, és az arany állóképet, amelyet felállítottál, nem imádjuk.” (Dán 3:18) – *Megszentelt élet*, 37. o.

Az Úr a maga fensőbbiségét hangoztatja. Sátán viszont jól tudja, hogy az élő Isten imádása felemel, nemesít, nagyvá teszi a nemzetet. Tudja, hogy a bálványimádás nem emel fel. Amikor az ember olyan istentiszteleten vesz részt, amely alantas és romlott, az romlottá teszi az ember fogalmait. Sátán folyvást azon erőlködik, hogy elterelje az ember gondolatait az egyedül igaz, élő Istenről. (...)

Az embereknek az Urat, Istent kell imádniuk, és egyedül Őt szolgálniuk. Ne üsse fel a fejét önhitt kevélység, ne azt szolgáljuk istenként. Ne alkossunk istent a pénzből. Ha az érzékiséget nem tartjuk az értelem magasabb erőinek ellenőrzése alatt, alantas szenvedélyek fognak eluralkodni az emberen. Amire kelleténél többet gondolunk vagy aminek hódolunk, ami leköti az értelmet, olyan istent alkot, amelyet az Úr előtt választunk. Isten a szívek vizsgálója. Különbséget tesz a valódi, szívből fakadó imádat és a bálványimádás között. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1145. o.

December 11., kedd

Isten azt igényli, hogy az emberek a pogány istenek helyett csak Őt tiszteljék és imádják. Ezt az igényét arra alapítja, hogy Ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét. Így tárja ezt elénk a Biblia. (...)

A szombat Isten teremtő hatalmának az emlékeként úgy mutat Órá, mint a mennynek és a földnek Alkotójára. Ezért a szombat állandó bizonyága Isten létezésének, és emlékeztetője nagyságának, bölcsességének és szeretetének. Ha a szombatot mindig szentül megtartották volna, akkor sohasem lett volna senki istentagadóvá vagy bálványimádóvá a földön. – *Pátriárkák és próféták*, 336. o.

Korunkban, közvetlen Krisztus második eljövetele előtt, Isten embereket hív, akik népet készítenek fel helytállni az Úr nagy napján. Ma is pontosan olyan munka vár elvégzésre, amelyet János végzett. Az Úr üzenetet adott népének választott eszközein keresztül, és elvárja, hogy valamennyien hallgassanak a küldött intésekre és figyelmeztetésekre. Krisztus nyilvános szolgálatát megelőző üzenet ez volt: Térjete meg vámszedők és bűnösök, térjete meg farizeusok és sadduceusok, mert elközelített az Isten országa. Üzenetünk ne a béke és biztonság üzenete legyen. Mint Krisztus közeli megjelenésében hívó népnek, határozott üzenetet kell hordoznunk: „Készülj Istened elé!” (...)

A csaknem általános hitehagyás mai időszakában Isten felszólítja hírnökeit, hogy Illés lelkületével és erejével hirdessék törvényét. Amint Jézus első eljövetelére készítve a népet János a tíz parancsra hívta fel a figyelmüket, úgy kell nekünk is határozott hangon hirdetnünk az üzenetet: „Féljétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája.” Illés prófétát és Keresztelő Jánost jellemző komolysággal kell törekednünk elkészíteni az utat Krisztus második eljövetelére. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1184. o.

Akik csak elméletileg ragaszkodnak az igazsághoz, de annak elveit nem ültetik át a lélek belső szentélyébe – mert az igazságot a külső pitvarban őrzik –, semmi megszenteltet nem fognak látni népünk múltjának történelmében, holott az tette népünket azzá, amivé lett, és az alapozta meg a világ komoly és elszánt missziómunkásait.

A napjainkra szóló igazság nagy érték, de azok, akiknek szíve nem tört meg, mert nem estek a sziklára, Krisztus Jézusra, nem fogják meglátni és megérteni az igazságot. Csak azt fogadják el, ami hízeleg elképzeléseiknek, és a már meglévőtől eltérő alapzat építésébe kezdenek. Saját

hiúságuknak és önértékelésüknek hízelegve azt gondolják, hogy képesek kimozdítani hitünk oszlopait, és felcserélni azokat a saját maguk által faragott oszlopokkal. – *Szemelvények*, 2. köt., 388–389. o.

December 12., szerda

Isten Igéjében olvashatjátok az oly bőséggel adott figyelmeztetéseket a hamis prófétákról, akik tévtanokat hoznak közénk, és ha lehet, még a választottakat is elhitnék. Mindezek ellenére miért van az, hogy az egyház nem tesz különbséget a hamis és az igaz között? Alázzák meg magukat Isten előtt mindazok, akik valamilyen módon megtévesztés áldozatai lettek! Bánják meg őszintén, hogy olyan könnyedén félre lehetett vezetni őket! Nem különböztették meg az igaz Pásztor hangját az idegenétől. Az ilyenek tekintsenek vissza tapasztalatuknak erre a fejezetére! (...)

Hitehagyások történtek, és az Úr azért engedte kifejlődni az ilyen jellegű dolgokat a múltban, hogy megmutassa, milyen könnyen félrevezethető a nép, amikor a tagok emberi szavakra támaszkodnak ahelyett, hogy a nemes béreabeliekhez hasonlóan maguk kutatnák az írásokat, és így járnának utána az igazságnak. Az Úr azért engedte meg az ilyen dolgokat, hogy figyelmeztessen: ezek a jövőben is meg fognak történni. – *Szemelvények*, 2. köt., 393–394. o.

Van-e más könyv a Biblián kívül, ami arra tanítja az embereket, hogy tiszteljék Istent, és engedjenek neki? (...) Világosan leírja, milyen az igaz élet, és előre elmondja, milyen következményekkel jár a Jehova törvénye iránti engedetlenség. Senkit sem hagy sötétségben afelől, hogy Isten mit hagy jóvá és mit nem. Az Írások tanulmányozása közben megismerkedünk Urunkkal, és eljutunk oda, hogy megértjük Krisztushoz való viszonyunkat, aki az elbukott emberi nemzetség bűneinek hordozója, a kezesünk és helyettesünk. Ezen igazságok a jelenlegi és örök érdekeinket érintik. A Biblia a legkiemelkedőbb helyet foglalja el a könyvek között. Tanulmányozása minden más irodalomnál értékesebb abban, ahogyan megerősíti a gondolkozást, és szélesíti az ember látásmódját. Pál apostol ezt mondja: „Igyekezzél, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.” (2Tim 2:15) „De te maradj meg azokban, amiket tanultál, és amik reád bízottak, tudván, kitől tanultad, és hogy gyermekségedtől fogva tudod a szent írásokat, melyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által. A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3:14–17) – *A keresztény nevelés alapjai*, 393. o.

A Biblia tankönyv, amit alaposan kell tanulmányozni, nem úgy, mint bármilyen más könyvet. Számunkra ez a könyv a lelki szükségletek kielégítését jelentse. Bölccsé teszi tanulmányozóját az üdvösségre. Mint ahogyan az eledel sem nyújthat táplálékot a testnek, csak ha elfogyasztják, hasonlóképpen Igéje sem lehet hasznos a lélek számára, csak ha minden emberi fölött álló, felsőbbrendű tanításként fogadja el, ha engedelmeskedik elveinek, mivel az Isten bölcsességét jelenti. – *Istennel ma*, 122. o.

December 13., csütörtök

Amikor Jézus valamilyen nagy próba vagy fontos feladat előtt állt, elvonult a hegyek magányába, és az éjszakát az Atyához való imádkozással töltötte. Ilyen éjszakai imádkozás előzte meg az apostolok elhívását, a hegyibeszédet, a megdicsőülést, valamint a tárgyalótermi és a kereszten elszenvedett lelki gyötrelmet és a feltámadás dicsőségét.

Nekünk is időt kell szakítanunk az elmélkedésre, az imádkozásra és a lelki felüdülésre. Nem értékeljük az ima erejét és hatékonyságát úgy, ahogy kellene. Az ima és a hit megvalósítja azt, amire a földön semmilyen hatalom nem képes. Ritkán kerülünk minden vonatkozásban

kétszer azonos helyzetbe. Folyton új dolgok történnek velünk, és új próbákkal küzdünk, amelyekben a régi tapasztalatok nem adhatnak elegendő eligazítást. Folyamatos világosságra van szükségünk, ami Istentől jön. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 509. o.

Ha ismerjük Istent és Jézus Krisztust, akit elküldött, a lélek kimondhatatlan örömet élvez. Ó, mennyire szükségünk van Urunk jelenlétére! A Szentlélek keresztségéért minden munkás imádkozzon Istenhez. Csoportok jöjjenek össze, hogy az Atyához forduljanak különleges segítségért, mennyei bölcsességért, annak érdekében, hogy Isten népe tudja, hogyan tervezzen, gondolkozzon és hajtsa végre a munkáját.

Különösen azért imádkozzunk, hogy az Úr válassza ki ügyvivőit, és részesítse misszionáriusait a Szentlélek keresztségében. A tanítványok tíz napon át imádkoztak, mielőtt a pünkösdi áldást elnyerték. Ennyi időt igényelt, hogy megértsék, mit jelent a hathatós ima, a közeledés Istenhez, bűneik bevállása, szívük megalázása Atyjuk előtt. Továbbá, mit jelent, ha hittell szemlélik Jézust, és átalakulnak a képmására. Amikor az áldás hullott, betöltötte az egész gyülekező helyet, majd pedig hatalommal felruházva széjjeljártak, hogy a Mesterért eredményes munkát végezzenek. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 169–170. o.

Éjjeli látomásban Isten népe hatalmas megújulási mozgalmának képe vonult el előttem. Sokan dicsőítették Urunkat. Betegek gyógyultak meg, és más csodák estek. A közbenjárás lelkülete nyilvánult meg, pontosan úgy, mint pünkösdi nagy napja előtt. Százak és ezrek látogattak családokat, megnyitották előttük Isten szavát. A Szentlélek hatalma meggyőzte a szíveket, és a valódi megtérés lelkülete nyilvánult meg. Ajtók tárultak ki mindenfelé az igazság hirdetése előtt. Mintha a menny áldásos hatása világította volna be a földet. Istennek igaz és alázatos népe gazdag áldásokban részesült. A hálaadás és dicséret hangjait hallottam, és olyan megújulás látszott beköszönten, mint amilyenek 1844-ben tanúi voltunk. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 126. o.

December 14., péntek

„Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.” (Mt 4:10)

„Ne legyenek néked idegen isteneid énelöttem!” (2Móz 20:3) Nem csak Isten létezésének a tagadása képezi az első parancsolat áthágását, hanem a fa- és kőbálványok imádata is. E parancsolat elveit sokan nem hajlandók tiszteletben tartani azok közül, akik Krisztus követőinek vallják magukat. A menny Ura azonban nem tekinti őket gyermekeinek, mivel szívükben a kizárólag Istennek fenntartott helyet mással töltik be. Sokuk esetében a kívánságok kielégítése foglalja el a szívet, míg mások esetében a ruházat és a világ szeretete.

Az életben számos, Istentől kapott dologhoz kötődünk, ám amikor túlzásokba esünk a különben jogosan birtokolt javainkkal kapcsolatosan, akkor válunk bálványimádóvá. Mindaz, ami elszakít az Isten iránti szeretettől, és csökkenti érdeklődésünket az örök dolgok iránt, lényegében bálvány. Akik Istentől kapott értékes idejüket – végtelen áron megvásárolt időt – a házaik szépítésére és azzal való kérkedésre töltik, vagy hogy a világ szokásait és példáit kövessék, nem csupán saját lelküket fosztják meg a lelki eledeltől, hanem Istennek sem adják meg azt, ami Őt megilleti. Az önző vágyak kielégítésére töltött időt fel lehetne használni az Ige jobb megismerése, a talentumok gyarapítása érdekében, hogy értelmes szolgálatot tehessünk Teremtőnknek. Isten nem lakik megosztott szívben. Ha a világ magára vonja a figyelmünket, Isten nem lehet a legfőbb Urunk. Ha csökken imádatunk az Úr iránt, akkor az Ő szemében ez már bálványimádást jelent.

„Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Jn 4:24) Akkor élünk majd közösségben a mennyyel, amikor szívünk felkészül Alkotónkat dicsőíteni, ám nem csupán zsoltárokkal, himnuszokkal és lelki énekekkel, hanem az életünkkel. Akkor

majd hála lesz a szívben és a családban, az otthoni és a közösségi áhítatban is. Ez az igazi Isten-imádat. – *That I May Know Him*, 322. o.

12. Tanulmány

Egyházszervezet és egység

December 15., szombat délután

A kegyelemidő utolsó óráiban, amikor minden ember sorsa nemsokára örökre eldőlt, a menny és föld Ura az eddiginél élénkebb tevékenységet vár el egyházától. Az Úr Jézus Krisztus saját választottainak tartja, és a földön mindenkinél jobban kedveli azokat, akiket drága igazságának ismerete feloldott megkötöttségükből, és várja, hogy megdicsőítsék Őt, aki a sötétségből csodálatos világosságra hívta ki őket. Az áldásokat, amelyekben olyan gazdagon részesülnek, meg kell osztaniuk másokkal is. A megváltás jó hírének el kell jutnia minden nemzethez, nemzetséghez, nyelvhez és néphez.

Az ősi próféták látomásai szerint a dicsőség Ura a második advent előtti sötétség és hitetlenség napjaiban különleges fényt hint egyházára. Az Igazság Napjaként megjelenik egyházában, „és sugarai gyógyulást hoznak” (Mal 3:20). Minden igaz tanítvány befolyása erőt adó, bátorító, segítő, gyógyulást hozó legyen! – *Próféták és királyok*, 716. o.

Amikor a gyülekezet megérti, hogy minek kell végbemennie a világban, a tagok tusakodni fognak azokért, akik nem ismerik Istent, vagy lelki tudatlanságukban nem képesek felfogni a jelennek szóló igazságot. Minden tettünket önfeláldozásnak és önmegtagadásnak kell átszönie! Vigyázzunk és imádkozzunk, hogy életünkben semmilyen következetlenség ne legyen! Nem mulaszthatjuk el bemutatni másoknak, hogy az imában való vigyázás azt jelenti, hogy imáinkat Istennél hagyjuk, hogy megválaszolhassa azokat. – *Szemelvények*, 1. köt., 116. o.

Aki Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltójában hisz, az Úr munkatársának kell válnia, végtelen szeretettel kapcsolódni az Ő szívéhez, az önmegtagadás és a jótékonyság munkájában együtt kell munkálkodnia vele. Akinek Krisztus kinyilatkoztatta megmentő kegyelmét, az Krisztus cselekedeteit cselekedve kötődik az Üdvözítőhöz. Isten felszólítja azokat, akikért végtelen áldozatát meghozta, hogy a mennyei jótékonyság cselekedeteiben csatlakozzanak Őhöz.

Jézus felment a mennybe, követői azonban még a földön vannak. Egyháza, amelyet az Őt szeretők alkotnak, szavakban és tettekben önzetlen szeretetről és jóindulatról, Krisztus szeretetének a kifejeződéseiről tegyen bizonyosságot. Gyermekai a kereszthordozása és az önmegtagadás által szórják a szeretet elvét mindazok szívébe, akik még nem ismerik személyes tapasztalat által a Megváltót. – *Egészségügyi missziómunka*, 415. o.

December 16., vasárnap

Az Úr nem fogja könnyen megengedni, hogy a Krisztusban élő emberek az ellenséghez csatlakozzanak. Egyetlen reményük az Isten parancsolatai iránti engedelmesség. Ez az evangélium visszhangzott korszakokon át egészen napjainkig.

Krisztus mindenkit hív: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:28–30) Hívása évezredekken át jól érthetően hangzott a világban uralkodó zűrzavar és félreértések közepette. Isten nem mond le az emberről anélkül, hogy ne tenne meg mindent visszaszerzése érdekében. Krisztus szolgálatának célja, hatalmának működési területe és mindent átfogó irgalma határtalan. – *Istennel ma*, 24. o.

Amikor próbák szorongatnak, amikor csüggedés és sötét hitetlenség uralkodik értelmünkön, mikor önzés alakítja tetteiteket, akkor nem érzitek, hogy Istenre, akaratának mély és alapos ismeretére van szükségetek. Nem ismeritek, és nem is ismerhetitek akaratát, míg magatoknak éltek. Jó szándéokra és elhatározásaitokra támaszkodtok, és életetek végösszege nem más, mint elhatározások születése, de meg nem valósítása. Arra van szükségetek, hogy meghaljatok magatoknak, ne ragaszkodjatok énetekhez, hanem adjátok át magatokat Istennek. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 542. o.

Sokan nincsenek tudatában állapotuknak és a rájuk leselkedő veszélyeknek. Sok minden van Megváltónk munkájának természetében és módjában, ami idegen mindenfajta földi elgondolástól, és szemben áll az emberi szív büszkeségével. Krisztus azt várja, hogy teljesen hagyatkozzunk Őrá, bízunk szeretetében és bölcsességében.

Hízeleghetünk magunknak, mint Nikodémus, hogy jellemünk kifogástalan, és nincs szükségünk Isten előtti megalázkodásra, mint a közönséges bűnösöknek – mégis meg kell elégednünk azzal, hogy pontosan ugyanúgy léphetünk be az életbe, mint a legelvetemültebb bűnösök. Le kell mondanunk saját igazságunkról, és könyörögnünk kell, hogy Krisztus tulajdonítsa nekünk az Ő igazságos tetteit. Azért, hogy erőnk legyen, teljesen Krisztusra kell támaszkodnunk. Énünknek meg kell halnia. El kell ismernünk, hogy minden, amink van, az isteni könyörület kimondhatatlan gazdagságából származik. Ez legyen szívünk fohása: „Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem nevednek szerezz dicsőséget, kegyelmed és hűséged szerint.” (Zsolt 115:1)

A valódi hitet szeretet követi, a szeretetet pedig engedelmesség. A megtért ember minden ereje és szenvedélye Krisztus uralma alá kerül. A Lélek megelevenítő hatalom, Isten képmására alakítja át azokat, akik befogadják. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 219. o.

December 17., hétfő

Egy alkalommal János vitába keveredett testvéreivel, hogy közülük vajon ki a legnagyobb? Nem akarták, hogy szavaik a Mester fülébe jussanak, ám Krisztus a szívükben olvasva felhasználta az alkalmat, hogy az igazi alázatosságra oktassa őket. (...) „És leülvén odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között az utolsó és mindeneknek szolgálja.”

Akiket Krisztus Lelke áthat, azokat nem készítheti a becsvágy, hogy testvéreik felett uralkodjanak. Akik saját szemükben csekélyek, csak azok nagyok Isten színe előtt. (...)

Mily drága tanítás ez Krisztus minden követője számára! Akik a kötelezettségeket elhanyagolják, amelyek közvetlenül az életük útján adódnak, és elmulasztják az udvariasság, nyájasság, szeretet és irgalmasság gyakorlását akárcsak egyetlen kis gyermekkel szemben is, azok Krisztus iránti kötelezettségeiket hanyagolják el. János átérezte ennek fontosságát, és igyekezett azt hasznosan megvalósítani. – *Megszentelt élet*, 55–56. o.

Megváltónk földi élete korántsem volt a kényelemnek, az önérdeknek szentelt élet, ó, nem – állandóan szent buzgalommal és komolysággal fáradozott az elesett emberiség megváltásán. A betlehemi jászoltól kezdve a golgotai keresztségig az önmegtagadás útját járta; sohasem húzódozott a nehéz munkától, a fárasztó utazástól, valamint a kimerítő gondtól és fáradtságtól sem. Ő mondta: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.” (Mt 20:28) Ez volt életének legfőbb célja. Minden más csak ezután következett, és ennek volt alárendelve. Isten akaratának teljesítése és művének befejezése képezte ételét és italát. Az önzés és önérdek távol állt munkájától.

Hozzá hasonlóan mindazok, akik Krisztus kegyelmében részesültek, készek az áldozatokra, hogy mások is részeseivé lehessenek ezen mennyei adománynak. Minden tőlük telhetőt megtesznek, hogy általuk embertársaik élete javuljon. Az igazán megtért szívnek ilyen

lelkület a gyümölcse. Amikor Jézushoz jön valaki, az a vágy ébred szívében, hogy másokkal is tudassa, milyen becses barátot talált Jézusban; ilyen megmentő és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívben. Ha Krisztus igazságát öltöttük fel, és Lelkének öröme tölt be bennünket, lehetetlen, hogy azt elhallgassuk. Ha Istennek jóságát láttuk és éreztük, másoknak is beszélnünk kell erről. – *Jézushoz vezető út*, 78. o.

Munkálkodása során [a mennyei Felség] az elesettek, szegények, kétségbeesettek és ínségesek közt forgott. Pedig Ő volt a megtestesült kifinomultság és tisztaság; élete és jelleme valóban magasztos volt; mégis munkássága során nem a hangzatos címeket viselő, nem a világ legmegtiszteltebb emberei között találjuk, hanem a lenézettek és az ínségesek társaságában. Azért jöttem, mondta az isteni tanító, hogy mentsem az elveszettet (Máté 18:11). (...) Mióta nagyobb a szolgálta az uránál? Urunk példával járt előttünk, és nekünk is megparancsolja, hogy kövessük Őt. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 467. o.

December 18., kedd

Pál igen jól tudta, hogy komoly veszedelmek leselkednek az egyházra. Tudta, hogy mindazoknak, akiket a gyülekezetek vezetésével megbíznak, hűséges és lelkiismeretes munkát kell végezniük. Ezért írta Timóteusnak: „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában. Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.” (2Tim 4:1–2)

Ilyen ünnepélyes felhívás a buzgó és hűséges Timótheushoz élő bizonyítéka az evangélium prédikátora fontos és felelősségteljes munkájának. Pál Isten ítélőszéke elé idézi Timótheust, és meghagyja neki, hogy az igét – nem emberek szavát és rendeletét – hirdesse; legyen felkészülve bizonyosságot tenni Istenről, bárhol kínálkozik alkalom: akár nagygyűléseken, akár kicsiny körben; úton vagy családi tűzhelynél; barátok vagy ellenségek előtt; biztonságban vagy nehézségek, veszélyek, gyalázat és veszteség közepette. – *Az apostolok története*, 502–503. o.

Láttam, hogy az igazság hirdetőinek igen fontos kifinomultan viselkedni, elkerülni a furcsa, bogaras dolgokat, és tisztán, érthetően hirdetni az üzenetet. Felhívták figyelmemet Titus 1:9-re: „Aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal, és meggyőzhesse az ellenkezőket.” A 16. versben Pál apostol azokról beszél, akik hangoztatják ugyan, hogy ismerik Istent, de tetteikkel megtagadják, mert „minden jócselekedetekre méltatlanok”. Majd inti Titust: „Te pedig azokat szóljad, amik az egészséges tudományhoz illenek, hogy a vén emberek józanok legyenek, tisztességesek, mértékletesek: a hitben, szeretetben, tűrésben épek. Az ifjakat hasonlóképpen intsed, hogy legyenek mértékletesek. Mindenben tenmagadat adván példaképül a jócselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot mutatván. Egészséges, feddhetetlen beszédet, hogy az ellenfél megszegyenüljön, semmi gonoszt nem tudván rólatok mondani.” Ezt az utasítást azok épülésére írta, akiket Isten elhívott hirdetni az Igét, és azok hasznára is, akik hallják. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 415. o.

Az ellenség csalása az, ha bárki is úgy érzi, hogy elkülönülhet az Isten által kijelölt eszközöktől, és saját bölcsességével, saját elgondolása szerint végezhet eredményes munkát. Talán azzal áztatja magát, hogy Isten művét építi, de végtére munkája nem lesz eredményes. Egy test vagyunk, és minden tagnak egyesülnie kell a testtel, miközben mindenki végzi munkáját a saját területén.

Nem jó jel, amikor némelyek nem hajlandók egyesülni testvéreikkel, és jobban szeretik az egyéni tevékenységet, amelybe azért nem vonják be testvéreiket, mert azok nem

gondolkodnak velük teljesen egyformán. A Krisztus igáját hordozó emberek nem húzhatnak szét, hiszen igáját hordozva együtt haladnak Krisztussal.

A végső válsághoz közeledve ne érezzük kisebb szükségét a rendszeres és összehangolt tevékenységnek, sőt, az eddiginél sokkal nagyobb rendre van szükség. Végezzük minden munkánkat jól lefektetett tervek szerint! – *Szemelvények*, 3. köt., 25–26. o.

December 19., szerda

A szelídség lelkével „ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél temagad is” (Gal 6:1), menj a tévelygőhöz, és „dorgáld meg őt négy szem közt”. Ne hozd szégyenbe, felfedve hibáit mások előtt, és ne hozz gyalázatot Krisztusra azzal, hogy a nevét viselő ember vétkét, tévedését nyilvánosságra hozod. Az igazságot sokszor nyíltan el kell mondani a tévelygőnek, el kell vezetni őt hibája belátására, hogy megújulhasson. Nem szabad azonban bíraskodnod vagy ítélned. Ne próbáld magadat igazolni. Minden erőfeszítésed az ő gyógyulására irányuljon. A lelki sebek kezelésekor a legtapintatosabb érintésre, a legnagyobb érzékenységre van szükség. Csakis a Golgota szenvedőjétől áradó szeretet győzedelmeskedhet itt. (...)

Miközben egy testvér hibáit szeretnénk kijavítani, Krisztus Lelke arra indít majd, hogy védelmezzük, amennyire csak lehet, még saját testvéreinek bírálatától is, és mennyivel inkább a hitetlen világ ítélezésétől! Mi is tévelygünk, szükségünk van Krisztus irgalmára, megbocsátására, és ahogyan szeretnénk, hogy Ő bánjon velünk, parancsa szerint nekünk is úgy kell bánnunk egymással. – *Jézus élete*, 440–441. o.

Simont megindította Jézus figyelmessége, hogy nem fedte meg nyíltan a vendégek előtt. Nem úgy bánt vele, ahogyan ő akart bánni Máriával. Látta, hogy Jézus Krisztus nem kívánta felfedni a bűnét mások előtt, hanem arra törekedett, hogy a helyzet helyes felmérésével meg akarta győzni elméjét, és együtt érző gyöngédségével leigázni a szívét. Ha Krisztus keményen elítéli Simont, akkor annak szíve megkeményedett volna, a türelmes intés azonban meggyőzte tévedéséről. Látta a hatalmas adósságot, amellyel Urának tartozott. Büszkesége megalázkodott, megbánta bűnét, és a kevély farizeusból szerény, önfeláldozó tanítvánná vált. – *Jézus élete*, 567. o.

Az elveszett ezüstpénz is tévelygő, elveszett bűnöst jelképez. A példázatban az asszony gondos kutatásának, hogy megtalálja az elveszett ezüstpénzt, az a célja, hogy megtanítsa Krisztus követőit, hogy mi a kötelességük a tévelygők iránt, akik letértek a helyes ösvényről. Az asszony előbb lámpát gyújtott, hogy növelje világosságát. Azután kisöpörte a házat és kitaróan kutatott, míg csak meg nem találta.

Ezzel pontosan meghatározza, mi a keresztény kötelessége azok iránt, akiknek segítségre van szükségük, mert eltévelyedtek Istentől. A tévelygőket ne hagyjuk magukra a sötétben a hibáikkal, hanem ragadjunk meg minden rendelkezésünkre álló eszközt, hogy visszahozzuk őket a fényre. Gyűjtsunk világosságot, és imádkozzunk buzgón mennyei fényért, hogy megfeleljen azok szükségletének, akik sötétségbe és hitetlenségbe burkolóztak. Kutassuk tehát az Isten szavát az igazság érthető pontjaiért, hogy a keresztények a Szentírás feddéseiből, dorgálásaiból és bátorításaiból az Isten Igéjéből merített igazságokkal erősödjenek meg, hogy el tudják érni a tévelygőket. A közöny, a hanyagság Isten rosszállását vonja maga után. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 99. o.

December 20., csütörtök

Az Úrnak minden hívő lélek számára van feladata. Egyetlen igazi keresztény sem lehet rest ezekben az ünnepélyes időkben. (...)

Krisztus tanítványaihoz intézett utolsó szavai mutatják, milyen fontosságot kell tanúsítani az igazság hirdetésének a munkájára. Mennybemenetele előtt küldetést bízott rájuk: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:19–20) – *The Upward Look*, 112. o.

Éljünk közeli kapcsolatban Istennel, hogy szeretni tudjuk egymást, miként Krisztus szeret bennünket. Ebből kell megtudnia a világnak, hogy tanítványai vagyunk. Senki se magasztalja magát. Ha a munkások megalázzák szívüket Isten előtt, nem marad el az áldás. Szüntelenül friss, új gondolatokat nyernek, és az evangélium egészségügyi lélekmentése csodálatosan újjáéled.

Előttünk, keresztények előtt az a feladat áll, hogy amilyen gyorsan csak lehetséges, az isteni megbízatásnak megfelelően növeljük Krisztus országát. Az evangéliumnak hódításról hódításra, győzelemről győzelemre kell haladnia. Az egész ég alatt lévő országok nagyságát átadják a magasságos szentjei népének, akik átveszik és birtokolják az országot örökkön örökké. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 219. o.

Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, és megismertesse velük isteni jellemét, életét. „És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki tejes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Mivel Jézus lejött a földre, és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígélet, minden szeretetből fakadó cselekedet a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy „velünk az Isten” (Mt 1:23). (...)

Amikor mint „emberekhez hasonló” (Fil 2:7) jelent meg, ugyancsak ezt mondta magáról: VAGYOK. A betlehemi gyermek, a szelíd és alázatos Üdvözítő: Isten, aki „megjelent testben” (1Tim 3:16). Nekünk pedig ezt mondja: „Én VAGYOK a jó pásztor” (Jn 10:11). „Én VAGYOK amaz élő kenyér” (Jn 6:51). „Én VAGYOK az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6). „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28:18). Én VAGYOK minden ígélet biztosítéka. Én VAGYOK, ne féljete! „Velünk az Isten” (Mt 1:23) – ez a záloga bűntől való szabadulásunknak. Ezért bízhatunk abban, hogy erőt kapunk a menny törvénye iránti engedelmességhez. – *Jézus élete*, 23–24. o.

December 21., péntek

További tanulmányozásra

Bizonyságtételek a prédikátoroknak: „Egyéni felelősség és keresztény egység” című fejezet.

Az evangélium szolgái: „Egység a különbözőségekből” című fejezet.

13. Tanulmány

Az egység végső helyreállítása

December 22., szombat délután

A megváltás nagy terve eredményeképpen a világ teljes mértékben visszakerül Isten kezébe. Mindaz, ami a bűn által elveszett, eredeti formájában áll helyre. Az Úr nemcsak az embert, hanem a földet is megváltja, hogy ez legyen örökkévaló lakhelye az engedelmeseknek. Sátán hatezer éve küzd azért, hogy a földet birtokában tartsa. Most mégis Istennek a föld teremtésénél kifejezett eredeti terve valósul meg. „De a magasságos egeknek szentei veszik majd az országot, és bírják az országot örökké és örökkön örökké.” (Dán 7:18) (...)

Isten azért teremtette a földet, hogy szent és boldog lények lakhelye legyen. Ez a szándéka akkor teljesedik, amikor Isten hatalmas által megújítva, a bűntől és szomorúságtól megszabadítva a megváltottak örök lakhelye lesz. – *Boldog otthon*, 539–540. o.

Az alázatosoknak ígért föld nem hasonlít a mostani, a halál és átok árnyékától elhomályosított földhöz. „De új eget és új földet várunk, az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” (2Pt 3:13) „És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyi széke benne lesz; és ő szolgálai szolgálnak néki.” (Jel 22:3)

Ott többé nem lesz csalódás, gond és bűn; ott senki nem mondja majd: beteg vagyok. Ott nem lesz gyászmenet, halál, elválás, sem megtört szív, de Jézus ott lesz – és vele a békesség. „Nem éheznek, nem szomjúhozhatnak, nem bántja őket délibáb és a nap; mert aki rajtuk könyörült, vezeti őket, és vizek forrásaihoz viszi.” (Ésa 49:10) – *Gondolatok a hegyibeszédről*, 17. o.

Jellemruhát addig kell mosnod a minden tisztátalanságot eltávolító forrásban, amíg folt nélküli lesz. Erkölcsi értéked megmérettetésre kerül a szentély mérlegén, és ha híjával találtattál, akkor örök pusztulás vár rád. Jézus eljövetele előtt el kell távolítani a jellemből minden durvaságot és kegyetlenséget, hogy amikor majd Ő megjelenik, akkor már minden ember felkészülési folyamata véget érjen.

Ha nem üzted ki magadból az irigységet, féltékenységet, gyűlöletet, nem mehatsz be Isten országába, mivel ezeket a magatartásokat magaddal viszed. Az eljövendő világban azonban ilyeneknek nincs helye. Ott csak szeretet, öröm és egyetértés lesz. Egyeseknek fényesebb lesz a koronája, azonban ez egyetlen megváltottban sem szül irigységet. Mindenki teljes mértékben hálás lesz, hiszen mindannyian a cselekedeteik jutalmát kapták. – *The Signs of the Times*, 1888. február 10.

December 23., vasárnap

Most kell felkészülnünk Urunk eljövetelére. Egy pillanat alatt nem tudunk felkészülni. Az ünnepélyes eseményt megelőzően éberem kell örködnünk és várakoznunk, és ezt komoly munkának kell kísérenie. Isten gyermekei így dicsőíthetik meg Őt. Az élet forгатagában ajkukról a hit és a reménység bátorító szavai hangzanak fel. Mindenüket, beleértve önmagukat is, a Mester szolgálatába állították. – *Isten csodálatos kegyelme*, 353. o.

Ha Krisztust szemléljük, a szeretet felmérhetetlen tengerének partján időzünk. Szeretnénk elbeszélni ezt a szeretetet, de szavaink elégtelennek bizonyulnak. Elmondjuk földi életét, érettünk hozott áldozatát, közbenjárói tevékenységét fenn a mennyben, valamint azt, hogy lakhelyet készít azok számára, akik Őt szeretik. Ha mindez elvonul előttünk, akkor felkiáltunk: Ó, mily nagy és mélységes Krisztus szeretete! „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte Fiát engesztelő áldozatul a

mi bűneinkért... Lássátok milyen nagy szeretetet adott nekünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk!” (1Jn 4:10; 3:1)

Minden őszinte tanítványban forrón lángol ez a szeretet, mint szent tűz a szíve oltárán. Ez a föld az a hely, ahol Isten szeretete megnyilvánult Krisztus által. Ezen a földön kell Isten gyermekeinek ezt a szeretetet feddhetetlen életük által visszatükrözni. Így vezethetjük a bűnösöket a kereszthez, hogy szemlélhessék Isten Bárányát. – *Az apostolok története*, 333–334. o.

A lelket megvidámító örömuzenet, hogy „Küszöbön az Úr eljövetele, legyetek készen!”, ma sem kevésbé igaz, mint amikor először hallottuk. Isten népének és a megátalkodott, istentelen világnak is a jelenlegi és örök sorsa forog kockán. Valamennyien az ítélet előtt állunk. „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.” (1Thes 4:16–17) (...)

Ezek az események rövidesen bekövetkeznek, sokan mégis alszanak azok közül, akik állítják, hogy hisznek az igazságban. (...) Csak Krisztus azoknak hoz majd üdvösséget megjelenésekor, akik reménnyel és hittel várják. Sokan jártasak ugyan az igazság elméletében, mégsem ismerik az istenfélelem erejét. Ha Isten szava élne a szívükben, Ő uralkodna az életükön is: hitük, tisztaságuk és az Isten akaratának való engedelmességük bizonyítaná az Ige megszentelő hatalmát. – *Bizonyágtételek*, 5. köt., 14–15. o.

December 24., hétfő

Ha csak egyszer is megpillantottuk volna az égi várost, sohasem akarnánk ezen a földön lakozni. Vannak gyönyörű tájak itt is, és élvezzük a természet szépségeinek látványát. Mindezt Isten teremtette. Tudom, hogy ha szeretem Istent, és megtartom a parancsolatait, van egy mindent meghaladó, örök értékű dicsőség fenntartva számomra a mennyben. (...)

A szentek fejét a dicsőség koronája ékesíti majd. Aranyhárfákon játszanak, és a megváltás, a szabadulás énekét éneklik, dalt szereznek Istennek. Korábbi megpróbáltatásaik és szenvedéseik elfeledtetnek az új föld dicsőségében. (...)

Gondoljunk az üdvözültek otthonára, de ne felejtjük el, hogy a legragyogóbb elképzeléseinknél is dicsőségesebb lesz.

Emberi nyelv nem képes arra, hogy leírja az igazak jutalmát. Csak azok előtt lesz igazán ismert, akik szemlélik majd. – *Maranatha*, 355. o.

„Ezután láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala; és a tenger többé nem vala.” (Jel 21:1) Az a tűz, amely megsemmisíti a bűnösöket, megtisztítja a földet is. Az átok minden nyoma megsemmisült. Semmilyen örökkévaló pokol nem fogja emlékeztetni a megváltottakat a bűn következményeire. Csak egyetlen emlék marad: Megváltónk örökké hordozza majd megfeszítésének sebhelyeit. A hajdan megsebzett fején, oldalán, kezén és lábán megmaradnak a bűn okozta cselekmények nyomai. – *A megváltás története*, 430. o.

A mennybe való belépéshez az emberben ki kell formálódnia Krisztusnak, a dicsőség reménységének, és magával kell a mennybe vinni. Egyedül az Úr Jézus képes formálni és megváltoztatni a jellemet. A jellemvonások türelem, kedvesség, béketűrés, önzetlenség és szeretet hiányában önkéntelenül előtörnek, amikor az ember óvatlan, és keresztyénhez nem illő szavak és vonások fakadnak fel, hogy a lelket rombolják. – *A keresztyén nevelés alapjai*, 279. o.

Ó, mily boldogság lesz, amikor a trón körül fogunk állni Krisztus feddhetetlenségének fehér ruháiba öltözve! Nem lesz többé fájdalom és elválás, hanem békességben, boldogságban és dicsőségben lakozunk végtelen örökkévalóságon át. Kellemes és boldog társadalom lesz majd az.

Most azonban figyeljük meg az itteni előjogainkat. Ha figyelembe vesszünk Üdvözítőnk értünk hozott végtelen áldozatát azért, hogy Isten gyermekei és a királyi család tagjai lehessünk; ha elménk azon időzik, hogy ezek az előjogok a rendelkezésünkre állnak; ha ezekben részesülhetünk minden nap; és ha Isten fiainak és leányainak kijáró előjogokat kaphatunk – akkor van-e még oka valakinek panaszra? Egyáltalán hogy zúgolódhatna bárki is? És hogy lehetséges, hogy ilyen érzelmek lakozzanak a szívünkben? – *Istennel ma*, 328. o.

December 25., kedd

A trombita még nem szólalt meg. A sírokban pihenők még nem kiáltottak fel: „Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?” (1Kor 15:55) A holt igazak még nem ragadtattak el az élő szentekkel együtt a levegőégbe az Úr fogadására. Ám közel már az a nap, amikor teljesednek Pál apostol szavai: „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annak okáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.” (1Thes 4:16–18)

A mennyre a földön készülünk fel. Az itt töltött idő képezi a keresztény ember téli időszakát. Itt a nehézségek hűvös szele süvít felénk, és a gondok hullámai csapdosnak. Nemsokára azonban Krisztus eljön, és akkor örökre véget ér a szomorúság és a sóhaj. Az lesz majd a keresztény ember nyara. Véget ér minden megpróbáltatás, többé nem lesz betegség és halál. „És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jel 21:4) – *The Upward Look*, 311. o.

Vigyünk világosságot és áldást az emberek életébe! Az Úr áldásainak csatornái vagyunk. (...) A szeretet, a kedvesség és az önfeláldozó lelkület sosem vész el. Amikor a választottak átmenni a halálból a halhatatlanságba, jóságuk szavaira és teteire örökre fény derül. Az önzetlen szolgálat legapróbb cselekedete sem merül feledésbe. A Krisztus érdemeinek tulajdonított feddhetetlenség által ezen szavak és tettek jó illata örökre megmarad. – *In Heavenly Places*, 232. o.

A halottak olyan termettel támadnak fel, amilyenel a sírba szálltak. Ádám is a feltámadt sokaság között áll. Alakja méltóságteljes, alig kisebb, mint Isten Fiáé. Élesen különbözik a későbbi nemzedékektől. Ez is mutatja, hogy az emberiség elkorcsosult. De az igazak az örök ifjúság frissességével és eleveenségével támadnak fel. Isten kezdetben nemcsak a maga jellemének, de alakjának és arcának hasonlatosságára is teremtette az embert. A bűn azonban eltorzította képmását, és majdnem kitörölte az emberből. De Krisztus eljött, hogy visszaadja azt, ami elveszett. Átváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, és hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez. A halandó romlandó test, amelyet eltorzított és beszennyezett a bűn, tökéletes, szép és halhatatlan lesz. Minden fogyatékoság és rútság a sírban marad. – *A nagy küzdelem*, 644. o.

December 26., szerda

A Biblia az igazak örökségét hazának nevezi (Zsid 11:14–16). Ott a mennyei Pásztor vezeti nyáját az élő vizeknek forrására. Az életnek fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, a levelei pedig a népek gyógyulására szolgálnak. Az örökké csörgedező patakok olyan tiszták

lesznek, mint a kristály; partjaikon a babér fák árnyékolják azokat az utakat, amelyeket az Úr készített a megváltottaknak. Kies síkságok és gyönyörű halmok közül kiemelkednek Isten hegyének magasztos ormai. Ezeknél a csendes hegyvonulatoknál és az élő vizek folyamainál él majd Isten népe, amely oly sokáig volt itt vándor és jövevény, ott majd otthonra fog lelteni. – *A megváltás története*, 431. o.

Itt láttuk az élet fáját és Isten királyi székét. A királyi székből tiszta vízfolyam eredt, amelynek két partján az élet fája állt. A folyam mindkét oldalán egy-egy fa törzse állt tiszta színaranyból. Először azt hittem, hogy két fát látok, de amint ismét odatekintettem, láttam, hogy a csúcsban egyetlen fává egyesülnek. Így áll az élet fája az élet folyamának mindkét partján. Az ágai arra hajoltak, ahol mi álltunk. Gyümölcssei fenségesek voltak; mintha arany és ezüst vegyületében keletkeztek volna.

Mindnyájan a fa alá léptünk, és helyet foglaltunk alatta, hogy a hely dicsőségét szemlélhessük. Majd Fitch és Stockmann testvér – aki Isten országának evangéliumát hirdette, de akit Isten már előbb elszólított, hogy megmentse őket – hozzánk közeledett, és élményeink felől kérdezősködött, amelyek azalatt történek, míg ők a sírban aludtak. Akartuk volna elmondani nagyobb küzdelmeinket, de a bennünket körülvevő végtelen dicsőséghez képest azok oly csekélynek látszottak, hogy képtelenek voltunk beszélni róluk, és csak azt kiáltottuk: Halleluja, ó, mily könnyű elnyerni a mennyországot! Majd pengetni kezdtük arany hárfáinkat úgy, hogy még az ég boltozata is visszhangzott tőle. – *Tapasztalatok és látomások*, 17. o.

Olyan arányban fejlődik ki a gazdag dicsőség utáni örömünk, amilyen mértékben vágyakozunk elnyerni ezt a dicsőséget. Mikor kell kifejlesztenünk az Isten és a mennyei dolgok iránti érdeklődésünket, ha nem ebben az életben? Ha megengedjük, hogy a világ gondjai és elvárásai elvonják figyelmünket, és lefoglalják minden időnket, akkor lelkierőnk meggyengül, és a kihasználatlanság miatt elhal. – *Istennel ma*, 82. o.

A megváltott szentek, akik szerették Istent, és megtartották parancsolatait, bemennek a kapukon a városba, és joguk lesz arra, hogy egyenek az élet fájáról. Szabadon vehetnek róla, miképpen összüleink is a bűnbeesés előtt. E halhatatlan fának a levelei a nemzetek gyógyítására valók. Az emberek minden fájdalma eltűnik. Többé soha nem éreznek betegséget, szomorúságot és halált, mert az élet fájának levelei meggyógyították őket. Jézus meglátja lelke szenvedésének gyümölcsseit, és megelégszik, amikor a megváltottak, akik szomorúságnak, fáradságos munkának és szenvedéseknek voltak kitéve, és átok alatt gyötrődtek, összegyűlnek az élet fája körül, hogy egyenek halhatatlanságot adó gyümölcséből. Összüleink ehhez való jogukat eljátszották Isten parancsának figyelmen kívül hagyásával. De többé nem leszünk kitéve annak a veszélynek, hogy ismét elveszítjük jogunkat az élet fájához, mert aki összüleinket bűnre csábította, nemsokára elpusztul a második halálban. – *Maranatha*, 325. o.

December 27., csütörtök

„Házakat építenek, és bennük lakoznak, szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét.” (...)

A megváltottak az új földön olyan foglalkozást és örömet találnak, amelyek kezdetben Ádámnak és Évának is boldogságot jelentettek. Az édeni életet fogják élni a kertekben és a mezőkön.

Ott minden tehetség kibontakozik, minden képesség növekszik. A legnagyobb vállalkozásokat vihetjük végbe, a legmagasabb törekvéseket érhetjük el, és a legmagasztosabb vágyakat valósíthatjuk meg. A megváltottak új magasságokba jutnak fel, új csodák ejtik őket ámulatba, új igazságokat értenek meg, új témák ébresztik fel testi, lelki és szellemi erőiket. (...)

A megváltottak nem álmodozó tétlenségben fognak élni. (...) A megváltottak egész családja örömét találja abban, hogy szolgálhatja Alkotónkat, akinek tulajdonai lettünk a teremtés és a megváltás által. – *Az én életem ma*, 358. o.

Jézussal az élen mindnyájan leereszkedtünk a városból a földre az egyik nagy és hatalmas hegyre. (...) Feltekintettünk, és egy nagy várost láttunk. (...) Felkiáltottunk: „A város, a nagy város, jön, jön le Istentől, a mennyből” – és oda szállt le mellénk, ahol álltunk. Kezdtük megcsodálni a városon kívül fekvő dolgokat. A leggyönyörűbb házakat láttam. Mintha ezüstből lettek volna, négy gyönggyel ékesített oszlop tartotta őket, és gyönyörűség volt rájuk nézni. Ezek lesznek a szentek lakhelyei. Arany polc volt mindegyikben. Szenteket láttam akkor a házakba bemenni, a polcra helyezték koronájukat. Majd kimentek a mezőre, és a földdel foglalatzkodtak. Nem úgy, mint itt a földön kell, nem, nem. Dicső fény ragyogott fejük körül, és szüntelen dicsérettel áldották Istent.

Másik mezőt is láttam, tele mindenféle virággal. Amikor szakítottam belőlük, felkiáltottam: sohasem hervadnak el! Azután magas, fűvel borított mezőt láttam, gyönyörűség volt a szemnek. Szépséges zöld színe tündökölt, ezüst és arany csillogással, amint büszkén hullámozott Jézus király dicsőségére. Azután harmadik mezőre léptünk, amely tele volt mindenféle állattal: az oroszlán, a bárány, a párduc és a farkas, mind tökéletes egyetértéssel együtt tanyáztak. – *Bizonyágtételek*, 1. köt., 67. o.

A fáradtak és megterheltek, akik megharcolták a hit nemes harcát, dicső nyugalmat találnak majd a mennyben, mert megkapják a fiatalság életerejét és a halhatatlanságot, s többé nem kell küzdeniük a bűn és Sátán ellen. – *Az én életem ma*, 358. o.

December 28., péntek

További tanulmányozásra

Tanácsok a gyülekezetnek: „Ímé, én hamar eljövök” című fejezet.

Isten csodálatos kegyelme: „Végre otthon” című fejezet.